CIA
OSS
FBI
DIA
NSA
KGB
GRU
FSB
SVR
FAPSI
SOE
MI-5
MI-6
GCHQ
ABWEHR
BND
BfV
MAD
HVA
DGSS
DGER
SDECE
DGSE
DST
MOSSAD
SHIN BETH
AVO
SAVAK
VATICAN

col.(r) FLORIAN GÂRZ

CIA CONTRA KGB

SECRETELE SERVICIILOR SECRETE

PREMIERĂ ÎN EUROPA DE EST !

Editura OBIECTIV CRAIOVA

Colecția EXPLOZIV

col.(r) FLORIAN GÂRZ

Nepoatei mele Diana

C.I.A. CONTRA K.G.B.

SECRETELE SERVICIILOR SECRETE

Editura OBIECTIV

Copyright:

Editura

Tel/Fax: 051/413.842

Tipărit la: tipografia cassandra

Tehnoredactare computerizată: Adi Îmbucătură

ISBN: 973-97782-7-5

Cuvântul specialistului

O LUME URÂTĂ ȘI FASCINANTĂ

Pe sub ochii cititorului acestei cărți defilează o lume crudă, nemiloasă, urâtă dar fascinantă în cel mai adevărat sens al cuvântului. E lumea spionajului și contraspionajului, lumea în care ne-am cheltuit o mare parte din viață. E o lume de neînțeles pentru cei care o studiază din că cărți, o lume a cărei existență e greu de crezut de cetățeanul român prea bulversat de propaganda post-decembristă. Și totuși, această lume există, trăiește și se luptă după regulile ei nemiloase și crude. O luptă ascunsă între spionii și contraspionii lumii e de preferat oricărui conflict militar. Desigur, e de preferat pentru țările care și-au organizat servicii secrete puternice, bine pregătite și bine înzestrate. Din păcate, România nu se numără printre ele. În nici o altă țară din lume n-a existat o batjocură mai mare la adresa serviciilor secrete ca în România. În perioada socialistă, ideologia politică dominantă și obsesiile personale ale dictatorului Ceaușescu au slăbit serviciile secrete ale Securității și Armatei până la limite insuportabile. Diversiunea fesenistă din decembrie 1989 a definitivat demolarea organelor informative române. Ne trebuie ani lungi să ne revenim la normal. Desigur, ne vom reveni dacă vom fi lăsați s-o facem, dacă liderii politici vor înțelege bine rolul serviciilor secrete.

Ca și în celelate cărți, col. (rez.) Florian Gârz lucrează cu informații exacte, extrase inclusiv din lucrări de prestigiu, astfel că nu poate fi bănuit de nici un fel de părtinire. Dincolo de cortina vieții, apar sforile prin care sunt manipulați oamenii politici și cetățenii de rând. Bine ar fi ca măcar liderii să pună mâna să studieze astfel de lucrări, să nu se mai lase prinși în capcana propagandistică a serviciilor secrete dușmane cum, din păcate, s-a și întâmplat în România. Nu suntem o țară lipsită de dușmani, nu suntem în afara confruntării informative. După decembrie 1989, România a devenit raiul spionilor dușmani, a manipulatorilor și diversioniștilor de tot felul. Suntem în pericol de a pierde părți din teritoriu dar nu ne trezim la realitate, nu punem accentul cuvenit pe munca serviciilor secrete. Despre acest lucru ne vorbește Florian Gârz în cartea sa. E o carte avertisment pentru liderii politici. Sper să-l înțeleagă corect.

Cui folosește o asemenea carte? În primul rând, celor care s-au trezit în înalte funcții politice sau administrative fără a avea un minim de cunoștințe din lumea informațiilor exacte. E obligația lor să se informeze și să ia măsuri în cunostință de cauză. În al doilea rând, e o carte necesară cetățeanului de rând, subiect al manipulării efectuate de serviciile secrete adverse. Fiecare avem datoria să cunoaștem, să nu ne lăsăm manipulați împotriva fragilelor servicii secrete natrvicii secrete naționale, să le i sprijinul necesar, chiar împortiva propagandei desfășurate de agenții serviciilor secrete dușmane ori de către idioții din neamul nostru. Citiți-o și nu veți regreta!

Pavel CORUȚ

CUVÂNTUL EDITORULUI

Editura „OBIECTIV" - Craiova își continuă, seria „*bombelor*" editoriale !

După revista „*OBIECTIV MAGAZIN*" (cu difuzare în județele Olteniei, timp de 3 ani) și volumele „*Războiul parapsihologic împotriva României*" (Teodor Filip), „*Secretele lui Pavel Coruț*" (Eugen Delcea și Oana Nuță) și „*Secretele USLA*" (Teodor Filip), iată acum, în librării, chioșcuri și pe tarabele difuzorilor en-detail, o nouă „*bombă*" din „*colecția EXPLOZIV*": „*CIA contra KGB - Secretele serviciilor secrete*".

După unul din șefii USLA anilor '80 (Teodor Filip) și după un contraspion militar (Pavel Coruț), Editura „*OBIECTIV*" vă propune un nou „*greu*" al serviciilor românești de informații: col.(r) Florian Gârz, bihorean ca și lt.col. (r) Teodor Filip.

Adepții lui Ticu Dumitrescu și cei „lămuriți" de diversiunile post-decembriste ale agenților de influență ai spionajului străin vor exclama excedați: „*Iar securiști*?!"

Dar, oare, întrebăm, cei enumerați mai sus au fost cu adevărat „*securiști*", în sensul peiorativ atribuit după '89 unei întregi structuri de siguranță națională, prin extrapolarea la întreg a „*calităților*" de poliție politică a unei singure părți, Direcția I a Securității? Este clar că nu! Teodor Filip a fost un uslaș care a contribuit la salvarea multor vieți omenești și la eliminarea actelor teroriste de pe teritoriul României. Pavel Coruț, deși nu mai are nevoie de prezentări suplimentare, în calitatea contraspionului Paul Cernescu, nu a făcut nimic altceva decât să protejeze dezvoltarea Armatei și industriei militare românești de eventuale activități ostile ale oficinelor de spionaj străine.

În cel privește pe autorul cărții de față, col.(r) Florian Gârz, o parte din activitatea și biografia sa o puteți afla lecturând rândurile de pe coperta-verso. Merită, însă, a puncta și adăuga câteva aspecte mai mult decât importante și interesante.

Florian Gârz este unul dintre puținii militari ce s-a exprimat fățiș împotriva lui Ceaușescu, cerându-i schimbarea, motiv pentru care, la 1 iulie 1984, a fost destituit din Centrala M.Ap.N., după 30 ani lucrați ca ofițer în Serviciul de Cercetare Strategică al Armatei. Până atunci, făcuse pregătire la Academia de Pace a ONU (1979-1981), participase ca expert la câteva seminarii și colocvii internaționale, pe linie de securitate euro-peană și mondială, și adusese (de la Viena, în 1979 și 1981) primele regulamente și instrucțiuni în legătură cu rolul și locul trupelor de menținere a păcii.

Cum aproape întreaga sa pregătire militară a fost efectuată de pe poziția de șef de promoție, nu e de mirare că, în 22 august 1968, căpitanul Florian Gârz, ofițer în Secția de Legături Externe a Armatei române, a fost chemat urgent pentru a asigura translația întâlnirii istorice a ministrului Ion Ioniță cu ambasadorul (Davis) și atașatul militar (col. Rossa) ai Ambasadei S.U.A. iar Nicolae Ceaușescu l-a solicitat ca translator la întâlniri cu atașați militari și delegații militare străine.

Putem, apoi, trece oare cu ușurință peste faptul că fostul șef de promoții (ca și Antonescu) a îndeplinit, între 1961 și 1975, misiuni specifice pe linie militară la Londra, Beijing și Ankara, exact metropolele în care a fost atașat militar viitorul mareșal Ion Antonescu?...

Fostul șef al Secției Analiză-Sinteză din cadrul Serviciului de Cercetare Strategică a Armatei (anii '80) și Secretariatului Consiliului Suprem de Apărare al Țării (1991-97) este considerat de specialiști, încă din anii '80, unul din cei mai buni analiști ai domeniului politico-militar. O dovadă a profesionalismului său sunt și predicțiile din anterioarele cărți, unele deja împlinite (războiul NATO - Jugoslavia, predicție făcută înainte de 27.05.93!), altele în curs de realizare (a se vedea titlul cărții din 1995: „*NATO - globalizare sau dispariție? De la războiul rece la pacea pierdută*"!).

Col.(r) Florian Gârz posedă o doză incredibilă de modestie și bun simț, calități proprii doar marilor valori, care nu mai au nevoie de elogii. În aceste condiții, subsemnatul a fost șocat de o afirmație a domniei sale, aparent lipsită de modestie. „«*CIA contra KGB - Secretele serviciilor secrete* » este o carte unicat în Europa de est!" După surpriza de moment, am ajuns la concluzia că trebuie să-i dau dreptate. Un superprofesionist în domeniul analizei și sintezei informațiilor secrete știe foarte bine ce gândește și scrie. Rămâne doar să vă convingeți și dumneavoastră, stimați cititori...

În ce ne privește, promitem ca EDITURA „*OBIECTIV* " să continue, cu aceeași frecvență, aparițiile-bombă din cadrul „*Colecției EXPLOZIV* ", aducând în prim-plan și alte subiecte, sau alți „*grei*" ai Serviciilor secrete din România. Pentru că, într-o perioadă de haos generalizat și de război total împotriva Neamului românesc, în care nu cunoaștem mare lucru, nici măcar din prezent și trecutul apropiat, iar istoricii sunt trecuți pe „*stand by*" de legile în vigoare, cine oare poate descâlci mai bine țițele plasei diversioniste întinse deasupra Carpaților decât „*greii* " Informațiilor române?...

Eugen DELCEA

Capitolul I:

RĂZBOAIELE MONDIALE ȘI SPIONAJUL MODERN

Serviciile de informații militare (spionaj) cu misiuni strategice la scară internațională, ca organe permanente la dispoziția guvernelor, cu un rol esențial în elaborarea politicilor externe ale Marilor Puteri, s-au născut la sfârșitul secolului XIX și începutul secolului XX, cu deosebire în contextul creat de primul război mondial.

Serviciile de informații militare de nivel strategic național nu se confundă cu structurile de cercetare de la trupe, care au existat și funcționat de când au apărut armatele.

Cercetarea militară strategică este legată de apariția armatelor de masă, a căilor ferate, a telegrafului și radioului de nașterea statelor majore generale și de apariția practicii elaborării încă din timp de pace a unor planuri de operații pentru viitoarele războaie.

Deschizători de orizonturi în acest domeniu au fost germanii, sub conducerea generalului von Moltke, fondatorul primului stat major general din lume, denumit *„creierul armatei"*, a primei academii militare de comandă și stat major din istoria armatelor și autor al primelor planuri de operații militare elaborate din timp de pace. Acestea aveau să ducă, în războiul franco-prusac din 1870-1871, la spulberarea armatei franceze în marea bătălie de la Sedan și la capitularea Franței. Atunci, s-a demonstrat pentru prima dată, la scară mondială, ce înseamnă cercetarea strategică în războiul modern.

În contextul primului război mondial, serviciile de informații militare de nivel strategic și-au stabilit, pentru prima dată ca obiectiv fundamental, accesul, cu ajutorul unor spioni recrutați, la planurile de operații ale adversarilor potențiali.

Un succes răsunător, pe acest front extrem de sensibil al războiului secret, a fost obținut de spionajul militar al Rusiei împotriva Imperiului Austro-Ungar. Astfel, înaintea primului război mondial, atașatul militar al Rusiei la Viena a reușit să-l recruteze pe colonelul austriac Alfred Redl, care a lucrat în Statul Major General – secția Operații, iar apoi a ajuns Șef al Serviciului de informații

(spionaj) al armatei austro-ungare.

Timp de zece ani, colonelul Alfred Redl a furnizat rușilor informații de o valoare excepțională, inclusiv conținutul planurilor de operații ale armatei, ceea ce și explică înfrângerile zdrobitoare suferite de trupele austro-ungare pe timpul campaniilor din Galiția și Serbia.

Trădătorul Sturza, precursorul lui Pacepa

În primul război mondial, și România a avut parte de trădători care au intrat în istoria spionajului militar.

Este vorba de colonelul Alexandru Sturza, fiul lui Dimitrie Sturza, fost de mai multe ori prim-ministru al României și unul dintre cei mai apropiați oameni de încredere ai regelui Carol I.

Colonelul Alexandru Sturza, ginerele lui Petre Carp, mare moșier și om politic germanofil, care la ultimul consiliu de coroană înaintea intrării României în război a declarat că dorește *„înfrângerea armatei române"*, și-a facut studiile militare superioare în Germania, unde a fost recrutat de spionajul militar german.

În seara zilei de 6 februarie 1917, în calitate de comandant al Diviziei 10 infanterie, colonelul A.Sturza a trecut frontul la inamic. Ulterior, prin manifeste tipărite de spionajul german, colonelul A.Sturza a îndemnat trupele române de pe front să treacă de partea trupelor germane și să întoarcă armele împotriva guvernului României și trupelor aliate rusești.

Colonelul Alexandru Sturza își ducea la îndeplinire misiunea de subminare a armatei cu ajutorul unui complice, respectiv locotenent-colonelul Crăiniceanu, comandantul Regimentului 25 infanterie din aceeași divizie, fiul generalului Crăiniceanu, fost ministru de război și comandant al Armatei a 2-a. Locotenent-colonelul Crăiniceanu a fost arestat, condamnat pentru înaltă trădare și executat de către un pluton din propriul regiment, în vinerea Paștilor.

Colonelul Alexandru Sturza a fost condamnat la moarte în contumacie dar, după război, a revenit în țară și, după o scurtă detenție, datorită influenței familiei sale, a fost grațiat și a murit de bătrânețe, ca funcționar la o bancă germană din București.

Cazurile celor doi trădători nu ar trebui uitate, mai ales în

perioada actuală de „tranziție", când tot mai mulți ofițeri ai armatei României studiază în străinătate și sunt educați în *„spirit pro-NATO și pro-occidental"*, în loc de spirit pro-România, cum ar trebui.

Obiectivul lui Canaris: petrolul românesc

În perioada interbelică, cel mai activ și mai eficient serviciu de informații militare din Europa și din lume a fost cel al Germaniei celui de-al treilea Reich. Spionajul german a cules în mod sistematic informații vitale despre statele ce urmau să cadă victimă „războiului fulger" declanșat de Hitler la 1 septembrie 1939, respectiv Polonia, Franța, Cehoslovacia, Marea Britanie, dar mai ales fosta U.R.S.S. Pierderea, în final, a războiului de către Germania nu poate fi pusă pe seama serviciilor sale de informații și mai ales cel al armatei, Abwehr, condus de amiralul Wilhelm Canaris, ci pe nebunia lui Adolf Hitler, care și-a propus cuceriri dincolo de puterile Germaniei.

Unui analist neutru nu-i pot scăpa din vedere victoriile armatei germane din primii ani de război, respectiv ocuparea Poloniei și nimicirea armatei poloneze în septembrie 1939, nimicirea armatei Franței, considerată la vremea respectivă ca *„cea mai puternică din Europa"*, între 10 mai – 15 iunie 1940, cât mai ales pierderile provocate armatei sovietice în vara și toamna anului 1941, de la Brestlitovsk până în fața Moscovei, de ordinul a 5 milioane de morți, răniți și prizonieri, la care serviciul de spionaj militar german și-a adus o mare contribuție. Spionajul militar german pe uriașul front de est, unde s-a hotărât de fapt soarta Germaniei în cel de-al doilea război mondial, a fost condus de generalul Reinhard Gehlen, care va juca un rol vital și în anii războiului rece pe frontul anti-comunismului.

Un succes de importanță strategică excepțională, atribuit serviciilor secrete germane și în special Abwher-ului, l-a constituit contribuția acestora la atragerea României în sfera de influență a Germaniei.

Conducătorii celui de-al treilea Reich au fost conștienți de faptul că, fără petrolul românesc, Germania nu se putea angaja într-un război cu Marile Puteri europene.

De negocierile secrete cu România s-a ocupat personal șeful Abwehr-ului, amiralul Canaris. Acesta l-a contactat pe Moruzov, șeful Serviciului de Informații al României. Deși șeful

spionajului militar german nu avea o părere prea bună despre Moruzov, cei doi au colaborat bine, punând la punct un sistem eficient de pază a rafinăriilor și câmpurilor petrolifere românești cu trupe germane și instalând în funcții de control în industria petrolieră oameni selecționați de Abwehr. Ulterior, după preluarea șefiei statului de către generalul Ion Antonescu, Moruzov a fost destituit și trimis în închisoare, acuzat de colaborare cu serviciul de spionaj britanic. În locul acestuia, a fost numit generalul Eugen Cristescu, care a continuat colaborarea cu Abwehr-ul și amiralul Canaris, până la ieșirea României din război și alăturarea ei la coaliția antihitleristă. Cristescu a plătit cu viața această colaborare, fiind executat împreună cu mareșalul Ion Antonescu în grupul criminalilor de război, nominalizat la Teheran și Yalta de către Stalin, Roosevelt și Churchill.

Războiul spionilor

Perioada interbelică a fost în realitate o pauză între două războaie. Echilibrul european, stabilit în Europa și în lume în urma Tratatelor de pace de la Versailles, Trianon și Sévres din 1919-1920, s-a dovedit fragil. Condițiile impuse Germaniei de către puterile învingătoare au creat în această țară o stare de nemulțumire explozivă care a favorizat apariția nazismului și a lui Adolf Hitler.

Primul sistem de securitate colectivă materializat în instituția Ligii Națiunilor, creată la inițiativa președintelui S.U.A. W.Wilson, în 1919, menită *„să pună capăt tuturor războaielor"*, a eșuat în misiunea sa. Invazia japoneză în Manciuria din 1931 și cea italiană din Etiopia în 1935, urmate de atacarea Finlandei de către U.R.S.S., în 1939, au subminat iremediabil rolul și locul acestui organism, în care marele diplomat român Nicolae Titulescu și-a pus toată speranța pentru a salva România de la dezmembrare.

Rusia și Germania, eliminate de la procesul de edificare a noii ordini politice europene instituită după primul război mondial, s-au coalizat prin Tratatul de la Rapallo, și au încălcat și subminat în mod sistematic prevederile Tratatului de la Versailles. Germania a părăsit Liga Națiunilor în 1936, trecând la un program rapid de reînarmare, iar U.R.S.S. a fost exclusă ca urmare a actului de agresiune împotriva Finlandei.

La 22 iunie 1941, Germania, având ca aliat principal în est România, a atacat U.R.S.S. începând cu această dată și până la

încheierea lui la data de 9 mai 1945, războiul al doilea mondial s-a desfășurat, ca efort fundamental, în jumătatea de est a Europei.

Pe frontul de est, au participat forțe militare uriașe, au avut loc bătălii la o scară inimaginabilă și au pierit mai mulți oameni decât pe toate celelalte teatre de acțiuni militare luate la un loc.

Desfășurat în intervalul istoric 1 septembrie 1939 – 9 mai 1945, războiul al doilea mondial a constituit a doua fază și cea mai îngrozitoare, de auto-distrugere a Europei, ducând în final la căderea acesteia sub influența celor două super-puteri învingătoare în război – U.R.S.S. și S.U.A. Și la apariția ordinii politice mondiale „bipolare".

Istoriografia europeană și mondială, din care s-au inspirat și istoricii români, a ținut să învinovățească exclusiv Germania pentru declanșarea celor două războaie mondiale. Unele concepții mai recente, apărute în epoca post-război rece, la care subscriu și eu, pun în lumină faptul că vina nu a fost în totalitate a Germaniei. O mare parte din răspundere pentru izbucnirea primului și celui de-al doilea război mondial, care au costat viața a peste 70 de milioane de oameni, revine și *„marilor democrații"*, respectiv S.U.A., Franța și Marea Britanie, care nu au găsit un modus vivendi cu cele două noi puteri industriale și militare, Germania și Japonia.

Excluderea brutală a Germaniei de la sursele de materii prime și de pe piața mondială, țară care s-a industrializat mai târziu, de către Franța și Marea Britanie, a împins Germania la măsuri disperate. Așa cum s-au găsit soluții atât pentru Germania, cât și pentru Japonia, după cel de-al doilea război mondial, se putea ajunge la o acomodare cu acestea și fără război.

Serviciile de spionaj militare din principalele puteri beligerante au avut o contribuție imensă atât la pregătirea, cât și la derularea celui de-al doilea război mondial.

Cucerirea Austriei, a Cehoslovaciei și pătrunderea celui de-al treilea Reich în România, Bulgaria și Ungaria s-a făcut fără violență, pe cale politică și economică și prin acțiuni subterane ale serviciilor secrete germane.

Decapitarea conducerii Armatei Roșii, între 1935-1938, prin arestarea a circa15.000 de ofițeri superiori și generali, precum și executarea unora dintre cei mai valoroși, în frunte cu mareșalul Tuhacevski, la ordinul lui I.V.Stalin, sunt atribuite unor acțiuni subversive ale spionajului militar german, care l-au alimentat pe șeful statului sovietic cu „date și informații" despre „comploturi" ale

unor ofițeri și generali ruși, prin intermediul unor agenți dubli și de influență bine plasați.

Pe toată durata celui de-al doilea război mondial, serviciile de informații militare din coaliția antihitleristă s-au spionat reciproc.

Măcel ruso-german... în folos american

În perioada 1922-1939, Moscova a trăit sub spectrul groazei unui război generalizat al *„lumii capitaliste"* împotriva *„primului stat socialist"*. Stalin s-a așteptat să fie atacat concomitent atât de către marile puteri occidentale luate la un loc, cât și de către Japonia din est. Această stare de spirit a condus la crearea unui uriaș aparat de securitate internă opresiv, cât și a unor organe de informații externe la scară globală foarte penetrante.

Pactul Molotov-Ribbentrop, oferit de Hitler lui I.V.Stalin și semnat la Moscova la 23 august 1939, a avut consecințe dezastruoase pentru Polonia, România, Letonia, Estonia și Lituania, dar a fost un dar căzut din cer pentru U.R.S.S., aceasta căpătând un răgaz de doi ani pentru a se pregăti de război.

Stalin era asigurat că Germania va ataca mai întâi în vest. Semnarea pactului a fost precedată de numeroase contacte între serviciile secrete ale celor două state.

Punerea în aplicare a planului de operații *„Frederik Barbarosa"* de atacare a U.R.S.S., la 22 iunie 1941, despre care spionajul rusesc era informat până în cele mai mici detalii, a constituit actul de sinucidere al Germaniei hitleriste, deoarece, în plan politico-militar, a condus la nașterea imediată a marii coaliții – U.R.S.S., S.U.A., Marea Britanie – împotriva celui de-al treilea Reich.

Este interesant de reținut faptul că istoricii germani contemporani, după unificarea din 1990, departe de a-l prezenta pe Adolf Hitler ca pe un dictator monstruos, îi reproșează acestuia doar două greșeli fundamentale și anume: atacarea U.R.S.S. și exterminarea evreilor. În rest, tot ce a făcut Hitler pentru Germania este lăudat...

Războiul al doilea mondial a fost, în ultimă analiză, un război între marile state capitaliste, puternic industrializate, la care a fost antrenată, din imprudența Germaniei, și unica putere comunistă a lumii – U.R.S.S.

S.U.A. și Marea Britanie au avut numai de câștigat de

pe urma măcelului dintre germani și ruși. Istoricul britanic Gerhard L.Weinberg, în cartea sa *„O lume sub arme – Istoria globală a celui de-al doilea război mondial"*, apărută în anul 1994, care pune în lumină noi informații și documente din arhivele de război ale Germaniei, S.U.A. și Marii Britanii, recunoaște că pierderile totale suferite de ruși în cel de-al doilea război mondial au depășit 25.000.000 de morți.

În plan politico-militar strategic, S.U.A. a folosit puterea militară a rușilor pentru zdrobirea Germaniei, pentru ca, în final, să pună stăpânire pe jumătatea de vest a Europei, cu minimum de pierderi. Același istoric arată că atunci când britanicii, prin mareșalul Montgomery, le-au propus aliaților lor americani ca armatele americano-britanice, totalizând peste 100 de divizii, să cucerească Berlinul înaintea rușilor, fapt perfect realizabil, generalul Eisenhower, la indicațiile Washingtonului, a refuzat acest lucru, afirmând sec: *„Să lăsăm această satisfacție rușilor"*.

Într-adevăr, în aprilie – mai 1945, „satisfacția" de a cuceri Berlinul a revenit Armatei Roșii, cu prețul vieții a 300.000 de soldați, adică aproape cât au pierdut americanii în tot cursul celui de-al doilea război mondial.

Coaliția militară U.R.S.S. -S.U.A. -Marea Britanie a fost una nefirească, a funcționat extrem de dificil și s-a destrămat la prima ocazie. La numai câteva luni de la istorica *„Întâlnire de pe Elba"* a marilor armate aliate, euforia victoriei și spiritul de alianță s-au spulberat. A urmat o perioadă de încălcare sistematică, atât de către o parte, cât și de către cealaltă, a acordurilor de la Yalta și Postdam.

Germania - salvată de... insurecția română !

Descoperirea armei atomice la sfârșitul celui de-al doilea război mondial a aruncat o umbră extrem de neagră asupra relațiilor dintre foștii aliați.

Omenirea a intrat în era atomică la data de 16 iulie 1945, ora 5,29'45" (cinci, douăzeci și nouă de minute și patruzeci și cinci de secunde), când s-a produs prima explozie nucleară din lume, în poligonul de la Los Alamos, din Texas – S.U.A.

La mai puțin de o lună de zile, respectiv pe data de 6 august 1945 ora 08,15, puterea atomului este folosită pentru prima dată în război, prin explozia unui dispozitiv nuclear deasupra orașului japonez Hiroșima (al optulea oraș ca mărime al Japoniei), din ordinul

președintelui S.U.A., Harry Truman.

Aceasta a costat viața a peste 200.000 de femei, copii și bătrâni, orașul nefiind garnizoană militară. Urmează cea de-a doua lovitură nucleară, de la 12 august 1945, asupra orașului Nagasaki.

Indiferent de motivațiile politice, militare, de calculele economice, interesele științifice, psihologice sau rasiale, folosirea puterii atomului împotriva omului printr-un act deliberat constituie cea mai mare crimă din istoria lumii, depășind chiar și ororile săvârșite de nazism, cunoscute sub genericul de *„holocaust"*.

În august 1945, S.U.A. dispuneau de 16 bombe atomice, gata de a fi aruncate și asupra altor obiective.

Spionajul militar rusesc a fost tot timpul la curent cu programul nuclear american, în contextul unei acțiuni rămasă în istorie ca una din cele mai mari și mai reușite operații de sustragere a unor secrete într-un domeniu ce avea să schimbe istoria umanității.

Trei savanți străini cu un rol cheie în cadrul programului cunoscut sub codul *„Manhatten"*, de realizare a bombei atomice, respectiv savantul britanic Allan Nunn May, savantul italian Bruno Pontecorvo și savantul german Klaus Fuchs, au fost agenți recrutați ai serviciului de spionaj militar al U.R.S.S., cunoscut și în trecut ca și după dezmembrarea U.R.S.S., sub denumirea de G.R.U. (Direcția Generală de Informații).

Acestora li s-au adăugat savanții atomiști americani – soții Ethel și Julius Rosenberg-, recrutați de același serviciu sovietic pe baze ideologice, care au pus la dispoziția rușilor o mare cantitate de informații din domeniul cercetărilor nucleare.

Arestați în urma unui denunț, cei doi savanți au fost condamnați la moarte și executați pe scaunul electric, în anul 1953, într-o atmosferă de isterie anticomunistă generală din S.U.A. a acelor vremuri.

Ceea ce este de maxim interes pentru contemporaneitate, inclusiv pentru istoricii militari români, sunt noile informații cu privire la programul atomic american din timpul celui de-al doilea război mondial, cuprinse în tratatul *„O lume sub arme"* a lui G.Weinberg, din care rezulta că primele bombe atomice trebuiau să fie realizate până la sfârșitul anului 1944. Potrivit unor documente de arhivă din S.U.A. și Marea Britanie, rezultă că cei doi mari aliați occidentali, care au realizat prin eforturi comune arma atomică, aceștia intenționau s-o folosească împotriva Germaniei, adică în Europa. Pe lângă noutatea absolută a acestor informații, nu poți

să nu încerci un sentiment de groază la gândul că Europa putea deveni poligon de încercare pentru aceste teribile mijloace de nimicire în masă, cu urmări incalculabile pentru întreaga populație a continentului. Primele bombe atomice au fost gata de întrebuințare în vara anului 1945.

În acest posibil scenariu apocaliptic de bombardament atomic asupra Europei, aș îndrăzni să inserez rolul României, despre care, timp de peste 50 de ani, nu s-a amintit nimic, nici în istoriografia europeană și nici în cea națională.

Cu privire la importanța ieșirii României din *„Pactul tripartit"* și alăturarea ei la coaliția anti-hitleristă, toți istoricii și analiștii politici au fost de acord că acest act înfăptuit la 23 august 1944 a influențat de o manieră decisivă desfășurarea celui de-al doilea război mondial în Europa, conducând la scurtarea acestuia cu cel puțin șase luni de zile. Aceasta, mai ales prin privarea Germaniei de petrolul românesc, fapt ce a paralizat în mare măsură mașina de război germană, în special aviația și trupele de tancuri.

Cu alte cuvinte, dacă România ar fi continuat să lupte alături de Germania, războiul s-ar fi putut prelungi până în vara anului 1945, ceea ce ar fi oferit S.U.A. și Marii Britanii posibilitatea întrebuințării celor 16 bombe atomice, de care dispuneau, împotriva Germaniei, lucru dorit din tot sufletul de către Winston Churchill ca răzbunare pentru dezastrele produse Londrei de bombardamentele germane cu rachetele V-1 și V-2.

Iată cum, în mod indirect, România, prin aparenta trădare a aliantei sale cu Germania, a salvat națiunea germană de la „holocaustul nuclear" la care, în mod sigur, ar fi fost supusă și Europa de la infectarea radioactivă a unor zone din Vest.

De aceste informații și raționamente în premieră absolută ar trebui să se țină cont, atât în evoluarea globală a rolului și locului României în cel de-al doilea război mondial în Europa, cât și față de aprecierile iresponsabile ale unor elemente politice reziduale din compunerea clasei politice din România de după anul 1989, care afirmă, în gura mare și în plină zi, că *„România a făcut rău când s-a desprins de Germania în vara anului 1944, motiv pentru care această țară ne-ar sancționa în prezent prin neinvestirea de capital în economia românească"*. Mai firesc ar fi ca națiunea germană să fie recunoscătoare românilor, care i-au scăpat de la un dezastru atomic...

Frontul invizibil

Întrucât „războiul rece" a fost o continuare a celui de-al doilea război mondial, dar purtat cu alte mijloace, și anume cu cele politice, economice, ideologice, psihologice și culturale, dar mai ales cu mijloace acoperite, pe frontul invizibil al războiului secret purtat de serviciile de spionaj, considerăm utilă o scurtă trecere în revistă a comportamentului lor pe timpul acestei mari conflagrații mondiale.

Agenții serviciului de spionaj militar german, Abwehr, s-au dovedit deosebit de eficienți în Franța, Olanda și Belgia dar au repurtat puține succese, mai ales în ultimii ani ai războiului, în S.U.A. și U.R.S.S. În privința Marii Britanii, Serviciul de Securitate (MI-5) al acestei țări a pretins, în mod exagerat, că *„toți agenții germani infiltrați în Anglia au fost prinși, încarcerați, împușcați sau transformați în agenți dubli"*. Nimic mai inexact! În realitate, serviciile germane de spionaj au aplicat lovituri crunte britanicilor. Se știe, spre exemplu, de cazul „*Cicero*" de la Ankara, respectiv de valetul ambasadorului Marii Britanii în Turcia, care a pus la dispoziția germanilor conținutul planului de operații *„Overlord"* de debarcare în Normandia.

Surprinzător este faptul că, deși s-a umblat la arhive, spionajul militar britanic în Germania, Italia și Japonia continuă să rămână acoperit de mister. Probabil că după mai bine de o jumătate de secol de la război, britanicii nu au de fapt cu ce ieși în față!... Există însă dovezi clare că majoritatea rețelelor britanice de spionaj militar din Europa de vest au fost penetrate de germani, cu efecte dezastruoase.

A rămas în istoria spionajului mondial *„operațiunea Polul Nord"*, prin care contraspionajul german a reținut, neutralizat sau transformat în agenți dubli circa 80 de spioni britanici parașutați sau infiltrați în Olanda, în perioada 1942-1943, împreună cu o mare cantitate de arme, explozivi, stații radio, coduri etc.

Spionajul militar american în Europa a fost insignifiant. William Donovan și Allen Dulles, fondatorii serviciilor moderne de informații ale S.U.A., care au operat cu un număr modest de agenți, s-au bazat mai mult pe serviciul voluntar al unor germani animați de sentimente anti-naziste, acționând pe teritoriile unor state neutre, precum Elveția și Suedia.

Serviciul de spionaj al Marii Britanii a făcut mare caz de

„*operațiunea Enigma*", adică reproducerea mașinii de cifrat germane, cu care cel de-al treilea Reich a lucrat în tot timpul războiului. Adevărul este că mașina „Enigma", o adevărată capodoperă în materie de tehnică a cifrării unor mesaje, a fost obținută de serviciul de informații militare al Poloniei și oferită S.U.A. și Marii Britanii după ocuparea acestei țări de către trupele germane.

Spionajul militar sovietic este recunoscut, inclusiv în „*Enciclopedia spionajului*" scrisă de un agent britanic, Ronald Seth, apărută la Londra în 1975, ca unul din cele mai penetrante și mai eficiente din tot cursul celui de-al doilea război mondial.

În afara „rețelei atomice" rusești, care era „la curent" cu tot ce se derula în laboratoarele nucleare din S.U.A., spionajul militar rusesc a mai dispus de „*rețeaua Richard Sorge*" din Japonia, care a transmis Moscovei informații de importanță vitală, schimbând soarta războiului pe frontul de răsărit. Datorită informațiilor transmise de R.Sorge, potrivit cărora Japonia nu va ataca U.R.S.S., deschizând un front în extremul orient – siberian cum dorea Germania, ci va declanșa ample operații în Pacificul de Sud împotriva Marii Britanii, Olandei și apoi împotriva S.U.A., așa cum s-a și întâmplat la data de 7 decembrie 1941 prin atacul de la Pearl Harbour, a fost posibilă marea victorie a rușilor din fața Moscovei.

Pe baza acestor informații, rușii au putut retrage din Orientul Extrem trei armate de siberieni, care au jucat un rol decisiv în zdro-birea ofensivei germane din fața Moscovei în noiembrie-decembrie 1941.

Richard Sorge a fost arestat de japonezi în urma unui act de trădare și executat la 9 octombrie 1944.Viața acestuia ar fi putut fi salvată dacă I.V.Stalin ar fi acceptat schimbarea lui cu un număr de generali japonezi aflați prizonieri la sovietici în urma luptelor dintre trupele rusești și japoneze de la Halhâ în Goll, din 1939.

După moartea lui I.V.Stalin, Richard Sorge, considerat unul din cei mai mari spioni ai secolului XX, a fost declarat Erou al U.R.S.S.

O altă rețea sovietică despre care se cunosc puține date, dar care a funcționat pe toată durata celui de-al doilea război mondial, producând adevărate ravagii în secretele militare ale celui de-al treilea Reich, a fost cea condusă de germanul Rudolf Rossler, născut în Bavaria, la Angsburg, de profesie jurnalist. Acesta a lucrat pentru ruși, acționând de pe teritoriul Elveției, datorită puternicelor sale convingeri anti-naziste. Rudolf Rossler a avut o rețea proprie

infiltrată în însuși organul de operații al Statului Major General german, de unde a sustras conținutul planurilor de operații de pe frontul de răsărit ale armatei germane.

R.Rossler și-a trăit tot restul vieții în Elveția, decedând în 1962, fără a face cunoscute vreodată numele celor cu care a lucrat. În ultimii 50 de ani, în legătură cu agenții lui Rossler s-au făcut cele mai fantastice speculații, mergându-se până acolo încât să se afirme că însuși amiralul Canaris, șeful serviciului de spionaj militar al armatei germane, ar fi constituit principalul furnizor de informații. Misterul „relației Rudolf Rossler (pseudonim–Lucy)" nu a fost dezlegat nici până în zilele noastre.

O altă rețea de legendă rusească a fost *„rețeaua Oxford"*, recrutată și pregătită între anii 1930-1940, compusă din Alexander Foote, Guy Burges, Harold Maclean, Allan Nunn May și, mai ales, Harold „Kim" Philby, cu ajutorul cărora au fost penetrate atât structurile militare, tehnico-științifice, cât și serviciile secrete britanice de spionaj și contraspionaj.

Harold „Kim" Philby - ajuns după cel de-al doilea război mondial, printre altele, și în funcția de șef al serviciului de contra-spionaj al Marii Britanii -, a lucrat pentru ruși timp de peste 30 de ani. În 1963, când era pe punctul de a fi demascat și arestat, Harold „Kim" Philby, distins cu cele mai înalte ordine ale coroanei britanice, s-a retras la Moscova, unde avea gradul de general de divizie și o vilă în apropierea capitalei rusești. Acesta a fost agent al K.G.B., serviciu la a cărui modernizare a lucrat intens după retragerea sa în U.R.S.S., până în 1990, când a decedat. Pentru „meritele" sale față de U.R.S.S., Harold „Kim" Philby a fost distins cu înalte ordine sovietice..

Specialiștii în materie de spionaj, atât din est, cât și din vest, îl consideră pe Harold Philby ca fiind cel mai mare spion al tuturor timpurilor. Nervozitatea manifestată de Marea Britanie în raporturile politico-diplomatice cu fosta U.R.S.S. din 1963 încoace și represaliile periodice aplicate de englezi diplomaților sovietici, iar după 1991 celor ruși, denotă că englezii nu le pot ierta acestora „cazul Philby".

După utilizarea pe scară largă a rețelelor de spioni și diversioniști, după cercetarea radio, radio-gonio și radar, care au cunoscut o mare dezvoltare și care se încadrează în ceea ce serviciile americane de specialitate numesc *„Signal Intelligence"* (SIGINT), spargerea cifrurilor și a codurilor de stat și militare a

constituit cel de-al treilea domeniu de obținere de informații la toate nivelurile.

În acest domeniu în care americanii și britanicii pretind că au facut „ravagii" în secretele germane și japoneze, cea mai apropiată de adevăr mi se pare aprecierea că statele beligerante mari, în tot cursul războiului, în perioade diferite, și-au „spart" reciproc cifrurile și codurile fără ca cineva anume să dețină supremația absolută.

În *„Istoria completă a celui de-al doilea război mondial"* a lui Gerhard L.Weinberg, se arată, pe bază de documente din arhivele de război, că germanii au „spart" sistematic codurile marinei militare britanice și americane din Atlantic, cu efecte dezastruoase pentru convoaiele maritime organizate de aliați.

Zdrobirea armatei franceze în numai 35 de zile s-a datorat, printre altele, nu numai efectelor surprinderii, a concepției războiului mobil, ci și faptului „spargerii" cifrurilor și codurilor franceze.

În prezent, se știe și se recunoaște că germanii au reușit să „spargă" cu succes și cifrul de stat diplomatic al S.U.A. De asemenea, cripto-analiștii germani au spart cifrurile de state ale aliaților săi, respectiv ale Italiei, României, Ungariei și Bulgariei, precum și pe cele ale Turciei și Iugoslaviei.

Nemții și italienii au fost multă vreme la curent cu întregul conținut al mesajelor cifrate dintre Departamentul de război al S.U.A. și atașații militari americani de la Cairo, care erau apoi comunicate generalului Rommel, comandantul trupelor germane –„African Korp".

După pătrunderea armatelor aliate pe teritoriul Germaniei, serviciile de spionaj rusești, americane și britanice au fost cuprinse de o adevărată febră a căutărilor și capturilor. În tot cursul anului 1944 și până la 9 mai 1945, obiectivul spionajului militar al aliaților nu l-au mai constituit forțele armate germane, ci realizările tehnico-științifice militare ale celui de-al treilea Reich.

În fruntea armatelor aliate invadatoare au operat detașamentele speciale de captură ale serviciilor de spionaj militar care vizau uzinele, laboratoarele de cercetări și proiectări din domeniul tehnicii rachetelor, a aviației cu reacție, a tehnicii radar, a produselor chimice de luptă și, nu în ultimul rând, a realizărilor germane în domeniul nuclear. În același cadru de preocupări, erau căutați și capturați savanții, cercetătorii, inginerii și proiectanții germani. În această perioadă, aliații au jefuit Germania de tot ce se putea în condiții de război, sub forma capturilor.

Fabrica de rachete V-1 și V-2 de la Pennenmünde a constituit una din cele mai râvnite capturi. Aceasta a fost ocupată de către trupele rusești dar savantul Werner von Braun, realizatorul celor două rachete, împreună cu un grup de ingineri și proiectanți, au ajuns la trupele americane, cărora li s-au predat. Acest „grup de aur" a fost imediat transportat în S.U.A. și, împreună cu alte zeci de mii de specialiști germani, indiferent dacă au fost naziști sau nu au contribuit de o manieră imensă la construirea uriașei industrii de rachete și aviație reactivă a S.U.A.

În colectivul de proiectare condus de von Braun a fost racolat, ulterior, și savantul Herman Oberth, originar din România, născut și educat la Mediaș, cu studii politehnice în Germania, fost profesor al lui von Braun, considerat descoperitorul propulsiei motorului rachetă și a sistemului de rachete cu mai multe trepte.

Mutând în U.R.S.S. întreaga fabrică de la Pennenmünde, găsită intactă, împreună cu mii de ingineri și tehnicieni germani, cu zeci de rachete, găsite în perimetrul fabricii în anii '50, rușii i-au devansat temporar pe americani în tehnica rachetelor spațiale.

În colaborare cu specialiștii germani luați prizonieri la Pennenmünde, inginerul rus S.P.Korolev a construit prima rachetă cu bătaie intercontinentală din lume.

Spionajul militar britanic a capturat realizările germane din domeniul „tehnologiei invizibile" (Stealth) față de mijloacele radar, pe care le-a vândut americanilor, care au stat la baza realizării de către aceștia, în ultimii ani ai războiului rece, a „avioanelor invizibile" „F-117" și „B-2", utilizate în războiul din Golful Persic.

Rușii au dat și ei o mare lovitură prin cucerirea fabricii I.G.Farben de la Dyhernfurth, în perfectă stare de funcționare, unde se produceau substanțele chimice de luptă neuro-paralitice de tipul sarin, tabun și soman, cu efecte letale teribile, pe care Hitler nu a îndrăznit să le folosească, bănuind că le-ar fi avut și cei trei mari aliați, ceea ce s-a dovedit că nu corespundea realității. Americanii, rușii, cât și britanicii nu au dispus de aceste teribile substanțe de nimicire în masă și au avut suficiente motive să mulțumească cerului că nemții nu le-au folosit în timpul războiului.

M-aș opri asupra unui „amănunt" nu lipsit de semnificație și anume că W.von Braun, în 1990, mai exact după unificarea Germaniei, a renunțat la cetățenia americană, s-a retras în patria natală, iar din declarațiile publice pe care le-a făcut rezultă că era animat de profunde sentimente anti-americane. Germanul tot german rămâne...

Drept recunoștință - generalul Patton-asasinat!

Pe toată durata celui de-al doilea război mondial, conducătorii celor trei mari puteri – I.V.Stalin, F.D.Roosevelt și W.Churchill s-au suspectat reciproc, mai ales în ceea ce privește posibilitatea unei păci separate cu Germania.

Rudolf Hess, al doilea în ierarhia liderilor celui de-al treilea Reich, s-a parașutat în Marea Britanie încercând să convingă Londra să încheie o pace separată cu Germania. Nici până în ziua de astăzi nu s-a putut stabili dacă R.Hess a plecat în Marea Britanie din proprie inițiativă sau a fost trimis de Adolf Hitler.

Pe de altă parte, în cercurile ultra-conservatoare americane, animate de un anticomunism fanatic, reprezentate de Edgar Hoover, directorul Biroului Federal de Investigații (supranumit și *„micul Hitler"*), precum și de cardinalul New Yorkului, Spellman, a existat un curent favorabil unei păci separate cu Germania.

În armata S.U.A., acest curent era și mai puternic. Astfel, generalul Leslie R.Groves, directorul „Programului Manhatten" (de realizare a bombe atomice), declara în toamna anului 1942, înainte chiar de marea bătălie de la Stalingrad: *„Sunt convins că Rusia Sovietică nu Germania nazistă, este inamicul nostru principal".*

Mai gravă decât această declarație a fost cererea expresă a generalului George Patton, comandantul Armatei a 3-a de tancuri americane. În 1945, după istorica „întâlnire de pe Elba" a trupelor americane și rusești, acesta a cerut în mod public reînarmarea trupelor germane S.S. care, împreună cu trupele americane, *„să treacă imediat la ofensivă împotriva armatei sovietice, pentru a-i arunca pe ruși, dincolo de blestematele lor frontiere"* Deci, visul lui Adolf Hitler de a-i vedea pe „aliați" încăierați într-un război pe teritoriul Germaniei, chiar după „Ziua Victoriei", era fondat pe niște elemente reale. Speriați de efectele psihologice la scară europeană și mondială ale declarațiilor generalului G.Patton, care se bucura de un imens prestigiu în armată, probabil și cu asentimentul generalului D.Eisenhower, care vedea în războinicul tanchist un potențial rival la postul de președinte al S.U.A., Serviciul de spionaj și diversiune – Office for Strategic Service (O.S.S.) i-a organizat acestuia, în luna decembrie 1945, un „accident de circulație", respectiv o coliziune frontală cu un camion al armatei, de pe urma căruia legendarul general american s-a ales cu gâtul frânt, decedând, fără glorie într-un spital militar de campanie din Germania. „Patria recunoscătoare!"...

Coaliția militară dintre S.U.A., U.R.S.S. și Marea Britanie a fost și va rămâne una dintre cele mai ciudate și mai nefirești din istoria lumii. Mult mai firească ar fi fost o coaliție dintre S.U.A., Germania, Japonia, Marea Britanie și Franța împotriva U.R.S.S., lucru de care I.V.Stalin s-a temut din 1922 până în mai 1940, când Adolf Hitler s-a hotărt să atace mai întâi în vest, fapt ce a dus la nimicirea și capitularea Franței, Belgiei, Olandei, Danemarcii, Norvegiei și aducerea Marii Britanii pe marginea prăpastiei.

Președintele S.U.A., Franklin Delano Roosevelt, nu a dorit un război deschis cu Germania. Roosevelt a depus eforturi mari pentru a menține S.U.A. în afara războiului, declarând de nenumărate ori, inclusiv la 4 și 8 octombrie 1940, că S.U.A. nu vor intra în război decât dacă vor fi atacate direct de către Japonia și Germania. Dacă nu ar fi intervenit atacul japonez de la Pearl Harbor din 7 decembrie 1941 și, în baza obligațiilor asumate în „Pactul Tripartit", declarația de război a Germaniei din 11 decembrie 1948, S.U.A. și-ar fi menținut statutul de *„neutralitate activă"*.

Toții aliați Germaniei, spre amuzamentul lumii, s-au grăbit „să declare război S.U.A.", inclusiv România prin șeful său de stat, generalul Ion Antonescu. Chiar și în aceste condiții, în decembrie 1941, președintele S.U.A., F.D.Rosevelt, a intervenit personal pe lângă guvernele Bulgariei, României și Ungariei, încercând să le convingă că ar fi mult mai înțelept pentru aceste țări dacă și-ar retrage „declarațiile de război" adresate S.U.A. Acest demers diplomatic a durat,fără succes, timp de o jumătate de an.

Spionajul militar american știa cu precizie că armata sovietică era singura din Europa care îl putea opri pe Adolf Hitler în avântul său de cucerire a continentului și mai știa că tancurile și artileria rușilor erau net superioare celor germane.

După cum arată istoricul G.L.Weinberg în lucrarea citată anterior, în perioada cea mai critică a războiului, respectiv iunie-decembrie 1941, când armata sovietică a pierdut în jur de 5 milioane de soldați, iar Rusia Sovietică era amenințată să fie zdrobită, S.U.A. și Marea Britanie nu au acordat rușilor ajutor militar nici măcar cât prețul unei baionete.

Consider că dacă Adolf Hitler nu ar fi declanșat exterminarea în masă a evreilor, în teritoriile ocupate din est, încă din vara anului 1941, Statele Unite ale Americii nu s-ar fi sinchisit

de soarta U.R.S.S. și a rasei slave. Din date sigure, rezultă că numai în Ucraina au fost împușcați 1,1 milioane de evrei. Anticomunismul american era foarte activ în anii 1937-1941.

Cele care l-au obligat pe președintele S.U.A., F.D.Roosevelt, să pună pe primul plan al strategiei S.U.A., în cel de-al doilea război mondial, distrugerea în primul rând a Germaniei, împotriva căreia au și fost pregătite teribilele bombe atomice, și după aceea a Japoniei, au fost cercurile evreiești, mai ales după ce s-a constatat că evreii din U.R.S.S. erau împușcați pe loc de către trupele germane, pe măsura înaintării acestora spre est, fără să-i mai treacă prin lagărele de exterminare, de unde unii au mai supraviețuit.

Influența cercurilor evreești asupra politicii S.U.A., atât în trecut, cât și în zilele noastre, a fost și este imensă. Aceasta se bazează în special pe faptul că circa 75 % din finanțele americane sunt controlate de evrei.

Cel de-al doilea război mondial s-a derulat în Europa în contextul a două perioade distincte, astfel: între 1 septembrie 1939-22 iunie 1941 - când Germania, ca stat agresor, a cucerit în 1939 Polonia, iar în cursul anului 1940 a cucerit jumătate din Franța și în totalitate Belgia, Olanda, Danemarca, Luxemburg și Norvegia. În toată această perioadă, împotriva Marii Britanii s-au purtat acțiuni militare, navale și aeriene. Din motive pe care istoria nu le-a putut elucida, Adolf Hitler a renunțat la cucerirea acestei țări, cu toate că Marea Britanie nu ar fi putut face față unei invazii a armatei de uscat germane nici în 1940 și nici în 1941, realitate recunoscută chiar și de către cei mai reputați istorici englezi.

Începând cu data de 22 iunie 1941, războiul al doilea mondial a intrat în Europa într-o nouă etapă. După cum demonstrează istoricul american Gerhard L.Weinberg, de la această dată și până la încheierea războiului la 9 mai 1945 cu zdrobirea celui de-al treilea Reich, eforturile operațiunilor militare exprimate în amploarea acestora, în cantitatea de forțe umane și materiale angajate, în desfășurările lor spațiale de mii de kilometri, în înverșunarea cu care s-au purtat, în imensitatea pierderilor de vieți omenești și a distrugerilor, s-au consumat în proporție de 75-90 % pe frontul sovieto-german.

Nu ne putem permite să intrăm în prea multe detalii din desfășurarea celui de-al doilea război mondial în Europa. Vom pune însă în lumină acele momente, aspecte și consecințe ale marii conflagrații care s-au răsfrânt asupra evoluției Europei și a lumii în următoarea jumătate de secol, epocă cunoscută sub genericul de

„război rece" concomitent cu încercarea de a restabili adevărul istoric, cel puțin în câteva din dimensiunile distorsionate ale acestuia.

Trei Conferințe cruciale care au crucificat România

Din punct de vedere politic, la cel mai înalt nivel, al doilea război mondial a fost influențat, în desfășurarea și consecințele sale la scară globală, de trei momente cuciale, și anume:

• Conferința de la Teheran, desfășurată în perioada 28 noiembrie–1 decembrie 1943, în care cei trei mari lideri ai coaliției antihitleriste s-au întâlnit pentru prima dată, respectiv I.V.Stalin, șeful Rusiei Sovietice, Franklin Delano Roosevelt, președintele S.U.A. la al doilea mandat și Winston Churchil, primul ministru al Marii Britanii.

La această conferință, statutul lui I.V.Stalin era uriaș. U.R.S.S. supraviețuise îngrozitorului asalt al Germaniei naziste, repurtase marile victorii în bătăliile de la Moscova din decembrie 1941 și în uriașa încleștare de la Stalingrad, de la sfârșitul anului 1942 începutul anului 1943 (cea mai mare bătălie din istoria tuturor războaielor) și zdrobise, în vara anului 1943, ultima-încercare a lui Adolf Hitler de a prelua inițiativa strategică pe frontul de est. La Teheran, atât F.D.Roosevelt, cât și W.Churchill erau deja convinși că U.R.S.S. putea obține singură victorie finală asupra Germaniei. Într-o asemenea variantă, probabil că cel de-al doilea război mondial în Europa s-ar fi prelungit cu cel mult un an, dar întreaga Europă ar fi căzut sub „stăpânirea comunismului sovietic".

În aceste condiții, F.D.Roosevelt și W.Churchill i-au recunoscut U.R.S.S. toate cuceririle teritoriale făcute de aceasta în perioada 1939-1941, mai puțin Letonia, Estonia și Lituania, a căror includere în Rusia Sovietică nu a fost acceptată de către S.U.A.

Tocmai la această conferință, și nu la Yalta, a fost pecetluită soarta teritoriilor românești–Basarabia și Bucovina de nord, cedate de statul român fără lupte, în vara anului 1940, în urma ultimatumului Moscovei.

Tot la Teheran, a fost conturată configurația generală a Europei de după război, au fost adoptate concepțiile de bază ale debarcării trupelor americano-britanice în Europa de Vest, respectiv *„Operațiunea Overlord"*, s-a decis soarta criminalilor de război, s-a hotărât recunoașterea de către Moscova a guvernului polonez aflat în exil la Londra și altele.

Winston Churchill, interesat mai mult în apărarea și

refacerea imperiului britanic decât în problemele Europei, s-a opus planului de debarcare în Franța (Normandia). În acest context, liderul britanic a avansat așa-zisa *„variantă Churchill"* de debarcare a trupelor anglo-americane în Peninsula Balcanică, despre care o seamă de octogenari din partidele istorice vorbesc cu atâta nostalgie.

Răspunsul la „varianta Churchill" l-a dat prompt fără echivoc și cu un irezistibil simț al umorului, aliatul de bază al Marii Britanii, însuși președintele S.U.A., marele om politic și strateg Franklin Delano Roosevelt, care a spus: *„Dragă Winston, dacă trupele americane și britanice vor lua în piept toți munții din Peninsula Balcanică, rușii vor elibera Belgia*!".

În legătură cu reuniunea de la Teheran a celor trei mari lideri ai statelor învingătoare în cel de-al doilea război mondial, Alexander Foote, englez de origine dar care a făcut parte din rețeaua de spionaj condusă de Rossler în Elveția, a arătat în memoriile sale că Hitler a aprobat o acțiune de tip comandoș pentru asasinarea lui Stalin, Roosevelt și Churchill. Această acțiune a fost descoperită la timp de către spionajul militar rusesc și anihilată.

Același agent a scris că Stalin l-ar fi putut asasina pe Hitler cu destula ușurință dar a refuzat acest lucru, în timp ce englezii au organizat, fără succes, nenumărate atentate împotriva „Führer"-ului.

Autorul britanic aprecia cu privire la I.V.Stalin că acesta și-a lichidat cu sânge rece toți adversarii interni care-i amenințau puterea, dar că era animat de un respect incredibil față de șefii de stat străini;

• Conferința de la Yalta, desfășurată în perioada 4-11 februarie 1945, în aceeași formulă – I.V.Stalin, F.D.Roosevelt și W.Churchill, a dezbătut și a realizat acorduri privind:

- crearea Organizației Națiunilor Unite;
- declarația asupra Europei eliberate;
- dezmembrarea Germaniei;
- zonele de ocupație și comisiile de control din Germania;
- chestiunea daunelor de război;
- soarta marilor criminali de război (pe lista cărora a fost trecut și mareșalul Ion Antonescu împreună cu principalii lui colaboratori, pe care, cercuri politice din România au încercat să-i reabiliteze în octombrie 1998, dar nu au reușit din cauza intervenției directe a Ambasadei S.U.A. la București);
- situația Poloniei.

Cei care afirmă, și în zilele noastre, că *„România a fost vândută la Yalta"* spun un mare neadevăr. Despre soarta României nu s-a discutat nimic la Yalta, aceasta fiind cedată sferei de influență rusești încă din 1943, la Teheran, și reconfirmată prin acordul Stalin-Churchill, pe timpul întâlnirii acestora de la Moscova din octombrie1944. Iată o primă restituire de adevăr.

• Conferința de la Potsdam, desfășurată în perioada 17 iulie–2 august 1945, în formula I.V.Stalin, Harry Truman, noul președinte al S.U.A. (ajuns în acest înalt post fără alegeri, din funcția de vice-președinte, în urma decesului lui F.D.Roosevelt) și, inițial Winston Churchill care, înfrânt zdrobitor în alegerile generale din Marea Britanie, va fi înlocuit de noul prim-ministru – Clement Atlee.

Această conferință istorică, cea mai lungă dar și ultima la cel mai înalt nivel a coaliției militare antihitleriste, a realizat puțin, deoarece ecuația puterilor, a raportului general de forțe și de interese erau mult schimbate, iar mai presus de toate, „spiritul de coaliție" era deja mort.

Franța nu a fost invitată la această conferință, deoarece nici U.R.S.S. și nici S.U.A. nu au găsit de cuviință că ar fi existat vreun motiv să fie invitată. Parisul a ripostat prin boicotarea hotărârilor adoptate la Potsdam, de care nu se simțea legată.

În sfârșit, au putut vedea și francezii cum s-au simțit rușii, fie ei și „bolșevici" atunci când Rusia Sovietică nu a fost invitată la negocierile de pace de la Versailles survenite în urma primului război mondial, pe parcursul căruia au pierit milioane de soldați ruși pentru ca trupele germane să nu ajungă la Paris și Iași.

La Potsdam au fost discutate trei probleme de bază, astfel:

- stabilirea unui instrument de guvernare pentru Germania îngenunchiată;
- problema definitivării frontierelor;
- problema reparațiilor de război.

Potsdam - cimitirul Germaniei, Japoniei și Europei de Est

Administrarea Germaniei a fost dată în sarcina Comisiei Aliate de Control, fiecare zonă de ocupație având un comandant care putea decide în problemele pentru care exista un acord.

Frontiera de est a Germaniei a fost stabilită pe aliniamentul Oder-Neisse, iar Prusia Orientală a fost împărțită între U.R.S.S. și Polonia.

Stalin a propus suma de 20 miliarde dolari ca reparații de război ale Germaniei, din care 10 miliarde dolari să revină U.R.S.S. Liderii S.U.A. și Marii Britanii s-au opus categoric. Din acel moment, nu se mai putea vorbi de *„Alianța celor trei mari puteri"*. Se puneau bazele epocii postbelice, adică a „războiului rece".

Cele trei puteri învingătoare în război au convenit, totuși, ca reparațiile de război pentru U.R.S.S. să fie satisfăcute din zonele pe care le-au ocupat prin lupte trupele rusești, la care să se adauge unele fabrici și uzine demontate din sectoarele ocupate de trupele anglo-americane, astfel încât 50 % din reparațiile impuse Germaniei să revină U.R.S.S.

Truman a abandonat *„planul Morgenthau"* de dezindustrializare a Germaniei, iar autorul acestuia a fost destituit din guvernul S.U.A.

Occidentul a fost de acord cu frontierele propuse de ruși în Europa centrală pentru că în fața puterii militare a U.R.S.S. nu aveau altă soluție.

Demontarea acestor frontiere s-a făcut, abia din 1991 incoace, prin dezmembrarea Cehoslovaciei și a Iugoslaviei, proces ce ar putea continua și în cazul României.

În lume, nimic nu se face în numele unor *„înalte principii"*. Totul se bazează pe forță...

Tot la Potsdam, s-a stabilit ca un Consiliu al Miniștrilor de Externe Aliat să pregătească proiectele tratatelor de pace cu foștii sateliți ai Germaniei, inclusiv România. Aceste tratate au fost semnate la Conferința de pace de la Paris, din 1947, iar cu Germania tratatul de pace va fi semnat în 1990, adică după 45 de ani de război rece, în contextul unificării celor două Germanii, intervenită, prin surprindere, la 3 octombrie 1990, împotriva dorinței tuturor, atât din est, cât și din vest.

Pe timpul Conferinței de la Potsdam, obiectivul strategic fundamental al președintelui S.U.A., Harry Truman, l-a constituit atragerea U.R.S.S. în războiul împotriva Japoniei, fapt ce i-a și reușit pe deplin.

Americanii aveau nevoie de o contribuție militară rusească efectivă pentru a bloca puternicele forțe armate japoneze din Manciuria, și nu de o declarație de război simbolică, la care au

recurs multe state din Europa și din lume, care „au declarat război Germaniei" numai după ce aceasta fusese înfrântă și nu mai era nevoie de sprijinul lor, așa cum a procedat Turcia, spre exemplu.

Acestea au urmărit câștigarea de capital politic fără sacrificii.

H.Truman a fost foarte fericit în urma întâlnirii sale cu I.V.Stalin din 17 iulie 1945, când acesta i-a promis că U.R.S.S. va intra în război împotriva Japoniei la 15 august. Stalin s-a ținut de cuvânt din interese proprii și nu de dragul americanilor.

După această întâlnire, H.Truman i-a scris soției sale: *„Am obținut ceea ce am urmărit prin venirea mea aici. Stalin va intra în război la 15 august. Pot spune că vom încheia războiul cu un an mai devreme* (este vorba de războiul cu Japonia n.a.) *și mă gândesc la tinerii care nu vor mai fi uciși. Acesta este cel mai important lucru"*.

În aceeași zi de 17 iulie, la Potsdam, fericit de rezultatele obținute, H.Truman l-a informat pe I.V.Stalin asupra efectuării cu succes a primei explozii atomice de către savanții americani. Stalin a apreciat această „dovadă de încredere", dar cel mai probabil este că și-a râs mucalit în mustață, deoarece era absolut la curent cu tot ce se realiza în laboratoarele și poligonul nuclear americane de la Los Alamos, unde patru savanți de primă mână erau agenți ai spionajului militar rusesc.

Conferința la nivel înalt de la Potsdam a lăsat în urma ei o Europă devastată de la Atlantic la Urali, o Europă care, în urma celor două războaie mondiale (1914-1918 și 1939-1945), pur și simplu s-a sinucis, fiind scoasă efectiv de pe scena politică a lumii, pe care a dominat-o timp de 500 de ani.

După Potsdam, *„bătrânul continent"* a căzut, în jumătatea sa de vest, sub dominația S.U.A., o putere extra-europeană, iar în jumătatea sa de est, sub cea a U.R.S.S., o putere parțial europeană. Această stare anormală avea să dureze timp de o jumătate de secol și încă nu s-a încheiat. După evenimentele produse în contextul *„Revoluției europene de la 1989"* și mai ales după unificarea Germaniei, Europa a intrat într-un proces de renaștere.

Secolul XXI este foarte promițător pentru Europa, dar toate aceste aspecte le-am tratat în cartea *„De la Atlantic la Urali– Renașterea Europei"*, apărută la începutul anului 1997.

Probabil că istoria Europei și a lumii postbelice ar fi urmat un alt curs dacă la Potsdam, alături de I.V.Stalin și Clement Atlee, ar fi participat președintele S.U.A., Franklin Delano Roosevelt, unul din cei mai mari oameni politici ai lumii moderne, cel care a salvat

S.U.A. de la catastrofala depresiune economică din 1929-1933, un vizionar de excepție și un umanist autentic.

Din nefericire, atât pentru poporul american, cât și pentru toate popoarele lumii, F.D.Roosevelt a decedat la 12 aprilie 1945, înainte de a-și fi putut îndeplini misiunea sa istorică.

G.L.Weinberg, în lucrarea sa capitală apărută în 1994, pe care am citat-o în mod repetat, îl prezintă pe F.D.Roosevelt ca pe un vizionar care gândea la o lume postbelică pașnică, la desființarea imperiilor coloniale și acordarea independenței tuturor popoarelor.

Marele om politic american milita pentru o largă cooperare dintre S.U.A. și U.R.S.S.

Ulterior, în anii războiului rece, ai isteriei anti-comuniste din perioada lui Joseph McCarthy, pentru ideile sale, inclusiv pentru faptul că a recunoscut U.R.S.S. și a stabilit relații diplomatice cu această mare țară la 16 noiembrie 1933, pentru aprecierile lui pozitive la adresa lui I.V.Stalin, a fost acuzat de „comunism" de către cercurile politice americane ultraconservatoare, acuzație ce se menține și în prezent, la sfârșitul secolului XX.

Spiritul McCartyst supraviețuiește încă în multe medii ale societății americane contemporane...

„Am câștigat, trăiască războiul rece!"

Ultima dată când armatele coaliției antihitleriste s-au întâlnit față în față animate de autentice sentimente de prietenie și respect, însuflețite de simțământul victoriei, la sfârșitul uneia din cele mai îngrozitoare conflagrații din istoria tuturor timpurilor, desfășurată pe spații uriașe din Europa, Asia, Africa, precum și pe toate oceanele lumii, care a costat viața a 50 de milioane de oameni, a fost la 5 mai 1945, în lungul râului Elba, din inima Germaniei.

Dinspre est, lăsând în urma ei osemintele a peste 10 milioane de soldați, pe parcursul a patru ani de război de la Volga la Elba, venea Armata Roșie, care, potrivit aprecierilor serviciului de spionaj militar al Marii Britanii, dispunea de 513 divizii de infanterie, 223 de brigăzi de tancuri, cu un efectiv total de 11 milioane de soldați.

Dinspre vest, după debarcarea din Normandia de la 6 iunie 1944, eliberarea Franței, Belgiei, Olandei și Luxemburgului, a respingerii contraofensivei germane din Ardeni și forțarea Rinului,

deci după aproximativ un an de campanie în Europa occidentală, veneau 77 de divizii americane, 33 de divizii engleze și canadiene,însoțite de 12.000 de avioane.

La data joncțiunii cu trupele rusești, armata S.U.A. totaliza un efectiv de 12 milioane de soldați, susținută de o economie enormă și deținând monopolul asupra armei atomice.

Entuziasmul general al armatelor, dar mai ales al soldaților de o parte și de alta a Elbei, care era uman și autentic în adevăratul înțeles al sufletului omenesc, s-a consumat în numai câteva săptămâni.

Ziua de 9 mai 1945 a fost un autentic delir al fericirii celor care au supraviețuit în război, atât la Moscova, cât și la New York, atât la Londra, cât și la Paris, ca de altfel pretutindeni în lume, indiferent de care parte a baricadei s-au situat țările lor.

Generalii D. Eisenhower, comandantul șef al armatelor aliate occidentale și șeful său de stat major, generalul Omar Bradley, mareșalul englez Bernard Montgomery, mareșalul Iosip Broz Tito și regele Mihai I al României au fost distinși de generalissimul I.V.Stalin cu Ordinul Victoria, din aur masiv, bătut în diamante și rubine, cel mai scump ordin militar oferit vreodată de un stat, pentru merite în război.

Încă din 1945, relațiile dintre aliați au început să se deterioreze, în special prin modul diferit de interpretare a acordurilor de la Yalta și Potsdam de către S.U.A. și aliații săi, pe de o parte, și U.R.S.S. pe de altă parte.

În această perioadă, serviciile de spionaj militar occidentale, în special cele americane și britanice, în sarcina cărora se aflau și executarea *„operațiilor psihologice"*, pentru a mai estompa din aura U.R.S.S., care a dus greul războiului, au lansat afirmația, cu ecou până în zilele noastre, potrivit căreia, fără ajutorul material al S.U.A., Rusia Sovietică ar fi fost înfrântă de armatele lui Hitler. Aceasta a fost una din primele campanii la scară globală lansate de puternicele mijloace mass-media din S.U.A., care a căpătat în timp o mare credibilitate. Care este adevărul?

Pentru cei dornici să-l cunoască, ar fi suficient să studieze *„Istoria globală a celui de-al doilea război mondial"* a lui G.L.Weinberg. Vor putea constata că în 1941, când armatele germane erau pe punctul de a șterge U.R.S.S. de pe harta lumii, Occidentul în totalitatea lui nu a mișcat un deget în favoarea rușilor. Am convingerea intimă că dacă U.R.S.S. ar fi capitulat la sfârșitul

anului 1941, S.U.A. Și Marea Britanie ar fi ajuns la un modus vivendi cu Adolf Hitler.

Ar fi, pe de altă parte, un mare neadevăr istoric și un păcat strigător la cer dacă s-ar nega, așa cum s-a și făcut de către mulți istorici militari ruși, volumul și valoarea ajutorului militar, material, acordat de S.U.A. Acest lucru s-a facut însă după 1942, când se contura ideea că I.V.Stalin l-ar putea înfrânge singur pe Adolf Hitler. Ajutorul american s-a intensificat mai ales după Conferința la nivel înalt de la Teheran, din 1943.

Pentru a nu mai exista confuzii în această privință, prezentăm cititorilor români interesați – din surse americane de după 1990 – în ce a constat anume, în mod concret, ajutorul american pentru U.R.S.S. în cursul ultimilor ani ai celui de-al doilea război mondial, și anume:

- 409.526 autocamioane de mare tonaj
- 12.000 mașini de luptă diferite (transportoare blindate, tancuri ușoare, avioane cu diferite destinații)
- 32.200 de motociclete;
- 1.966 de locomotive;
- 16.000.000 de perechi de bocanci;
- alimente diferite sub formă de rații de campanie și medicamente.

Toate acestea, în special camioanele și mașinile de luptă, au fost valoroase și au ajutat Rusia Sovietică în eforturile sale de război, dar acestea nu au fost însoțite de nici un soldat american.

Înaltul Comandament Sovietic și personal I.V.Stalin le-a cerut, în mod insistent, aliaților occidentali să disloce pe frontul sovieto-german 20-30 de divizii sau măcar și câteva divizii simbolice, care să lupte alături de Armata Roșie, fapt ce ar fi avut efecte morale imense. Acest lucru nu s-a produs.

O altă mare problemă care a persistat învăluită în mister și sub imense valuri de propagandă este cel în legătură cu întrebarea istorică: „Cine a declanșat războiul rece și de ce?" Voi încerca să dau un răspuns folosind în exclusivitate surse americane cu precădere din mediile academice și universitare care, în viziunea mea, au cea mai mare credibilitate.

Din 1990 încoace, nimeni nu se mai îndoiește de faptul că războiul rece a fost declanșat de către S.U.A., prin politica sa anticomunistă și mai ales anti-sovietică, promovată de președintele

H.Truman și toate celelalte administrații succesoare, americane, până la președintele Ronald Reagan inclusiv.

Punctul de plecare în declanșarea războiului rece l-a constituit aserțiunea serviciilor de spionaj militar ale S.U.A. și Marii Britanii, potrivit cărora, după 1945, U.R.S.S. dispunea de cea mai mare putere militară, pe care refuza să o demobilizeze, deoarece nutrea intenții agresive față de Occident.

Aceste aprecieri total eronate și tendențioase au fost spulberate de chiar analiștii și istoricii americani, în lucrările lor de după 1990. Astfel, istoricul G.L.Weinberg arată că, la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, cea mai mare și mai puternică armată din lume era cea a S.U.A., cu cei 12.000.000 de oameni mobilizați, sprijiniți de o uriașă industrie de război și de cea mai bogată țară de pe glob, care la data respectivă dispunea de peste 70 % din rezervele de aur ale lumii, iar peste toate acestea mai dispunea și de monopolul asupra armei atomice.

În perioada 1945-1948, S.U.A. s-au postat ferm în fruntea întregii lumi capitaliste, declanșând pe toate fronturile cruciada de *„dare înapoi a comunismului"*.

De cealaltă parte, se afla Armata Roșie, cu efective mari, este adevărat, undeva în jur de 11.000.000 de oameni și cu o vastă experiență de război, dar în spatele acesteia se afla o țară a cărei economie fusese distrusă de război în proporție de 30 %, cu orașele și satele din partea europeană a U.R.S.S. transformate în ruine și cu 25 de milioane de oameni, dintre cei mai tineri și mai buni de muncă, morți. Un număr de 70.000 de localități au fost rase de pe fața pământului.

Într-o asemenea stare de lucruri, oare un om cu mintea sănătoasă ar fi putut gândi că, în anii care au urmat încheierii celui de-al doilea război mondial, rușilor le-ar fi putut trece prin cap ideea cuceririi Occidentului? Numai un nebun putea gândi în acest mod și din păcate au fost mulți cei care au „gândit" așa...

Dintre toate statele beligerante mari angajate în cel de-al doilea război mondial, singura care s-a ales cu bogății imense și cu pierderi minime au fost S.U.A. Astfel, istoricul american Geoffrey Perret, în cartea sa *„O țară născută din războaie"*, arată (la pagina 439) că S.U.A. au ieșit victorioase în cel de-al doilea război mondial cu prețul vieții a numai 325.000 de soldați.

Tot el arată că rușii au pierdut de opt ori mai mult numai în luptele din jurul Leningradului (St.Petersburg). Același autor

face, în finalul cărții sale, uluitoarea apreciere potrivit căreia economia S.U.A. se ruinează în condiții de pace, așa cum s-a și întâmplat după primul război mondial.

Iată motivul principal pentru care S.U.A., sub pretextul luptei împotriva comunismului, a declanșat războiul rece, a purtat războaie ori de câte ori a avut prilejul, și a facut din industria de război locomotiva economiei americane timp de peste o jumătate de secol. În elaborarea acestei politici, precum și a strategiilor de implementare a ei, serviciile de spionaj militar au jucat un rol imens.

Este „meritul" cercurilor politice americane și a instrumentelor de stat care le-au deservit că au știut, în cursul celui de-al doilea război mondial să folosească forța Rusiei Sovietice pentru a zdrobi Germania și Japonia, să golească visteriile statelor vest-europene, îndatorându-le până la faliment, prin vânzările de arme, să provoace Marii Britanii o datorie față de S.U.A. de 4 miliarde dolari în 1945, să-i submineze acesteia și Franței pozițiile în fostele imperii coloniale și să le penetreze. Asta da politică și strategie pragmatice, în deplin acord cu „visul american", adică să dai cu o mână și să iei cu zece!...

Capitolul II:

SERVICIILE SECRETE PE FRONTUL ANTICOMUNISMULUI

Școala germană : Organizația Gehlen

La sfârșitul anului 1945, situația geostrategică a S.U.A. era extrem de favorabilă. Statele Unite erau de departe cea mai mare putere economică a lumii, dând peste 55 % din producția industrială mondială. Rezervele de aur ale statului erau imense, iar pierderile suferite în război minime. Cu toate că armata americană a luptat pe teatrele de război din Pacific, Europa și Atlantic, asupra teritoriului S.U.A. nu s-a tras nici măcar un singur proiectil.

Două mari puteri militare care amenințau cândva interesele S.U.A. la scară globală, respectiv Germania și Japonia, au fost transformate în ruine, cu șanse nule de a redeveni puteri militare autentice.

Franța, cândva cea mai importantă putere militară din Europa, se afla într-o situație dezastruoasă după înfrângerea suferită în 1940 și anii de ocupație germană.

Marea Britanie, deși învingătoare în război, se afla într-o situație economică de-a dreptul catastrofală, datorând S.U.A., pentru livrările de armament, peste 4 miliarde de dolari. În tot timpul celui de-al doilea război mondial, Winston Ghurghill, ultimul mare prim-ministru britanic „victorian", a fost preocupat mai mult de salvarea Imperiului Britanic, decât de soarta Europei. Națiunea britanică, greu încercată în război, s-a dovedit a fi sătulă de conservatorismul lui Winston Churchill, supranumit *„Buldogul britanic"*, și în loc de recunoștință pentru rolul său în obținerea „victoriei", la alegerile din iulie 1945, l-au debarcat fără nici un fel de menajamente.

După aproape 150 de ani de dominație a lumii, la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, Marea Britanie va preda torța de lider absolut al lumii capitaliste S.U.A., cea mai tânără și mai viguroasă putere economică, tehnologică, financiară și militară a acestei lumi. Washingtonul a înțeles noul rol al S.U.A. la scara întregii lumi, punând piciorul în prag, în stilul tradițional al pragmatis-mului american eficient. Au urmat 45 de ani de *„Pax Americana"*.

Singura putere militară din lume care putea pune pro-

bleme hegemonismului global american era U.R.S.S., cu uriașul său potențial militar, reprezentând un sistem social incompatibil cu cel american.

După ce armatele celor două mari puteri învingătoare absolute în cel de-al doilea război mondial s-au întâlnit pe aliniamentul râului Elba, cercurile politico-militare de la Washington au înțeles că dacă se va pune mai devreme sau mai târziu problema unui al treilea război mondial, atunci inamicul de moarte al S.U.A. nu putea fi decât armata sovietică. În fața unor evenimente politico-militare care se derulau cu o viteză uimitoare în direcția adâncirii prăpastiei dintre cele două super-puteri, americanii au constatat cu groază că nu știau mai nimic despre teribila Armată Roșie și, în general, despre U.R.S.S.

Atât la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, cât și la sfârșitul războiului rece, societatea americană, la nivelul marelui public, nu știa despre U.R.S.S. decât că este *„o societate fără Dumnezeu"*, că acolo, de pe vremea lui Stalin încoace au loc tot felul de procese politice, că toată țărănimea înstărită a fost împușcată și că, de fapt, această țară este un *„arhipelag gulag"*, așa cum au învățat din cartea dizidentului Alexander Soljenițân.

Guvernul de la Casa Albă avea însă nevoie de informații autentice și nu de propagandă anti-bolșevică, așa că a făcut apel la cine trebuie, adică la serviciile sale de spionaj militar.

Din nefericire pentru partea americană, serviciile sale de informații nu dispuneau de nici o bancă de date despre armata sovietică, ele însele fiind slab structurate și lipsite de experiență.

Spre surprinderea analiștilor militari, s-a constatat că S.U.A. au intrat în cel de-al doilea război mondial fără să dispună de organe de informații militare la nivel strategic național. Existau doar organe de cercetare la trupele de uscat, la aviație și la marină, pentru situații de campanie. La nivel național, spionajul S.U.A. s-a preocupat exclusiv cu cripto-analiza și decriptarea, adică cu spargerea cifrurilor diplomatice ale altor state. În acest cadru de preocupări au repurtat succese, spărgând cifrul de stat al Japoniei și codurile marinei militare ale acestei țări, pe care le-au exploatat cu succes în bătăliile aeronavale din Pacific.

Primul organ de cercetare strategică de diversiune și operații psihologice la nivel național al S.U.A., denumit Office of Strategic Services (Oficiul pentru Servicii Strategice) O.S.S.,

a luat ființă la 13 iunie 1942, sub comanda generalului William Donovan, fiind o copie nu tocmai reușită a organului de cercetare-diversiune al Marii Britanii, cunoscut sub acronimul S.O.E. (Special Operation Executive).

Misiunile O.S.S. erau de a infiltra spioni în spatele liniilor inamice, de a organiza mișcări de rezistență din elemente combatante locale, de a pune la cale acte de sabotaj și de a face propagandă psihologică. Deși Hollywood-ul a creat filme de legendă în jurul eroilor O.S.S., adevărul este că acest organ, înființat în pripă și din amatori, a dat rezultate foarte modeste în timpul războiului, fapt pentru care celebrul general McArthur, comandantul armatei S.U.A. din Pacific, a interzis categoric formațiunilor și agen-ților O.S.S. să acționeze, sub orice formă, în zona lui de responsa-bilitate.

Cu un asemenea organ, abordarea cunoașterii de fond a armatei sovietice, care știa să-și apere secretele ca nimeni alta după patru ani de război cu armata germană, era imposibilă.

Spiritul pragmatic american a găsit soluția și anume apelul la organele de spionaj militar al celui de-al treilea Reich, care au acționat pe frontul de est. Este cât se poate de clar că nimeni în lume nu cunoaștea mai bine puterea militară a Rusiei Sovietice decât cercetarea strategică militară a fostei armate germane. În aceste condiții, s-a apelat la *„Școala germană"* de spionaj militar, reprezentată de legendarul general nazist Reinhard Gehlen, fostul șef al spionajului militar german pe frontul de răsărit în perioada 1942-1945.

Nu vom intra decât în datele esențiale ale vieții și activității acestui mare maestru al spionajului militar german din timpul celui de-al doilea război mondial și a subordonaților săi. Iată care este, foarte pe scurt, istoria *„Organizației Gehlen"*.

La 9 ianuarie 1945, generalul R.Gehlen i-a prezentat personal lui Adolf Hitler ultimul raport cu privire la situația de pe front, compunerea forțelor rusești, precum și posibilitățile reale ale acestora în timp și spațiu. Aceasta a fost ultima dată când generalul Gehlen s-a văzut cu comandantul său suprem, pe care l-a slujit cu fanatism și profesionalism.

Întors la punctul său de comandă subteran, dislocat la Lossen, în apropiere de Berlin, generalul Gehlen a ordonat strângerea întregii arhive a serviciului de spionaj militar german din întreaga perioadă a războiului cu U.R.S.S., arderea documentelor lipsite de valoare și microfilmarea, în trei exemplare,

a tuturor documentelor ce conțineau informații militare de valoare cu privire la armata sovietică, la U.R.S.S. și mai ales la rețelele de agenți de spionaj lăsate în spațiul U.R.S.S. aflat temporar sub ocupația trupelor germane, precum și în apropierea frontului, în adâncimea dispozitivului strategic și operativ al Armatei Roșii care acționa împotriva Germaniei.

După distrugerea documentelor originale, microfilmele au fost inroduse în trei containere metalice diferite. Personalul de sub comanda generalului R.Gehlen s-a împărțit în trei grupuri diferite, fiecare grup având în răspundere totală un container cu microfilme conținând informații de mare valoare militară, precum și de spionaj. Containerele erau prevăzute cu dispozitive de auto-distrugere dacă ar fi încercat să le deschidă o persoană neauto-rizată.

Generalul Gehlen i-a legat prin jurământ pe toți subalternii și colaboratorii săi ca, în cazul, că vor cădea prizonieri, să nu dezvăluie nimic în legătură cu activitatea lor din trecut, fără consimțământul scris al generalului.

Când armata sovietică a ajuns pe malul Oder-ului, generalul Gehlen și oamenii lui au părăsit frontul și s-au retras clandestin în Bavaria. În apropiere de satul Mossbach, Gehlen a ordonat separarea celor trei grupuri, care au continuat deplasarea pe itinerarii și spre locuri de ascundere diferite. Grupul condus de Gehlen s-a deplasat la lacul montan foarte adânc Schilersee, unde și-a ascuns arhiva și unde, de altfel au fost scufundate multe arhive secrete ale celui de-al treilea Reich.

Ca analist militar și spion de profesie, generalul R.Gehlen era convins, încă din 1944, că Germania a pierdut practic războiul și că, foarte curând de la încheierea acestuia, alianța militară dintre Occident și Rusia Sovietică se va sparge. Este meritul absolut al generalului R.Gehlen înțelegerea faptului că teama morbidă a Occidentului și mai ales a S.U.A. de comunism și puterea militară a U.R.S.S. poate fi exploatată cu succes în interesul Germaniei.

Acest interes a fost slujit în mod magistral în urma întâlnirii dintre generalul american Patterson, din serviciul de informații militare al armatei S.U.A. din Europa, și generalul R.Gehlen, la Wiesbaden. După ce au luat cunoștință de conținutul arhivei de microfilme, prezentat de Gehlen, specialiștii militari americani și-au dat repede seama că au intrat în posesia unei „mine de aur".

La sugestia lui Gehlen, acceptată imediat de americani,

s-a trecut la reactivarea unora din rețelele de spionaj organizate de serviciul condus de acesta pe timpul războiului în zonele controlate de sovietici și au început să „curgă informații" de mare importanță, la care americanii nici nu visau.

Stupefiați pur și simplu de profesionalismul, personalitatea și mai ales de eficiența demonstrată de generalul Gehlen prin informațiile obținute din spatele „cortinei de fier", care se lăsase între cele două jumătăți ale Europei după întâlnirea de pe Elba, americanii îi organizează generalului german o vizită la Washington, iar faptul că fusese nazist și-l slujise pe Adolf Hitler nu mai avea nici o importanță.

În discuțiile purtate cu înalte oficialități politice și militare americane, generalul R.Gehlen a propus următorul plan:

- înființarea unui serviciu de informații militare cu misiuni în spatele „cortinei de fier", format exclusiv din specialiști germani selecționați de el, care să opereze sub comanda sa, sub denumirea temporară de *„Organizația Gehlen"*;

- acest seviciu să nu fie folosit sub nici o formă împotriva Germaniei;

-în situația constituirii statului german, *„Organizația Gehlen"* să fie trecută în subordonarea guvernului noii Germanii;

- în perioada de tranziție, S.U.A. să finanțeze *„Organizația Gehlen"*.

Partea americană a fost total de acord cu propunerile generalului R.Gehlen și i-a fixat un buget anual de cheltuieli de 3,5 milioane de dolari. Sediul „Organizației Gehlen" a fost repartizat într-un set de clădiri din localitatea Pullach, în apropiere de München.

Toți ofițerii, subofițerii și specialiștii civili din subordinea lui R.Gehlen din timpul războiului au fost rechemați în seviciu, la care s-a adăugat un mare număr de specialiști din Gestapo și din Serviciul de Informații Externe al trupelor S.S.–temutul S.D. (Sichersheitsdienst).

Într-un timp scurt, *„Organizația Gehlen"* s-a transformat într-o mare și puternică agenție de spionaj militar. Organizația Gehlen și nu C.I.A., așa cum s-a lăsat să se creadă timp de zeci de ani, este cea care a intrat în posesia raportului secret prezentat de N.S.Hrusciov la cel de-al XX-lea Congres al P.C.U.S. cu privire la *„crimele perioadei staliniste"*. În acest serviciu, a lucrat o perioadă de timp și generalul-locotenent Heusinger, fost șef

în cadrul Abwer-ului (Serviciul militar de informații al amiralului Canaris) care, ulterior, a devenit primul inspector general al armatei vest-germane și președinte al Comitetului Militar Permanent al N.A.T.O.

După înființarea R.F.Germania, organizația Gehlen a trecut în subordinea guvernului german.

Expertul în spionajul militar din spatele „cortinei de fier", generalul Gehlen a condus organizația pe care a înființat-o, până în 1968, când a trecut în retragere, fiind înlocuit de generalul-locotenent Gerhard Wessel.

Evoluția situației generalului R.Gehlen este tipică pentru modul cum, atât americanii, cât și rușii au procedat la „denazificarea" Germaniei.

Nici în S.U.A. și nici în U.R.S.S. nu s-a găsit un „Ticu Dumitrescu" care să demaște Gestapo-ul sau S.D. ca poliții politice și să le publice dosarele.

Germania Federală s-a născut în urma simbiozei dintre specialiștii celui de-al treilea Reich nazist cu democrația americană impusă nemților prin regimul de ocupație.

S.U.A. nu s-au sfiit să treacă peste ocean, în uniforme ale armatei americane, zeci și zeci de mii de specialiști din trupele S.S. din Gestapo și din Abwehr.

În România post-totalitară, „puritana intelectualitate", mai ales culturală, caută cu lumânarea securiști și colaboratori ai Securității, în frunte cu omul de ceară Ticu Dumitrescu, sub lozinca *„demascării Securității ca poliție politică"*, umplându-se de ridicol, știut fiind faptul că nu a existat și nu există în lume vreun stat care să nu aibă poliție politică.

Este pur și simplu jenant faptul că susținătorii legii „Dosarele securității" nu știu că Biroul Federal de Investigații al S.U.A. (F.B.I.) este cea mai mare poliție politică de pe glob care, în 1978, avea încărcate pe calculator 148 milioane de dosare ale unor cetățeni americani...

Învățând intens din „școala de spionaj germană" a celui de-al treilea Reich, americanii au trecut la realizarea, în perioada 1947-1965, a celor mai mari și mai înzestrate structuri de spionaj de pe glob, utilizate pe frontul invizibil al anticomunismului, pe care le prezentăm în ordinea apariției și importanței lor.

Spionajul militar american, pe toată durata războiului rece, a colaborat foarte strâns (chiar intim) cu spionajul militar britanic, iar pe cel vest-german și l-a aservit pur și simplu.

Când ne referim la „spionajul militar occidental", avem în vedere cu precădere serviciile S.U.A., Marii Britanii și Germaniei Federale.

Serviciile secrete franceze au lucrat independent fără discriminare între est și vest, iar cele ale Japoniei au pus întodeauna pe primul plan spionajul economic „fără frontiere".

Agenția Centrală de Informații – C.I.A.

Legendara C.I.A. s-a născut, a crescut, s-a maturizat și și-a câștigat o notorietate la scară mondială, exclusiv în epoca războiului rece, fiind unul din promotorii și pilonii fundamentali ai acestei perioade de tristă și înspăimântătoare amintire din istoria lumii. Din punct de vedere temporal, C.I.A. este cel mai tânăr serviciu de spionaj al lumii moderne.

C.I.A. a luat ființă în 1947, pe baza unei legi speciale– National Security Act– aprobată de Congresul S.U.A.

Fondatorii C.I.A., în frunte cu generalul (avocat) William Donovan, amiralul William D.Leahy, generalul Hoyt S.Vandenberg și amiralul Roscoe H.Hillenkatter, John Foster Dulles și fratele său, Allen Dulles, unul din cei mai reputați directori ai C.I.A. s-au inspirat în opera lor, în primul rând, de la *„școala germană de spionaj"*, iar apoi din experiența și instituțiile Marii Britanii, în acest domeniu, precum și din *„școala rusească"* a temutelor servicii de spionaj – K.G.B. și G.R.U.

Prin lege, Agenției Centrale de Informații i-au fost fixate următoarele misiuni strategice fundamentale, valabile și în zilele noastre:

• ajută Consiliul Securității Naționale al S.U.A. în elaborarea obiectivelor fundamentale și a direcțiilor de acțiune ale tuturor departamentelor și agențiilor din cadrul *„Comunității serviciilor de informații ale S.U.A."*, potrivit intereselor securității S.U.A.;

• înaintează Consiliului Securității Naționale programe și sugestii concrete privind coordonarea, într-o concepție coerentă și eficientă, a activității tuturor departamentelor și agențiilor angajate în acțiuni de culegere de informații;

• Din comunitatea serviciilor de informații coordonate de C.I.A. fac parte:

- Agenția Centrală de Informații (CIA);

- Serviciul de Informații și Analiză – din Departamentul de Stat (Ministerul de Externe);

- Agenția de Informații a Apărării (DIA), subordonată Departamentului Apărării (Pentagon);

- Agenția Națională de Securitate (NSA), specializată în cercetarea radioelectronică și decriptare la scară globală, subordonată Departamentului Apărării;

- Biroul Federal de Investigații (FBI), cu un efectiv de peste 30.000 de agenți speciali, subordonat Departamentului Justiției, adică poliția politică federală;

- Serviciul de Informații al Comisiei pentru Energia Atomică, având în atribuții spionajul atomic la scară globală și combaterea proliferării nucleare;

- Direcția de Informații a Trupelor de Uscat;

- Direcția de Informații a Forțelor Aeriene Militare;

- Direcția de Informații a Forțelor Maritime Militare;

- Direcția de Informații a Corpului Infanteriei Marine;

- Direcția de Informații a Gărzii de coastă și formațiunilor de frontieră.

Șefii tuturor acestor structuri de informații (spionaj) sunt reuniți în organul suprem de coordonare cunoscut sub numele de *„Consiliul pentru Informații al S.U.A.“*. Acesta:

• corelează, compară și evaluează informațiile relative la securitatea națională a S.U.A. și asigură diseminarea rezultatelor acestui proces tuturor agențiilor și instituțiilor guvernamentale interesate;

• aduce la cunoștință agențiilor și serviciilor de informații toate hotărârile, măsurile și acțiunile stabilite de Consiliul Securității Naționale, în ceea ce le privește, și rezolvă problemele de interes comun ale acestora la nivelul central național;

• îndeplinește orice alte misiuni din domeniul informațiilor, cât și din alte domenii de interes pentru S.U.A. considerate ca necesare de către Consiliul Securității Naționale.

Formal, printr-o comisie specială de supraveghere și control asupra serviciilor secrete, C.I.A. s-ar subordona Congresului S.U.A. în realitate, îl deservește în cea mai mare măsură pe președintele S.U.A., de la care primește ordine.

Directorul C.I.A. este o personalitate cu puteri formidabile. El este președintele *„Consiliului pentru Informații al S.U.A.“*,

poziție ce-i permite să controleze și să coordoneze acțiunile de spionaj, diversiune, dezinformare, psihologice și nu în ultimul rând de intervenții militare, fiind totodată și consilierul președintelui S.U.A. pentru activitatea de informații.

Primul demnitar care intră în fiecare dimineață în *„Biroul Oval"* al președintelui S.U.A. este directorul C.I.A., care îi prezintă, timp de 30 de minute, un raport sinteză cu privire la cele mai importante aspecte ce privesc securitatea externă și internă a S.U.A. Datorită acestui fapt, influența C.I.A. și a directorului său asupra politicii externe și chiar interne a S.U.A. este foarte mare.

În orice problemă politică importantă a S.U.A., nu se întreprinde nimic fără consultarea și avizul C.I.A.

Cartierul general al C.I.A. este situat în statul Virginia, la Langley, într-o clădire ultra-modernă, construită în 1961.

Numai la cartierul general al C.I.A. lucrează aproximativ 25.000 de specialiști.

Biroul de lucru al directorului C.I.A., un adevărat sanctuar al celei mai mari și mai puternice structuri de spionaj și influențare a lumii contemporane, este situat la etajul 7, având pe ușa de la intrare indicativul – 75706.

Alte elemente și structuri cu diferite misiuni ale C.I.A. sunt răspândite pe tot teritoriul S.U.A., respectiv New York, Chicago, Los Angeles, Boston, Philadelphia, San Francisco, Miami, Pittsburg, Huston, St.Louis, New Orleans, Seattle, Denver și Mineapolis.

Marele public american știe despre C.I.A. exact ceea ce îi este prezentat de către organul de relații cu publicul, adică faptul aparent că această organizație ar fi „deschisă", că ar lucra pe față, că ar folosi exclusiv surse legale de culegere de informații, că nu se amestecă în politica internă a S.U.A. și nici în treburile interne ale altor state. Aceasta este doar fațada, partea vizibilă a „icebergului"...

În realitate, C.I.A. are o față ascunsă, învăluită într-un profund secret, care există sub cele mai diferite și mai incredibile forme de acoperire și care, aparent, nu ar avea nimic cu spionajul și subversiunea.

Sute de elemente operative ale C.I.A. se ascund sub forma unor fundații și organizații neguvernamentale, ale așazisei „societăți civile", sub masca unor fundații, organizații pentru „democrație", pentru „progres", pentru „pace" etc. Structuri operative ale C.I.A. au îmbrăcat masca unor firme particulare de comerț, de turism, de transporturi internaționale, de bănci

și chiar instituții religioase, de organizații muncitorești și sindicale etc. Până și muzeele, instituțiile de artă și teatrele au fost și mai sunt utilizate ca forme de acoperire. Iată câteva exemple culese în grabă: Fundația Carneggie, Fundația Rubicon, Muzeul Metropolitan de Arte Frumoase; Fundația Rockefeller, Trustul Financiar Whitney, Fundația pentru Democrație, Uniunea pentru Progres, Corpul Păcii (care acționează și în România, cu 70-80 de agenți), Fundația Sörös și sute de alte firme răspândite pe tot globul, lucrează pentru C.I.A. Puțini sunt cei care știu că miliardarul Ross Perrot a fost și este unul din marii „sponsori" ai C.I.A.

De reținut însă că acoperirile oficiale ale C.I.A. sunt cele: diplomatice, consulare și comerciale legate de structura ambasadelor S.U.A.

Acestea sunt cele mai sigure, deoarece au ca scut pașaportul diplomatic. Acoperirea de „ziarist" este pe locul al doilea. În 1990, circa 1.000 de ofițeri ai C.I.A. mișunau prin lume cu legitimație de ziarist.

Adevăratele efective ale C.I.A., totalitatea firmelor sub care operează, numărul agenților și informatorilor externi și interni nu vor fi cunoscute niciodată.

Din date neverificate, se apreciază că C.I.A. ar opera în întreaga lume și pe teritoriul S.U.A. cu circa 200.000 de ofițeri de informații și ar avea sub control în jur de 1,5 milioane de agenți și informatori recrutați pe toate continentele lumii și în S.U.A.

Cea mai spectaculoasă realizare a C.I.A., în cazul României, a fost recrutarea și exploatarea informativă a generalului Mihai Pacepa, locțiitorul șefului Serviciului de Informații Externe, acțiune ce a cauzat prejudicii imense statului român. Nu-i mai puțin adevărat că și blamata Securitate din România a reușit să recruteze din personalul Ambasadei S.U.A. la București...

Directorul C.I.A., în funcție de nevoile de informații la nivel strategic național, concentrate într-un program anual întocmit pe baza cererilor consumatorilor de informații din armată și din toate celelalte elemente ale sistemului apărării S.U.A., prezintă, centralizat, cererea de alocații bugetare care sunt mascate în bugetul Ministerului Apărării (Pentagon).

În ultimul sfert de secol, până în 1990, acestea s-ar fi cifrat la circa 30 miliarde de dolari, în afara surselor de venit proprii din firmele particulare de acoperire, care se ridică, la alte zeci de miliarde de dolari. C.I.A. joacă rolul principal în repar-

tiția acestor fonduri, fiind cea care ține în mâinile sale „pâinea și cuțitul".

C.I.A. își recrutează personalul cu precădere din mediile universitare, din domeniile științelor sociale, științelor politice, științelor economice, fizică și matematică, biologie, politehnică, precum și din mediul militar. Pentru specialiștii militari angajați de C.I.A. aceasta încheie contracte cu Ministerul Apărării. În cadrul C.I.A., se operează cu peste 100 de limbi străine. La C.I.A. sunt concentrați mai mulți doctori în știință decât în oricare altă instituție de pe teritoriul S.U.A.

Sub patronajul C.I.A., spionajul militar american a repurtat succese imense în activitatea de culegere de informații din toate domeniile de interes pentru S.U.A. dar a falimentat grav în ceea ce privește capacitatea de analiză a informațiilor și de prognozare a cursului evenimentelor din lume.

Datorită politizării excesive și a implicării în intrigile interne ale luptei pentru putere, C.I.A. s-a îndepărtat, în anumite perioade, de misiunile și rațiunile existenței sale, parcurgând momente de criză și decădere.

Pentru îndeplinirea misiunilor ce-i revin, C.I.A. este structurată pe patru direcții generale, astfel:

- *Direcția Planuri* – condusă de un director, având în sarcină toate genurile de misiuni acoperite ale așa-zisei „arte negre", folosind gama infinită a metodelor și procedeelor imaginabile și inimaginabile de spionaj și subversiune.

Această direcție procedează la culegerea de informații pe căi și cu mijloace ilegale, folosind atât forțe umane, constituite din celule și rețele de agenți, cât și tehnice, de la mijloacele de ascultare-înregistrare până la sateliții de spionaj și navetele orbitale.

În sarcina acestei direcții intră și *„activități murdare"*, cum sunt sabotajele, intervenția militară, loviturile de stat, asasinatele politice, până la organizarea de *„alegeri libere"* și de influențare psihologică.

Direcția Planuri și-a înscris în palmares răsturnarea guvernului pro-comunist condus de Mohamed Mossadegh din Iran-în 1953, precum și a guvernului Arbenz din Guatemala-în 1954, a lui Allende din Chile-în 1976 și multe altele. Aceasta a pus la cale până în cele mai mici detalii invazia din Cuba, din Golful Porcilor, în 1961, cu efecte dezastruoase pentru C.I.A.

Această direcție a avut în subordine întreaga propagandă

de subminare a regimurilor comuniste din Europa Centrală și fosta U.R.S.S. prin posturile de radio *„Europa Liberă"* și *„Radio Libertatea"*, unde au lucrat și specialiști români în materie, printre care și Nicolae Constantin Munteanu, candidat la postul de director al Radio- Televiziunii române în anul 1998.

- *Direcția de Informații* – având misiunea de a centraliza, analiza, compara, evalua și transpune în rapoarte, buletine, studii și, în general, într-un întreg nomenclator de produse concrete informative destinate tuturor „consumatorilor de informații", de la președintele S.U.A. și membrii Consiliului Securității Naționale, la departamente și agenții.

Procesul de analiză, sinteză și diseminare este continuu lucrându-se cu informații culese din toate sursele posibile, atât legale, cât și ilegale, atât cu forțe umane (agenți), cât și cu mijloace tehnice radioelectronice și prin sateliți. Informațiile obținute prin spargerea cifrurilor unor state se înaintează neprelucrate.

În procesul de analiză și evaluare lucrează aproximativ 1.500 de analiști specializați în domeniile militar, politic, economic, industrial, tehnico-științific, etc.

Specialiștii în interpretarea foto sunt foarte apreciați, ei fiind cei care valorifică informațiile obținute prin sateliți și aviația de cercetare strategică.

- *Direcția Științifică și Tehnologică* se ocupă cu spionajul științific și tehnic la scara întregii lumi, a dezvoltării armamentelor, mai ales nucleare, al folosirii spațiului cosmic în scopuri militare („Războiul stelelor"), al armelor exotice neletale etc.

- *Direcția de Sprijin Logistic* – care asigură aprovizionarea tehnico-materială a C.I.A. sub toate aspectele, inclusiv mijloacele de telecomunicații, codurile și cifrurile cu care se opereaza în cadrul Agenției, mijloace de zbor, de transport, de navigație, precum și tot ansamblul de servicii reclamat de funcționarea acestora.

Printre cele mai „murdare" și mai reprobabile operații puse pe seama C.I.A., față de care această instituție „a protestat vehement", încercând să se dezvinovățească, se numără: asasi-narea lui Patrice Lumumba, în Congo, în 1960; provocarea războiului dintre India și Pakistan din 1965; alimentarea revoltelor din Algeria și tentativa de înlăturare de la putere a lui Charles De Gaulle, președintele Franței.

Cele mai sensibile și mai periculoase acțiuni ale C.I.A. sunt hotărâte de către „Grupul 54-12", care elaborează și cele

mai secrete directive care stau la baza activității de spionaj și „operații speciale" ale C.I.A. Din acest grup, a cărei activitate se desfășoară cel mai desăvârșit secret, fac parte directorul C.I.A., primul adjunct al secretarului de stat (ministru de Externe), primul adjunct al ministrului Apărării, asistenții speciali ai președintelui S.U.A. pentru problemele securității naționale.

Între 1953 și 1961, funcția de director al C.I.A. a fost deținută de către Allen Dulles, unul din cei mai aprigi promotori ai războiului rece.

Ilia Ehremburg, reputatul scriitor rus, a scris despre acesta: *„Dacă printr-o eroare a vreunui sfânt, Allen Dulles ar ajunge în Rai, acesta ar arunca norii în aer, ar mina stelele și i-ar asasina pe toți îngerii"*.

A.Dulles, un admirator al scriitorului, s-a arătat „măgulit" de această caracterizare, citând-o frecvent în alocuțiunile sale publice...

Agenția de Informații a Apărării -- D.I.A.

Accesul rușilor la arma atomică, în urma detonării primului dispozitiv nuclear la 22 septembrie 1949, urmată de detonarea, în luna august 1953, a primei bombe termonucleare, cu o putere de ordinul megatonelor, au produs consternare și groază în cercurile politice și militare conservatoare din S.U.A. Ca și când acestea nu ar fi fost suficiente pentru a alimenta psihoza „pericolului roșu", la 4 octombrie 1957, U.R.S.S. a lansat primul satelit artificial al Pământului, *„Sputnik I"*, urmat la 3 noiemblrie 1957 de *„Sputnik II"*, pentru ca la 15 mai 1958 sovieticii să plaseze pe o orbită circumterestră *„Sputnik III"*, cu o greutate de 1,5 tone. La 4 ianuarie 1959, rușii lansează primul vehicul spațial care face înconjurul Lunii la mică distanță, denumit *„Lunik I"*, urmat de alte două asemenea sisteme.

Analiștii americani și-au dat seama că simbioza dintre încărcăturile nucleare și termonucleare și puternicele rachete intercontinentale pe care le-au experimentat savanții ruși a pus la dispoziția U.R.S.S. o armă strategică teribilă care, pentru prima dată în ultimul secol și jumătate, putea lovi teritoriul S.U.A. oricând, producând asemenea pierderi, încât să facă din Statele Unite o societate în ruină, nefuncțională.

Pe fondul acestor evoluții tehnico-militare din Rusia Sovietică, analiștii din cadrul C.I.A. au apreciat că a apărut un decalaj, așa-zisul *„decalaj al rachetelor"*, între ruși și americani, trăgându-se un puternic semnal de alarmă. Spionajul militar împotriva U.R.S.S.

s-a intensificat pe toate planurile.

Aceasta a condus la înființarea, la 1 octombrie 1961, a Agenției de Informații a Apărării ca organism integrat al întregii armate americane, preluând de la serviciile de informații ale categoriilor de forțe ale armatei, respectiv Trupele de Uscat, Forțele Aeriene Militare și Forțele Maritime Militare, relațiile externe-prin instituția atașaților militari și misiunile cercetării strategice.

Aceste servicii nu au fost desființate, dar misiunile lor au fost reduse la nivelul teatrelor de operațiuni militare unde sunt angajate forțele armate ale S.U.A.

Agenția de Informații a Apărării este condusă de un director, un director adjunct, un șef de stat major și se subordonează nemijlocit ministrului Apărării, având următoarele misiuni:

• conduce și coordonează unitar activitatea de culegere de informații militare la scară globală;

• analizează, estimează, sintetizează și elaborează rapoarte, studii, sinteze și orice alt fel de lucrări în domeniul practicii și cunoașterii militare, pe care le diseminează celor interesați;

• participă la elaborarea estimărilor naționale în domeniul securității și apărării S.U.A. în cadrul Consiliului pentru Informații al Statelor Unite, prezidat de directorul C.I.A.;

• răspunde la cererile de informații ale tuturor consumatorilor din armată;

• elaborează și răspunde de îndeplinirea planului anual cu nevoile de informații ale armatei, din toate domeniile;

• asigură informarea zilnică a ministrului Apărării al S.U.A și a membrilor Comitetului întrunit al șefilor de State Majore al armatei S.U.A.;

• conduce și asigură activitatea de contraspionaj din armată, atât pe teritoriul S.U.A., cât și la bazele militare americane din străinătate;

• asigură relațiile externe pe linie militară cu alte state ale S.U.A. prin instituția atașaților militari;

• publică anual studii și buletine militare de largă concentrare și cuprindere, printre care *„Estimările strategice"*, *„Evaluări"* ale situației politico-militare mondiale și altele.

Instituția atașaților militari joacă un rol deosebit de important în ducerea la îndeplinire a politicii militare externe a

S.U.A. Aceștia au rang diplomatic înalt, urmează imediat după ambasadori, iar pentru numirea lor este nevoie să se ceară acordul statului primitor. Cererea poate fi respinsă fără nici un fel de explicații.

Instituția atașaților militari a apărut și s-a dezvoltat în urma Congresului de la Viena din 1815, deci după epoca războaielor napoleoniene.

Potrivit Convenției de la Viena din 1961, atașaților militari le este interzisă culegerea de informații militare în afara căilor legale admise în țara de acreditare.

Este evident că nimeni nu respectă această prevedere. De la apariția lor și până în zilele noastre, atașații militari au cules informații militare atât pe căi legale, cât și pe căi și prin mijloace ilegale în cercurile diplomatice, atașații militari sunt catalogați drept *„spioni în uniformă"*. Această apreciere nu este departe de adevăr, deoarece ofițerii care fac parte din acest corp de elită al diplomației sunt caracterizați printr-un înalt profesionalism, sunt foarte buni cunoscători de limbi străine, sunt instruiți în domeniul culegerii de informații pe căi ilegale, adică a informațiilor secrete, al atragerii și recrutării de agenți. Istoria diplomației este plină de fapte de legendă ale unor atașați militari. Un asemenea ofițer a avut și România în persoana colonelului Titus Gârbea care, încă din 1942, ca atașat militar la Berlin, prevedea pierderea războiului de către Germania. În 1998, la vârsta de 105 ani, a fost avansat la gradul de general de armată.

În cazul S.U.A., atașații militari au un rol de excepție în domeniul cercetării strategice militare, aceștia acționând de pe pozițiile de forță pe care le-o asigură puterea militară și economică a țării lor.

După încetarea războiului rece, rolul instituției atașaților militari americani s-a amplificat, stimulat de condițiile excepționale de care aceștia se bucură în spațiul fostului Tratat de la Varșovia din Europa Centrală, precum și în republicile care au făcut parte din U.R.S.S., mai ales în statele baltice, Letonia, Estonia și Lituania.

Accesul atașaților militari americani la cele mai înalte oficialități din țara de acreditare le permite acestora cultivarea de relații privilegiate, și pe această bază, culegerea de informații de mare valoare.

În state precum Bulgaria, Cehia, Slovacia, Polonia, România, Ungaria, atașații militari americani au acces la orice nivel și pot cere informații militare de orice natură, având un statut și un regim identic cu cel al consilierilor militari sovietici

din aceste țări din perioada postbelică până în 1989 (în România numai până în 1958).

În cazul țărilor cu interese militare globale, precum S.U.A., Germania, Franța, Marea Britanie, Rusia, Japonia, atașații militari sunt specializați pe categorii de forțe ale armatei, adică atașați aero, atașați navali, atașați ai trupelor de uscat, iar ca funcție superioară acestora este cea de atașat al apărării.

În trecut, ca și în prezent, principiul tacit care stă la baza schimbului de atașați militari între două state este următorul: *„primește tu spionii mei, ca să primesc și eu spionii tăi"*...

Pentru acțiunile ilegale de culegere de informații, pentru atragerea de oameni deținători de secrete și recrutarea acestora, atunci când sunt surprinși în flagrant, atașații militari străini nu pot fi reținuți, interogați, judecați sau închiși deoarece, ei se bucură de imunitate diplomatică.

Cel mult,un atașat militar care și-a încălcat statutul diplomatic poate fi declarat *„persona non-grata"* și expulzat. Într-un asemenea caz, statul care recurge la expulzarea unui atașat militar poate fi absolut sigur că și atașatul său militar din țara respectivă va fi expulzat imediat, chiar dacă s-a comportat ireproșabil. Din acest punct de vedere, statele care se respectă, nu se iartă între ele.

Asemenea expulzări se practică, de regulă, între puteri apropiate, precum S.U.A. și Rusia, China și S.U.A. etc. Mi-ar fi imposibil să-mi imaginez că autoritățile de la București ar îndrăzni să declare *„persona non-grata"* un atașat militar american, britanic sau din oricare altă țară occidentală mai mare, indiferent de comportamentul acestora. De altfel, aceștia se și comportă la București, ca și când ar fi comandanți de garnizoană...

Agenția de Informații a Apărării S.U.A. patronează întregul proces de instruire în domeniul informațiilor și al studiului limbilor străine din armata S.U.A., dispunând de colegii, școli și centre de instruire speciale. Anual, prin aceste instituții, se perindă circa 200.000 de ofițeri și subofițeri din toate categoriile de forțe ale armatei.

Cea mai mare lucrare întocmită la D.I.A. în anii războiului rece a fost *„Enciclopedia cu obiectivele de bombardament"* din spațiul geopolitic al fostei lumi comuniste. În această „Enciclopedie", au fost incluse și obiective din România, cu precădere din domeniul industriei petro-chimice.

Agenția Națională de Securitate – N.S.A.

Agenția Națională de Securitate (NSA) este cea mai mare și mai puternică instituție de spionaj din lume care acționează cu mijloace exclusiv tehnice pentru culegerea de informații la scară globală.

În termeni profesionali, Agenția Națională de Securitate ascunde în spatele acestei denumiri cu caracter defensiv una dintre cele mai agresive și mai omniprezente structuri de spionaj invizibil bazat pe mijloace radioelectronice de interceptare și ascultare, pe mijloace radar și tehnică-foto în infraroșu, pe cea mai avansată tehnologie a calculatoarelor și, evident, pe sateliți.

N.S.A. a luat ființă printr-o directivă a președintelui S.U.A., deci nu în baza unei legi, având un regim de securitate maxim și un grad de secret ridicat la cele mai înalte cote.

Misiunile N.S.A. se exercită pe mai multe fronturi, astfel:

• asigură producerea și perfecționarea continuă a cifrului de stat al S.U.A., precum și a tuturor codurilor și mijloacelor tehnice de secretizare a comunicațiilor din S.U.A.;

• asigură sistemul de telecomunicații speciale, secretizate, în toate instituțiile statului care operează cu secrete;

• elaborează instrucțiunile cu privire la regimul circulației și păstrarea documentelor secrete în administrația americană;

• coordonează și armonizează problemele asigurării secretului de stat de către firmele particulare angajate în executarea unor comenzi cu caracter secret, mai ales în domeniul tehnologiilor militare;

• interceptează și înregistrează sistemele de telecomunicații ale tuturor statelor lumii, a legăturilor diplomatice ale guvernelor cu ambasadele lor din străinătate, sistemele de telecomunicații ale armatelor statelor lumii de la eșaloanele strategice naționale și desfășoară operații de spargere a cifrurilor și codurilor folosite de acestea.

La N.S.A., se află în funcțiune curentă continuă cele mai moderne și mai puternice ordinatoare, utilizate în operații de criptoanaliză pentru desfacerea celor mai complicate sisteme de cifru și ajungerea pe această cale la corespondențele secrete ale statelor lumii, precum și la ordinele și dispozițiunile armatelor altor state care circulă prin mijloacele tehnice de transmisiuni. N.S.A. nu face

distincția între aliați și adversari.

• cu ajutorul sensorilor și a sateliților de cercetare, N.S.A. urmărește și depistează lansările de rachete cu diferite destinații, în special cele intercontinentale, și calculează datele telemetrice ale acestora.

Atât cu mijloace terestre, cât și prin satelit, se execută ascultarea și înregistrarea convorbirilor și, în general, a tot ce lucrează în spectrul electromagnetic care este emis în spațiu.

Prin faptul că operațiile N.S.A. sunt invizibile, acestea nu deranjează pe nimeni, cu toate că impactul acestei structuri de spionaj asupra statelor lumii este imens.

De la înființarea sa și până în zilele noastre, N.S.A. a operat cu mijloace tehnice specifice, în cooperare cu mijloacele de cercetare radioelectronice ale celor trei categorii de forțe ale armatei, dintr-un număr de 255 de centre de cercetare radioelectronică dispersate pe tot globul, după cum se poate vedea din anexele nr. 15-18.

Toate ambasadele S.U.A. din fosta lume comunistă, inclusiv ambasada S.U.A. la București, au funcționat și continuă să funcționeze ca puternice centre de cercetare radio-electronică, mai ales pe linia interceptării convorbirilor telefonice și a rețelelor radio din capitalele respective.

Cele mai puternice centre de cercetare radioelectronică ale N.S.A., din Europa, în epoca războiului rece, au fost concentrate în Germania și Berlinul de Vest, în Marea Britanie, Grecia și Turcia.

În prezent, S.U.A. este angajată în mutarea acestor centre în Ungaria, Cehia, Polonia, Letonia, Estonia și Lituania. Probabil că, în curând, va intra și România în acest cadru de preocupări, mai ales pe litoralul Mării Negre, care oferă foarte bune condiții de „monitorizare" a flotei rusești din Marea Neagră, precum și a zonei de sud a Federației Ruse.

N.S.A. nu face deosebiri între adversari și aliați nici când este vorba de spargerea cifrurilor de stat, fapt pentru care multe state membre în N.A.T.O. s-au simțit lezate și au protestat, evident pe canale subterane, față de acțiunile acestei Agenții.

În cadrul N.S.A., lucrează 24.000 de specialiști, această agenție consumând cea mai mare parte a bugetului anual alocat „comunității serviciilor de informații a S.U.A."

Existența Agenției Naționale de Securitate a contribuit enorm la dezvoltarea și modernizarea tehnicii de calcul în S.U.A. În cadrul acestei Agenții, mai ales pentru operațiunile de decriptare

(spargerea cifrurilor), sunt utilizate ordinatoare ultra-moderne de foarte mare putere, folosite exclusiv de către această agenție.

Agenția Națională de Securitate colaborează strâns cu ambasadele S.U.A. din străinătate, în cadrul cărora, sub acoperire oficială, lucrează specialiști ai acesteia pe linie de cercetare radio-electronică.

De altfel, chiar din surse americane, rezultă că circa 85% din personalul ambasadelor S.U.A. este reprezentat de agenți acoperiți ai C.I.A. și ai celorlalte servicii de spionaj americane.

Pentru clasa politică din România post-totalitară, acest „detaliu" nu are nici o relevanță, atâta timp cât programele politice, inclusiv programele electorale ale unor partide, mai ales din Convenția Democratică, sunt elaborate cu concursul unor „specialiști" de la această ambasadă, sau de la alte ambasade, care au cam aceeași structură.

Activitatea N.S.A. a fost învăluită în cel mai profund secret, până în anul 1960, luna august, când doi analiști matematicieni din cadrul acestei agenții, William Martin și Berron Mitchell, specializați în cripto-analiză, adică spargerea cifrurilor altor state, au fugit în U.R.S.S., unde au cerut azil politic. Revelațiile acestora au fost distrugătoare pentru N.S.A., precum și pentru „relațiile" S.U.A. cu mulți dintre aliații săi. Cei doi specialiști americani au ținut o suită de conferințe de presă care au uluit pur și simplu opinia publică americană, ținută în ignoranță timp de 13 ani, în legătură cu existența și misiunile N.S.A.

CIA - MI 6, doi frați de cruce

Serviciile de spionaj ale Marii Britanii, dispunând de forțe și mijloace modeste dar de o vastă experiență și de numeroase rețele de spionaj cultivate, întreținute și reîmprospătate încă de pe vremea administrațiilor coloniale din Asia, Africa și America Latină, au colaborat "intens" cu C.I.A., mai ales în ceea ce privește culegerea de informații de la surse umane (n.n. - adică de la spioni), precum și în ceea ce privește cultivarea rețelelor spionilor de influență, cu precădere în statele arabe bogate în petrol.

Serviciile de spionaj ale Marii Britanii sunt printre puți-nele din lume care au reușit să recruteze și să exploateze agenți de spionaj autohtoni în sensul clasic al cuvântului, în fosta U.R.S.S., în China (prin intermediul Hong Kong-ului) și chiar în Japonia.

Nu avem intenția să băgăm „zânzanie" între S.U.A. și Marea Britanie, care se „înțeleg" atât de bine și în zilele noastre, bombardând sub privirile consternate ale întregii comunități internaționale Irakul, țară cu care cele două puteri nu se află în stare de război, dar spionii britanici s-au descurcat excelent și pe teritoriul S.U.A. în epoca „războiului rece", mai ales în ceea ce privește spionajul economico-industrial și tehnico-științific.

Cea mai mare victorie a spionajului Marii Britanii pe teritoriul fostei U.R.S.S. a constituit-o recrutarea și exploatarea, împreună cu C.I.A., a colonelului Oleg Penkovski, ofițer cu o funcție înaltă în G.R.U., adică Serviciul de Spionaj Militar al fostei U.R.S.S., temut de întregul Occident, atât în epoca războiului rece, cât și în zilele noastre.

Colonelul Oleg Penkovski a fost recrutat în urma studierii lui prealabile și îndelungate de către spionii britanici cu acoperire diplomatică din cadrul Ambasadei Marii Britanii de la Moscova. Operația de recrutare propriu-zisă s-a efectuat la Londra, în decembrie 1960, cu ocazia vizitei în Marea Britanie a unei delegații economice sovietice din care făcea parte și Oleg Penkovski.

Recrutarea prin semnarea angajamentului scris de colaborare cu Serviciul de spionaj extern al Marii Britanii, cunoscut și sub inițialele „M.I.-.6", a fost efectuată de către Greville Wynne, care făcea de ani de zile spionaj în statele membre ale Tratatului de la Varșovia, sub excelenta acoperire de director comercial al Expoziției Industriale Mobile Britanice. La "procesiunea" de recrutare, cu acordul colonelului Oleg Penkovski, a asistat și un reprezentant al C.I.A., „angajamentul" semnat de acesta însemnând în același timp și un contract de colaborare cu C.I.A.

Pentru serviciile promise, Oleg Penkovski a cerut, printre altele C.I.A., să i se recunoască gradul de colonel în armata americană în situația că va fi vreodat obligat să se refugieze în Vest, din motive de securitate. C.I.A. a fost de acord cu această cerere, iar în apartamentul conspirativ, amenajat la Londra pentru întâlnirile ulterioare, lui Penkovski i-au fost aduse și prezentate câteva uniforme de colonel pe care C.I.A. le-a solicitat unui colonel american cam de aceeași talie, aflat în misiune în Marea Britanie.

Pe durata activității sale de spion în slujba M.I.-.6 și a C.I.A., colonelul Oleg Penkovski a mai efectuat două vizite oficiale la Londra, ocazii cu care și-a vizitat apartamentul și și-a probat, în fața oglinzii, uniforma de "colonel al armatei S.U.A." Exploatarea lui

din punct de vedere informativ s-a efectuat la Moscova de către un agent al serviciului de spionaj britanic având acoperire diplomatică și de către soția acestuia.

Viața de spion a colonelului Oleg Penkovski a fost de scurtă durată dar de o intensitate ieșită din comun, fapt ce dovedește că atât C.I.A., cât și M.I.-6 au exploatat această „mină de aur" cu o adevărată ferocitate, până la epuizarea ei, nedispunând de alte surse umane de valoare.

Pe parcursul celor doi ani cât a lucrat pentru serviciile de spionaj ale S.U.A. și Marii Britanii, colonelul Oleg Penkovski a pus la dispoziția acestora 5.000 de clișee de film, conținând documente secrete extrase de la G.R.U. (Serviciul de Informații al Armatei U.R.S.S.).

Ritmul sălbatic în care a fost exploatată această sursă de informații de valoare excepțională, de altfel unică în felul ei în toți cei peste 40 de ani de „război rece", frecvența ridicată a întâlnirilor conspirative cu Oleg Penkovski în Moscova și împrejurimile capitalei sovietice, nu puteau să nu ducă la căderea lui în timp scurt. După ce a cules date convingătoare în legătură cu actul de trădare al colonelului Penkovski, precum și despre principala lui legătură, la sfârșitul anului 1962, în împrejurări favorabile, s-a procedat la arestarea, aproximativ simultană, atât a ofițerului sovietic, cât și a lui Greville Wynne.

În luna octombrie 1962, „omul de afaceri" britanic Greville Wynne (numele lui „de lucru", pentru că pe cel real nu-l vom ști niciodată) s-a aflat la București cu „Expoziția Industrială Mobilă Britanică", firmă particulară de acoperire a serviciului de spionaj M.I.-6 al Marii Britanii. Probabil că acesta îl avea „la legătură" și pe Ion Mihai Pacepa, a cărui viață operativă de spion în favoarea C.I.A. avea să fie mult mai lungă.

Cu acest prilej, Serviciul de Contraspionaj sovietic a solicitat Securității românești să-l aresteze pe Greville Wynne și să-l predea autorităților sovietice. O acțiune atât de sensibilă și cu consecințe majore asupra relațiilor României cu Occidentul nu putea fi întreprinsă fără aprobarea șefului statului care, pe vremea aceea, era Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Cererea rușilor a survenit într-o perioadă total nefavorabilă pentru ei. România și Marea Britanie tocmai încheiaseră, într-un mod reciproc avantajos, toate litigiile de plăți române restante din perioada interbelică, relațiile economice bilaterale erau într-o creștere verti-ginoasă, pe fondul

îndepărtării României de blocul sovietic, iar Gheorghiu-Dej, suferind de cancer la prostată, se afla sub îngri-jirea celui mai reputat urolog englez, medic al Casei Regale a Marii Britanii. În concluzie, cererea K.G.B.-ului a fost refuzată categoric.

Fără să bănuiască nimic, Greville Wynne s-a deplasat cu întreaga lui expoziție la Budapesta, unde, pe data de 2 noiembrie 1962, a fost arestat de Securitatea Ungariei, predat reprezentanților K.G.B. și transportat cu un avion special la Moscova. Ungaria și-a slujit cu credință „stăpânii" și atunci, ca și în zilele noastre...

La 7 mai 1963, a avut loc la Moscova procesul comun al spionului Oleg Penkovski și a ofițerului său de legătură din Serviciul de Spionaj al Marii Britanii, alias Greville Wynne. La proces, colonelul Oleg Penkovski a făcut mărturisiri complete, pe care agentul britanic nu le-a putut contesta. Acesta a fost condamnat la moarte, sentință ce a fost executată la 16 mai 1963.

Agentul britanic Greville Wynne a fost condamnat la șapte ani închisoare. Nu a executat din sentință decât 11 luni, fiind schimbat, la 22 aprilie 1964, cu spionul rus Gordon Lonsdale (pe numele său real locotenent-colonel Molodoi, din cadrul G.R.U.), care a condus timp de patru ani rețeaua de spionaj de la Portland, cea mai secretă bază navală a Marii Britanii.

Schimbul a avut loc la punctul de control Heersstrasse din Berlinul Occidental. Aceasta este scurta și tragica poveste a celui mai valoros spion pe care l-au avut vreodată serviciile de spionaj occidentale în fosta U.R.S.S.

În cartea sa, *„Meseria de spion"*, apărută în 1963, Allen Dulles, unul din cei mai agresivi directori generali ai C.I.A., se laudă cu faptul că serviciile de spionaj americane și vest-europene au profitat de pe urma a sute de diplomați și ofițeri de informații din fostele state socialiste care au trădat și au cerut azil politic în vest. Și România s-a înscris cu asemenea *„eroi"* care și-au trădat țara, pe primul loc situându-se generalul Ion Mihai Pacepa, fost locțiitor tehnic al șefului Direcției de Informații Externe și comandorul Nicolas Luca, fost atașat militar al armatei României la Sofia.

Dat fiind faptul că, în cei peste 40 de ani de „război rece", milioane de oameni au emigrat, pe căi legale și ilegale din Est spre Vest, serviciile de spionaj occidentale, în special C.I.A., au creat o adevărată industrie pentru stoarcerea sistematică de informații a acestora. Astfel, au apărut lagărele de triere și exploatare informativă a emigranților și transfugilor din Europa de Est în

Italia, Austria și mai ales în Germania. Tot în aceste centre, au fost selecționați și recrutați, potrivit pregătirii și calităților individuale, viitorii agenți și colaboratori ai C.I.A. Pe această cale a ajuns, printre alții, și Aurel Dragoș Munteanu la postul de radio *„Europa liberă"*, dar nu numai el.

Din datele furnizate cu candoare de către Allen Dulles, până la construirea zidului de la Berlin, adică sfârșitul anului 1961, situația refugiaților, emigranților legali și transfugilor dinspre Europa de Est spre Europa de Vest a fost următoarea: R.D.Germania - 3.600.000; statele baltice (Letonia, Estonia, Lituania) - 200.000; statele Europei Centrale (Bulgaria, Cehoslovacia, Polonia, România) - 1.783.000; U.R.S.S. - 1.000.000. Prin Berlinul Occidental, S.U.A. și N.A.T.O. realizau tranzitul de agenți insruiți în centrele de specialitate din Germania Federală către U.R.S.S., și statele Europei Centrale, precum și „hemoragia" continuă a forței de muncă și a specialiștilor de înaltă clasă din Germania de Est și din „lagărul socialist" către Occident și S.U.A. Până la ridicarea Zidului, Berlinul Occidental a fost cel mai mare centru de spionaj, de trafic de informații, de oameni, de tehnologie și de documente secrete din istoria tuturor timpurilor și civilizațiilor.

Dacă din punct de vedere uman, zidul de la Berlin a fost taxat *„rușinea secolului XX"*, din punct de vedere al supraviețuirii fostei R.D.Germane și al securității acelei jumătăți a Europei care era situată la est de „cortina de fier", acest zid a fost o necesitate izvorâtă din rațiuni de stat. Închiderea Berlinului Occidental a reprezentat o adevărată catastrofă pentru C.I.A. și serviciile de spionaj aliate acesteia, în special din Germania Federală și Marea Britanie.

Refugiații, transfugii, trădătorii și prizonierii de război au constituit surse umane de informații din vremuri imemorabile, acestea nefiind inventate de C.I.A. În ceea ce privește pe trădători, cum au fost cei din categoria lui Ion Mihai Pacepa, informațiile stoarse de la aceștia au avut o valoare relativă și temporară. Orice serviciu secret, oricare stat al lumii, din momentul în care a semnalat actul de trădare și ca atare scurgerea de informații produsă pe această cale, ia măsuri urgente de contracarare, de limitare a efectelor, introducând schimbări, transformări și perfecționări care să conducă la neutralizarea informațiilor furnizate de către trădători.

Esența „luptei inteligențelor" pe frontul invizibil dintre

serviciile de spionaj și cele de contraspionaj constă în a obține informații secrete despre adversar, fără ca acesta să semnaleze sustragerea lor. O informație cu caracter secret este purtătoare de putere și poate fi exploatată cu efecte devastatoare pentru adversar, atâta timp cât acesta nu are cunoștință că i-a fost sustrasă.

Un agent al unui serviciu de spionaj care poate îndeplini o asemenea misiune este un profesionist, un erou pentru țara și armata sa în adevăratul sens al cuvântului.

Pe baza unor astfel de informații se poate realiza surprinderea care, în marea majoritate a situațiilor, are efecte devastatoare pentru adversar. De altfel, aceasta și este rațiunea fundamentală a existenței serviciilor de spionaj din ultimii 5.000 mii de ani.

Faptul că C.I.A. a recurs masiv la asemenea „surse umane" denotă incapacitatea acestui serviciu de a fi recrutat agenți de valoare din structurile-cheie de decizie politică și militară din fosta lume comunistă, lucru pe care, de altfel, analiștii din cadrul serviciilor de spionaj politic, economic și militar americane, îl recunosc cu o sublimă candoare după 1990...

Serviciile secrete ale R.F.G. și R.D.G.

Despre serviciile secrete ale Germaniei Federale, precum și despre cele ale R.D.Germane, s-a scris mult, s-au construit scenarii dintre cele mai fanteziste, cu multă încărcătură propagandistică dar s-a ocolit, de regulă, adevărul.

Perioada care a trecut de la încetarea „războiului rece", accesul la unele arhive dar, mai ales, noua atmosferă existentă în Europa după încetarea divizării ei, pecetluită prin unificarea celor două Germanii și demolarea zidului de la Berlin, ne permit o abordare mai realistă a rolului și locului serviciilor secrete germane în cea de-a doua jumătate a secolului XX.

Încă de la nașterea celor două Germanii, rezultat al complicității de interese americano-sovietice, Marile Puteri învingătoare în cel de-al doilea război mondial, S.U.A., U.R.S.S., Marea Britanie și Franța au vegheat ca cele două Germanii să nu dispună de servicii secrete, de securitate și de spionaj, puternice.

În Germania Federală, pe scheletul Organizației Gehlen, preluată integral de la cel de-al treilea Reich, a luat ființă Serviciul Federal de Informații - Bundesnarichtendienst sau B.N.D.-structurat după criteriile C.I.A. și controlat total de americani.

Pentru problemele de securitate internă, a luat ființă Biroul Federal de Protecție a Constituției - *Bundesant fur Verfassungs-schutz* sau B.f.V., având ca model de inspirație Biroul Federal de Investigații (F.B.I.) american.

După reînarmarea Germaniei, declanșată în 1954, și primirea acesteia în N.A.T.O., a luat ființă Serviciul de Protecție Militară - *Militarischer Abschindienst* sau M.A.D.-, cu misiunea de combatere a acțiunilor serviciilor străine de spionaj pe teritoriul Germaniei Federale.

Serviciul secret al fostei R.D. Germane, a luat ființă în 1950, cu ajutorul și după modelul K.G.B. Acesta a fost subordonat Ministerului Securității Statului sub numele de *H.V.A.*, adică Direcția Centrală de Informații.

H.V.A. a fost un serviciu de spionaj eficient, controlat în totalitate de K.G.B. și ale cărui acțiuni au fost concentrate cu precădere pe cunoașterea armatelor străine de pe teritoriul Germaniei Federale și pe exercitarea de influențe asupra politicii guvernului de la Bonn, în sensul favorizării unor interese ale fostei U.R.S.S.

S.U.A. și aliații săi din N.A.T.O. au resimțit loviturile eficae ale H.V.A. pe toată durata cât în fruntea acestui serviciu s-a aflat legendarul Markus Wolf, devenit după 1990 cetățean al Germaniei unificate, cu domiciliul în Berlin, autor a șase cărți celebre despre activitatea serviciului pe care l-a condus, cărți de pe urma cărora a devenit milionar.

Markus Wolf a fost fiul unui doctor comunist german, care a fugit în U.R.S.S. după venirea la putere în Germania a lui Adolf Hitler. Și-a făcut studiile în U.R.S.S., unde a căpătat cetățenie sovietică. A fost laureat al Premiului *„Lenin"*. Pe timpul războiului, a fost ofițer K.G.B. „Djerzinski" din Moscova. În perioada de la 1958 și până la unificarea Germaniei, Markus Wolf a fost șeful H.V.A.

Cel mai mare succes al lui M. Wolf a fost penetrarea cercurilor social-democrate din Germania Federală, reușind să facă din agentul său Günther Guillome un colaborator intim al cancelarului Willy Brandt, care l-a numit șeful său de cabinet.

Demascarea lui Guillome de către agenții Biroului Federal de Protecție a Constituției a condus la ieșirea din viața politică a lui W. Brandt.

După unificarea Germaniei, Markus Wolf a fost judecat de un tribunal civil, sub acuzația că serviciul pe care l-a condus ar fi fost implicat în împușcarea unor cetățeni ai R.D.Germane care au încercat

să treacă clandestin frontiera intergermană. Sentința a fost de trei ani închisoare cu suspendare. Este cât se poate de clar că nemții se respectă și se ajută unii pe alții indiferent de culoarea politică.

În ceea ce privește activitatea serviciului de spionaj al Germaniei Federale, B.N.D., cea mai strălucită acțiune a acestuia, în cooperare cu C.I.A., a fost construirea celebrului tunel de la Berlin până sub clădirea Comandamentului Grupului de Forțe Sovietice din Germania și interceptarea cu succes a liniilor telefonice de transmisiuni ale acestuia cu Statul Major al armatei sovietice de la Moscova și cu armatele și diviziile dislocate pe teritoriul fostei R.D.Germane.

Tunelul a fost construit din direcția sectorului american al Berlinului Occidental, a avut o lungime de 300 de metri, izolat antisonic, cu instalații de aer condiționat, lumină fluorescentă și dotat cu aparatură de interceptare și înregistrare de cea mai înaltă tehnicitate. Timp de un an de zile, această sursă de informații a funcționat cu rezultate excepționale. Din surse americane rezultă că „tunelul" a fost descoperit de către un ofițer tehnic de transmisiuni sovietice, în urma unui „control de rutină" pe un circuit.

Din surse britanice mai recente, respectiv din 1994 (*„The Guinness Book of Espionage"*, pag.125), rezultă că existența *„tunelului de la Berlin"* a fost adusă la cunoștința contraspionajului sovietic de către „diplomatul" englez George Blake, ofițer în Serviciul Secret de Informații al Marii Britanii și totodată agent al G.R.U., după numirea acestuia într-un post sub acoperire diplomatică tocmai în Berlinul Occidental, unde a „lucrat" până în 1959.

George Blake a intrat în istoria spionajului mondial ca unul dintre agenții de spionaj în favoarea U.R.S.S. care a deconspirat și dat pe mâna K.G.B.-ului cel mai mare număr de agenți ai C.I.A. și ai M.I.-6 britanic, pregătiți și inflitrați în fosta U.R.S.S. și celelalte state membre ale Tratatului de la Varșovia. În special, din rândul celor instruiți în centrele speciale de pe teritoriul Germaniei Federale, recrutați dintre refugiați, transfugi și trădători.

George Blake „a căzut", la sfârșitul anului 1959, datorită actului de trădare al unui ofițer din serviciul de contraspionaj al Poloniei, fugit în Occident, care știa de activitatea acestuia din „colaborarea" sovieto-poloneză pe linia serviciilor secrete.

George Blake, recrutat de sovietici în anul 1953, pe timpul cât s-a aflat în detenția autorităților din Coreea de Nord ca prizonier de război, a spionat pentru fosta U.R.S.S. din convingeri politice,

după cum a declarat personal în fața tribunalului de la Old Bailey din Londra, care l-a condamnat la 42 ani de închisoare, cea mai lungă sentință, dată în timp de pace pentru acte de trădare, din istoria contraspionajului britanic.

„Tunelul" a fost ocupat prin surprindere de către ruși, care au pus mâna pe toată aparatura și toate materialele incriminatorii. Au reușit însă să se refugieze operatorii de serviciu. Rușii au transformat „tunelul" în punct de atracție turistică și restaurant.

În anii „războiului rece", teritoriile celor două Germanii au constituit *„paradisul spionajului militar"*, atât pentru serviciile de spionaj occidentale, cât și pentru cele din fosta lume comunistă, pentru că în această zonă au fost concentrate, pe durata a peste 40 de ani, cele mai puternice grupări de forțe armate ale N.A.T.O. și Tratatului de la Varșovia și tot în acest spațiu, până în anul 1989, au fost depozitate în jur de 15.000 de componente de luptă nucleare împărțite în mod egal, între Armata 7-a Americană din Europa, dislocată în Germania Occidentală, și Grupul de Forțe Sovietice din Germania, compuse din 20 de divizii de tancuri și mecanizate dislocate pe teritoriul fostei R.D.Germane.

Este cât se poate de limpede că dacă „războiul rece" s-ar fi transformat într-un „război cald" în Europa, acestea s-ar fi derulat în cea mai mare parte pe teritoriile celor două Germanii, care, în mod sigur, ar fi fost șterse de pe fața Pământului, cu toată populația și cu toată infrastructura lor.

Spionajul sovietic a penetrat celebra Organizație Gehlen, considerată incoruptibilă, prin colonelul Heinz Felfe, arestat de contraspionajul german la 13 decembrie 1961.

Pe timpul cât a funcționat la Fontainbleau, după primirea Germaniei în N.A.T.O., Comandamentul suprem al acestei alianțe militare a fost penetrat, printre altele, și prin intermediul colonelului Carl Otto von Hinkeldey, din armata vest-germană, agent al G.R.U., care a deținut ani de zile o funcție înaltă în cadrul acestui comandament, ce a fost mutat din anul 1966 la Bruxelles, unde se află și în prezent.

În aprilie 1961, ministrul de Interne al Germaniei Federale, dr. Schröder, a declarat în fața Bundestagului (Parlamentul R.F.Germania) că, după estimările specialiștilor săi, pe teritoriul statului acționau în jur de 16.000 de agenți străini angajați în activități de spionaj. Probabil că a avut dreptate, chiar dacă ar fi luat în calcul numai efectivele ambasadelor, consulatelor, agențiilor

economice, de turism și de presă străine de pe teritoriul Germaniei Federale, folosite drept acoperire pentru spionii de profesie.

Această situație s-a menținut, în linii generale și cam la același nivel, până la sfârșitul epocii „războiului rece".

Nemții s-au răzbunat și ei în felul lor pentru faptul că, după încheierea războiului al doilea mondial, teritoriul german a fost transformat într-o imensă garnizoană pentru armatele străine americane, sovietice, britanice și franceze, care, indiferent de blocul militar de care aparțineau, N.A.T.O. sau Tratatul de la Varșovia, în realitate, pentru germanii din vest și din est, tot trupe de ocupație rămâneau. Într-un asemenea mediu militarizat dincolo de orice proporții, cu o mare densitate de agenți de spionaj străin pe kilometrul pătrat, cu organele secrete de informații și contrainformații naționale aservite unor interese străine, atât în Republica Federală a Germaniei, cât și în fosta R.D.Germană, a apărut, s-a dezvoltat și a operat, timp de peste 40 de ani, o adevărată clasă de traficanți de informații din absolut toate domeniile de interes militar. Secretele militare, sistemele de armament, de aparatură și de muniții, de regulamente și planuri de operații ale armatelor de ocupație au fost sustrase și vândute pe sume mari în vest și în est, în sud și în nord, oricui era dispus să plătească pentru acestea.

Tehnologiile avansate, cu dublă utilizare -civilă și militară-, aflate pe listele de embargou impuse de Comitetul de Coordonare (COCOM), controlat de S.U.A., erau vândute pe sub mână la prețuri duble sau triple față de cele de pe piață.

Pe această cale, „oameni de afaceri" germani, sub privirile îngăduitoare ale poliției, organelor de vamă, trupelor de grăniceri și mai ales ale organelor de securitate B.f.V. și M.A.D., au realizat, în epoca „războiului rece", câștiguri imense, de ordinul miliardelor de dolari, prin traficul ilegal de informații și tehnologii.

Pentru nevoile stringente ale României în epoca „războiului rece", și serviciile de informații românești, în special ofițeri din Direcția de Informații Militare au rezolvat o seamă de „probleme" legate de tehnologiile de vârf. Astfel, la sfârșitul anilor '50 a fost importată din Germania Federală, pe căi ilegale și în ciuda embargoului impus de S.U.A., o întreagă fabrică de tranzistori, prima de acest fel din fosta lume comunistă.

Principiul care a funcționat de mii de ani în lumea spionajului potrivit căruia *„dacă ai bani și ești dispus să plătești, nu există secret la care să nu se poată ajunge"* a fost exploatat de către toate serviciile

de spionaj străine pe teritoriile celor două Germanii, până la unificarea acestora la 3 octombrie 1990.

Specialiștii germani rămași din epoca celui de-al treilea Reich pe care nu au reușit să-i acapareze americanii sau sovieticii s-au pus în slujba acelor state care au avut bani să-i plătească. Astfel, la realizarea primei bombe atomice explodate de chinezi la 16 octombrie 1964, aportul savanților și specialiștilor germani a fost imens. Specialiștii germani sunt cei care au construit industriile de război ale Egiptului, Irakului, Libiei, Braziliei etc. Fără aportul unor specialiști germani este puțin probabil că India și Pakistanul ar fi reușit să forțeze intrarea în *„Clubul nuclear"* în 1998.

Renașterea Germaniei prin actul de la 3 octombrie 1990 a însemnat și debarasarea de stăpânii străini ai serviciilor secrete germane. Prin recăpătarea controlului absolut asupra serviciilor sale secrete, Germania Federală a redevenit un stat independent și suveran în adevăratul sens al cuvântului.

În secolul XXI, S.U.A., liderul de mână forte al lumii occidentale „pe frontul anticomunismului" din epoca de tristă amintire a „războiului rece", vor trebui să recurgă la spioni, dacă vor dori să știe ce se „gândește" din punct de vedere politic, economic și militar la Berlin, capitala Germaniei unificate.

Tehno-spionajul

Panoplia instrumentelor cu care au operat serviciile de spionaj militar americane împotriva fostei lumi comuniste în anii războiului rece ar fi incompletă dacă nu ne-am referi și la dotarea tehnologică a acestora.

Datorită incapacității serviciilor de spionaj americane de a penetra societatea ermetică sovietică și de a crea pe teritoriul fostei U.R.S.S. rețele de spionaj, spiritului pragmatic al americanilor de a obține rezultate în timp cât mai scurt, cât și nevoii acute de informații militare despre puterea militară a rușilor, care căpăta dimensiuni amenințătoare, agențiile de spionaj din S.U.A., respectiv C.I.A., D.I.A. și N.S.A., au substituit sursele umane de informații (agenții) cu sursele tehnice, construind o suită de sisteme și mijloace de cercetare strategică bazate pe cele mai înalte cuceriri științifico-tehnice.

Astfel, industriile aeronautică, optică, electronică, tehnologia spațială, navală, chimică și alte domenii tehnologice de vârf au

colaborat cu agențiile de informații, alcătuind un *adevărat complex de tehno-spionaj* de dimensiuni gigantice. Interesele acestuia s-au împletit cu cele ale complexului militar industrial american, cuprinzând în jur de 120.000 de fabrici și uzine de armament, iar toate la un loc au condus la militarizarea totală a societății americane în epoca războiului rece. Această stare se menține și la sfârșitul secolului XX și se va extinde și în secolul XXI.

La încheierea războiului rece (reală sau aparentă), în S.U.A., din cei 5 milioane de funcționari ai aparatului de stat, 75 % erau militari sau lucrau în favoarea armatei. Aceasta și explică ușurința cu care administrațiile americane succesive, atât din trecut, cât și din zilele noastre, sunt dispuse să recurgă cu atâta ușurință la *„soluții militare"*, la lovituri aeriene, embargouri etc, în Golful Persic sau în fosta Iugoslavie, ca și în Kosovo, la sfârșitul anului 1998.

După respingerea de către N.S.Hrusciov, în 1955, a propunerii președintelui S.U.A., D.Eisenhower, cu privire la politica *„cerului deschis"*, pentru a acoperi nevoia acută de informații cu privire la cercetările nucleare și producia de rachete rusești, C.I.A. a trecut la utilizarea pe scară largă a unor mijloace tehnice. La început, acestea au fost rudimentare. Un exemplu în acest sens îl constituie baloanele de cercetare. Între 1950-1960, asupra teri-toriului U.R.S.S. au fost lansate 448 de baloane cu aparatură foto și sisteme electronice de înregistrare, din care doar 44 au putut fi recuperate și exploatate.

O realizare tehnologică de vârf a constituit-o construirea avionului de cercetare strategică de tipul „U-2" capabil să evolueze la altitudini de circa 25 km.

Cu acest avion-minune, în perioada 1956-1960, C.I.A. a efectuat un număr de 18 zboruri peste teritoriul U.R.S.S. Fiecare zbor în parte a fost aprobat personal de președintele S.U.A., deoarece era vorba de un adevărat act de agresiune prin pătrunderea ilegală în spațiul aerian al unei puteri cu care S.U.A. nu se afla în stare de război.

Având la bord aparatură foto inclusiv în infraroșu, ce putea fotografia și prin straturile de nori, precum și sisteme ultramoderne de cercetare radio-electronică, avionul „U-2" a fost și rămâne o culme a tehno-spionajului contemporan.

Acesta a realizat zeci de mii de fotografii cu amplasamentele rachetelor rusești, cu fabricile și laboratoarele atomice, cu sistemele

radio-tehnice ale apărării antiaeriene, centre de comandă, poligoane de experimentări și alte instalații militare.

Până în anul 1960, rușii nu au dispus de nici un mijloc cu care să poată combate avionul „U-2", la care nu puteau ajunge nici cu aviația de vânătoare, nici cu alte sisteme de foc. Această incapacitate tehnică a produs multă durere de cap la Kremlin, iar conducătorii ruși, pentru a nu pune în lumină slăbiciunea U.R.S.S. față de tehnologia americană, s-a mulțumit doar cu unele discrete proteste pe cale diplomatică. A venit însă, după ani de încrâncenare și sforțări, și ziua răzbunării.

La 1 mai 1960, în zona orașlui industrial Sverdlovsk, un avion de tip „U-2", pilotat de maiorul Francis Gary Powers, cu misiunea de a zbura de la aerodromul Peshawar din Pakistan pe un traiect ce trecea pe la vest de Moscova, la est de Leningrad (St.Petersburg) până în nordul Norvegiei, la aerodromul din Bodo, „s-a întâlnit" cu o rachetă rusească sol-aer de tip *„Dvina"*, realizare de ultimă oră despre care spionajul american nu știa nimic, și s-a prăbușit.

În caz că era doborât sau forțat să aterizeze din motive tehnice, maiorul G.Powers fusese instruit de C.I.A. să distrugă avionul înainte de a se parașuta, apăsând pe un buton ce declanșa o încărcătură explozivă.

Bănuind că acest dispozitiv era de fapt și un mijloc de a-l ucide și pe pilot, lucru ce s-a dovedit ulterior, G.Powers, care iubea viața își își iubea mult soția cu care se căsătorise de puțin timp, a refuzat să execute acest ordin și avionul, care era construit din structuri foarte ușoare, fiind avariat doar la ampenajul din spate, a ajuns la sol fără prea mari stricăciuni și cu prețioasa încărcătură de spionaj intactă.

Pe lângă *„butonul fatal"*, în caz că nu-l putea acționa, pentru a nu cădea prizonier, pilotul avea asupra lui o pastilă cu cianură (după tipicul spionilor germani), precum și un al treilea mijloc de sinucidere, constând dintr-un pistolet.

Pragmaticul american, nedorind să ajungă erou post-mortem, nu le-a folosit. A urmat un joc de-a „șoarecele și pisica", în care rușii, neanunțând decât că „un avion de cercetare american" a fost doborât în spațiul aerian al U.R.S.S., le-au întins celor de la C.I.A. și Casa Albă o cumplită capcană propagandistică.

Americanii s-au grăbit să dea un comunicat admițând că *„într-adevăr, un avion de cercetare meteo de la baza aeriană Peshawar s-a rătăcit și probabil că a pătruns din eroare în spațiul*

aerian al U.R.S.S.". La aceasta, rușii au dat și ei un comunicat anunțând că pilotul, maiorul F.G.Powers, trăiește, este perfect sănătos și că a făcut declarații complete în legătură cu misiunea sa. A urmat un nou comunicat, de data aceasta de la Casa Albă, prin care președintele S.U.A., Eisenhower, și-a asumat întreaga răspundere pentru toate zborurile avioanelor „U-2".

Acest incident a dus la compromiterea conferinței la nivel înalt de la Paris dintre Hrusciov, Eisenhower, De Gaulle și McMillan, precum și la anularea proiectatei vizite în U.R.S.S. a președintelui S.U.A.,umilit în fața întregii lumi de secretarul general al P.C.U.S.

Analiști occidentali ai vremii au apreciat că C.I.A. a programat în mod intenționat acest zbor tocmai în preajma acestor evenimente, pentru a le compromite și a pune capăt unui proces de destindere în relațiile dintre S.U.A. și U.R.S.S., dintre Est și Vest, în urma istoricei vizite în S.U.A. a lui N.S.Hrusciov din 1959, care, printre altele, a condus la răcirea relațiilor cu China, ce s-a opus acestei vizite.

După acest dezastru, C.I.A. și D.I.A. au realizat super-avionul de cercetare strategică de tipul SR-71, care zboară cu de trei ori viteza sunetului, dar care nu s-a mai aventurat în interiorul U.R.S.S., efectuând zboruri de recunoaștere, și atunci ca și în zilele noastre, în lungul frontierelor rusești.

Pentru combaterea acestui avion, rușii au realizat super-racheta SS-300, care de-abia așteaptă ca „SR-7" să intre în spațiul aerian al Rusiei...

Cât privește soarta maiorului G.Powers, acesta a fost condamnat la șapte ani închisoare dar, după cum mărturisește chiar el, rușii l-au tratat *„ca pe un prinț"*, având drept „celulă" o cameră luxoasă, o mașină personală la dispoziție, iar ca program de detenție excursii în zonele pitorești ale U.R.S.S.

În 1962, Powers a fost schimbat cu un spion rus arestat în S.U.A., celebrul colonel Rudolf Abel care, timp de 9 ani, a condus o vastă rețea de agenți de spionaj în zona orașului New York și care a căzut în urma unui act de trădare. Interesant este că și americanii l-au tratat pe Abel cu multă atenție și confort, atâta doar că i-au dat 30 de ani de detenție.

Pentru a-i face pe ruși să-și demaște trupele radiotehnice și alte sisteme ale apărării antiaeriene, în anii războiului rece, spionajul militar american a continuat să folosească avioane de

cercetare și după incidentul „U-2", fapt ce a condus la doborârea de către ruși a circa 40 de aparate.

Incidentul „U-2" a generat noi eforturi de cercetare, proiectare în domeniul tehno-spionajului, conducând la o nouă eră, și anume cea a spionajului cu ajutorul sateliților.

Primul satelit de cercetare strategică american a fost lansat de C.I.A. la 3 noiembrie 1961. În luna martie 1962 (cu un „decalaj" de numai 5 luni), este lansat și primul satelit spion rusesc. Prin aceste mijloace intangibile, S.U.A. și U.R.S.S. s-au distanțat de toate celelalte puteri ale lumii, permițându-și luxul unui spionaj total, atât pe plan bilateral, cât și în raporturile lor cu restul lumii.

Atât S.U.A., cât și U.R.S.S. și-au acceptat reciproc aceste instrumente categorisindu-le drept *„mijloace naționale de control"*, folosind spațiul extraterestru pentru a observa, fotografia și intercepta telecomunicațiile oricărui alt stat, fără încălcarea spațiului aerian. Nimeni nu poate avea pretenții de proprietate asupra spațiului extraterestru atâta timp cât nu poate pătrunde în acesta...

Pentru a se menaja reciproc, în anul 1967, cele două superputeri, S.U.A. și fosta U.R.S.S., au încheiat un acord prin care cele două părți s-au angajat să nu dezvolte mijloace de lovire antisatelit. Acordul nu a fost respectat, deoarece există dovezi că și S.U.A. și Federația Rusă dispun de mijloace de luptă antisatelit.

Sateliții americani și ruși au caracteristici tehnice comparabile, evoluează pe orbite reglabile, joase și înalte, precum și staționarea este asemănătoare.

Aceștia pot acoperi spații mari, incomparabile față de avioane, pot stoca imagini pe care să le retransmită oricărui punct de pe glob și pot comunica între ei.

Sateliții de cercetare radar sau în infraroșu nu mai sunt legați de starea vremii.

Cei mai cunoscuți sateliți de cercetare militară folosiți de către agențiile americane de spionaj indentificați sunt:

- MIDAS – pentru depistarea momentului lansării de rachete balistice intercontinentale;
- VELA – pentru depistarea și stabilirea parametrilor exploziilor nucleare;
- SAMOS – pentru cercetarea cu mijloace foto;
- FERRET – pentru cercetarea radio-electronică.

Se știe că, în afara acestor tipuri de sateliți, atât S.U.A., cât

și Rusia lansează pe diferite orbite circumterestre sateliți și vehicule spațiale ultra-secrete în legătură cu care nu se dau nici un fel de comunicate sau explicații. Se bănuiește că ar fi vorba despre mijloace specifice de purtare a războiului în Cosmos cunoscut sub genericul *„războiul stelelor". (anexele nr. 19, 20)*

Cercetarea prin satelit are ca misiune fundamentală prevenirea unui atac prin surprindere executat cu mijloace de lovire strategice-nucleare asupra teritoriului S.U.A.

Deși nu mai este ținută în prim plan, această misiune își păstrează totala valabilitate atât în S.U.A., cât și în Federația Rusă, cele două super-puteri menținându-și gata de lansare 30% din mijloacele strategice terestre, aeriene și navale. Neîncrederea și suspiciunile persistă. Dacă cele două super-puteri s-ar ataca prin surprindere folosind submarinele purtătoare de rachete, timpul de alarmare și reacție lăsat adversarului, nu depășește 15 minute.

Atât în centrele de comandă strategice americane, cât și în cele rusești, continuă să se practice *„jocurile de război"* cu folosirea armamentului nuclear strategic.

Conducerea S.U.A., în caz de război nuclear, se va exercita din uriașul centru subteran construit sub Muntele *„Weather"* din Carolina.

Aici funcționează permanent *„guvernul de rezervă"* al S.U.A., Comitetul Întrunit al Șefilor de State Majore, și sunt asigurate legături cu toate forțele nucleare strategice ale S.U.A. Acesta poate rezista unor lovituri nucleare directe și are rezerve de funcționare pentru trei luni.

Eșecuri multe și dese,... cheia marilor succese!

Principala misiune a serviciilor de spionaj politic, economic sau militar este prevenirea factorilor politici asupra unor fenomene posibile din câmpul lor de preocupare, în scopul prevenirii surprinderii, care, ori de câte ori se produce, are efecte devastatoare.

În epoca „războiului rece", crezul fundamental, rațiunea de a exista a organelor de spionaj militar, atât la nivelul superputerilor, cât și al celorlalte state cu un potențial militar ridicat, a fost prevenirea unui atac prin surprindere, mai ales cu folosirea mijloacelor de lovire racheto-nucleare.

Spionajul militar, care a avut o pondere de 65-70 % în cadrul serviciilor secrete ale statelor lumii, în ultimii 50 de ani,

atât ca forțe, mijloace, cât și ca influență în sistemul instrumentelor relațiilor interstatale, a avut misiunea de a da în timp util semnalul de alarmă.

Cu toate legendele ce s-au țesut în jurul lor, o analiză rece, imparțială și la obiect conduce la concluzia că serviciile de spionaj nu pot face minuni. Înscrierea la activ a unor eșecuri și încă de mari proporții, chiar și pentru servicii puternice, cu o experiență îndelungată, precum cele ale Marii Britanii, Franței, Rusiei, Germaniei, Israelului, ca să nu vorbim de C.I.A.,- un serviciu deosebit de mare, puternic, dar tânăr și fără experiență, la capitolul sarcini de bază și mai ales la cel al prevenirii surprinderii -, este un fapt real și o componentă a limbajului politico-militar la acest sfârșit de secol și de mileniu.

Lista eșecurilor serviciilor de spionaj politic și militar, din ultimii 50 de ani, din principalele state ale lumii este mare, acestea eșuând, uneori de-a dreptul lamentabil, în misiunile lor de prevenire și alarmare în legătură cu o întreagă listă de evenimente ce s-au consumat în Europa și în lume. Unele din aceste evenimente neanticipate, au fost atât de profunde, încât au schimbat întregul curs al istoriei omenirii.

În ordinea lor cronologică, printre evenimentele neanticipate în timp util de către serviciile de spionaj care ar fi trebuit să facă acest lucru, se înscriu:

- invadarea de către Germania a Danemarcei și Norvegiei, în 1940;

- atacul aero-naval al japonezilor de la Pearl-Harbour și din Filipine, în 1941;

- atacul asupra fostei U.R.S.S. de la 22 iunie 1941, la care a participat și armata României;

- atacul armatei Coreei de Nord împotriva Coreei de Sud, declanșat la 25 iunie 1950;

- intrarea armatei chineze în războiul din Coreea la 19 octombrie 1950, care a produs cea mai lungă și mai rapidă retragere a trupelor americane din istoria militară a S.U.A.;

- atacul trupelor chineze împotriva Indiei în 1962;

- invazia armatei sovietice, împreună cu armatele din celelalte state ale Tratatului de la Varșovia, în afară de România, în Cehoslovacia, în noaptea de 20/21 august 1968;

- forțarea Canalului de Suez și ocuparea aliniamentului fortificat Bar-Lev de către armata egipteană în cursul războiului arabo-israelian „Yom Kipur", declanșat la 6 octombrie 1973, care

s-ar fi putut transforma într-un război atomic local, dat fiind faptul că rachetele israeliene Erihon aveau componente de luptă nucleare, iar lângă Cairo existau componente nucleare sub control rusesc, pentru rachetele egiptene SCUD;

- invadarea Vietnamului de către armata chineză, în februarie 1979. Despre iminența acestei invazii, Direcția de Informații militare a Armatei României l-a informat pe Nicolae Ceaușescu cu trei săptămâni înainte de a fi declanșată;

- atacul și debarcarea trupelor argentiniene în arhipeleagul Falkland în aprilie 1982 care au declanșat conflictul militar dintre Marea Britanie și Argentina din Atlanticul de Sud;

- cucerirea Kuweitului de către trupele irakiene, vara anului 1990, care a declanșat războiul din Golful Persic din februarie 1991, continuat sub diferite forme și în 1999.

În toate aceste evenimente, mai ales cele din epoca „războiului rece", serviciile de spionaj din principalele state ale lumii, tehnospionajul american și sovietic, cu toți sateliții, navetele și stațiile lor spațiale, au fost luate prin surprindere totală sau parțială, fie din vina lor, fie a factorilor de decizie politică din statele interesate sau implicate, care au ignorat informațiile primite.

În topul eșecurilor înregistrate de serviciile de spionaj ale puterilor occidentale, în frunte cu C.I.A., se situează, fără drept de apel, totala incapacitate a acestora de a întrevedea, de a prognoza, chiar și într-o formă palidă, uriașele transformări politice, economice și militare, ideologice și sociale din imensul spațiu geopolitic euroasiatic cuprins între fosta graniță intergermană și Orientul extrem rusesc. Acest eșec este cu atât mai mare cu cât agențiile de spionaj occidentale se consideră învingătoare în „războiul rece".

Acest faliment la scară globală a fost recunoscut de către toți analiștii politici de clasă din spațiul euro-atlantic, iar C.I.A. și serviciile de informații satelite ale acesteia, în special cele britanice, au primit un vot de blam din partea factorilor politici care le-au finanțat și susținut, precum și din partea complexului militar industrial american.

Pentru C.I.A., în anul 1990 s-a pus problema fundamentală de *„a fi sau a nu fi"*, propunându-se chiar, în cele două Camere ale Congresului S.U.A., problema desființării acestei instituții cu un rol esențial în promovarea „războiului rece".

În ultimul deceniu al secolului XX, C.I.A. a purtat o luptă deznădăjduită pentru supraviețuire, fără să se fi ajuns încă la un consens în legătură cu soarta sa.

În plan politic, eșecurile serviciilor de spionaj din epoca modernă și contemporană s-au ținut lanț, acestea fiind incapabile să anticipeze, printre altele:

- Pactul Molotov-Ribentropp, din 23 august 1939, care a avut efecte atât de nefaste și asupra României;
- Revoluția portugheză din aprilie 1974;
- căderea șahinșahului Iranului, stâlpul de bază al influenței S.U.A. în zona Golfului Persic, victoria revoluției islamice condusă de aiatolahul Komeini și crearea Republicii Islamice Iran, în perioada 1978-1979, care supraviețuiește și astăzi;
- criza petrolului din 1973-1974, care a produs degringoladă în economiile occidentale.

C.I.A. a fost și este judecată cu severitate de către întregul spectru politic american și de către opinia publică pentru marile sale erori, voite sau nevoite, din epoca „războiului rece" pentru estimările sale exagerate sau diminuate cu privire la fosta U.R.S.S., a disponibilităților și intențiilor reale ale acesteia. Un exemplu în acest sens îl constituie exagerările dincolo de orice proporții făcute de C.I.A. în perioada 1955-1960 cu privire la „disponibilitățile" rusești în materie de rachete intercontinentale și așa-zisul *„decalaj al rachetelor"* dintre sovietici și americani, când, în realitate, rușii dispuneau doar de rachete cu rază medie de acțiu-ne, periculoase pentru Euroapa Occidentală, dar care nu puteau atinge teritoriul S.U.A. Aceasta a și fost cauza pentru care, în anul 1962, rușii au dislocat un număr de 48 de rachete în Cuba, fapt ce în luna octombrie a aceluiași an a împins omenirea în pragul unei catastrofe nucleare.

C.I.A. și aliații săi întru spionaj s-au dovedit incapabili să depisteze punctul cel mai slab, un adevărat *„călcâi al lui Achile"* al sistemului social-economic sovietic, adică economia, care avea să conducă la prăbușirea socialismului de tip totalitar în perioada 1985-1991. În prezent, se știe că C.I.A. a alocat peste 50% din forțele și mijloacele avute la dispoziție spionajului mili-tar și numai 3% spionajului economic. Cu alte cuvinte, după cum estimează analiștil americani, timp de 45 de ani, prioritățile spiona-jului S.U.A. au fost greșit orientate.

Țările care au acordat atenția cuvenită spionajului economic în toată perioada „războiului rece" au fost Japonia, China, Suedia, Franța și parțial U.R.S.S., aceasta din urmă fiind preocupată în special de domeniul tehnico-militar, dovada că industria de armament a Rusiei a supraviețuit și se menține pe locul doi pe piața mondială.

Spionii,... membri de partid?

Serviciile de spionaj (informații) din toate statele lumii, fără excepție, au înregistrat eșecuri în ultima jumătate de secol și vor mai înregistra asemenea eșecuri și în viitor.

Experții în materie sunt însă de părere că aceste servicii au greșit mai puțin comparativ cu erorile săvârșite de guvernele, șefii de state și în general de factorii politici pe care aceste servicii i-au deservit, fie prin neluarea în seamă a informațiilor puse la dispoziție de către serviciile de spionaj, fie prin luarea de măsuri tardive și ineficiente.

Succesele repurtate de unele state care au declanșat invazii sau atacuri prin surprindere s-au datorat mai frecvent lipsei de reacție din partea victimelor, decât lipsei informațiilor.

O cauză fundamentală a eșecurilor, a lunecărilor pe piste eronate, a ezitărilor și, în final, a unor falimente în misiunile de bază ale serviciilor de informații (spionaj), indiferent de epoca istorică, de țară sau de conjuncturi, a constituit-o politizarea serviciilor respective, folosirea acestora, nu pentru cunoașterea realităților, ci pentru deformarea acestora în scopuri politice partizane.

„Cei 60.000 de morți de la Timișoara" din decembrie 1989, „informație" care a făcut înconjurul globului, devenind cel mai reprezentativ exemplu de manipulare informativă de la sfârșitul secolului XX, falsificarea grosolană, sistematică și fără pic de jenă a adevărului în legătură cu evenimentele din Golful Persic și din spațiul fostei Jugoslavii, din perioada 1990-1999, imensele diversiuni psihologice care s-au desfășurat în aceste spații și interval de timp, constituie cele mai recente și mai copleșitoare dovezi privind utilizarea în scopuri politice partizane a activității serviciilor secrete de către statele interesate.

O altă cauză a acestor eșecuri este de natură obiectivă. Astfel, istoria a demonstrat că statelor lumii le-a fost și le este imposibil să se perceapă și să se înțeleagă corect unele pe altele.

Uneori, statele nu se înțeleg nici pe ele însele, cum a fost și cazul României în ultimul deceniu al secolului XX, care a evoluat în mod constant pe coordonatele dezastrului.

Acest lucru nu s-a datorat lipsei de informații, ci incompetenței, iresponsabilității, ineficienței și lipsei de profesionalism a majorității clasei politice eterogene și divizate apărute, după Revoluția din decembrie 1989, în România.

Pe de altă parte, istoria a demonstrat că veriga slabă a tuturor serviciilor secrete de spionaj a fost și este capacitatea de analiză a informațiilor și nu culegerea acestora.

Se știe că, dacă ai bani și ești dispus să plătești, nu există secrete la care să nu se poată ajunge.

Henry Kissinger, unul dintre arhitecții „războiului rece" dar și un remarcabil diplomat și analist politic american, a reproșat, pe bună dreptate C.I.A. și Mossad-ului incapacitatea acestora de a anticipa războiul *„Yom Kipur"* din octombrie 1973, apreciind că eșecul s-a datorat *„unor factori intelectuali"* și nu administrativi, adică eșecul a avut la bază interceptarea eronată a informațiilor și nu lipsa acestora.

Oamenii analizează informațiile cu ajutorul imaginilor, a analogiei istorice, a experienței personale și a unor ipoteze. Există o rigiditate de ordin cognitiv privind modul în care informațiile sunt introduse în aceste tipare.

De multe ori, oamenii văd în procesul analizei, nu realitatea, ci mai degrabă ceea ce ar dori să vadă și, de pe această bază, sunt tentanți să sară la concluzii prea devreme și să se desprindă de ele prea târziu. *„Gândirea în grup"*, chiar eronată, datorită relațiilor din interiorul serviciilor de spionaj, are șanse să fie acceptată mai ușor de către consumatorii de informații, în detrimentul părerilor și concluziilor individuale, de multe ori superioare. Aceasta poate duce la eșecuri.

Au existat și există în lume „indivizi" valoroși care și-au pus amprenta asupra mersului istoriei, mai mult decât toate „colec-tivitățile" din lume luate la un loc. Istoria civilizațiilor demonstrează, pentru cei ce o cunosc, faptul că nici o capodoperă, indiferent de domeniu, nu a fost rezultatul eforturilor unui „colectiv". Chiar și acolo unde lucrul în grup este obligatoriu, una din minți este dominantă.

Așa stau lucrurile și în procesul de analiză a informațiilor. Cei care *„gândesc în grup"*, fac parte, de regulă, din categoria celor care nu au curajul să-și asume răspunderi și, deci, riscuri. Aș include în această categorie mediocrițăile, oportuniștii și impostorii dar mai ales carieriștii, care nu vor „să greșească".

Atunci când se fac analize de fond este esențial ca relațiile ierarhice dintre analiști să aibă un rol cât mai redus. În cadrul Comitetului Mixt al Serviciilor de Informații (spionaj extern și securitate internă), nucleul cel mai înalt de analiză, estimări și coordonare al Marii Britanii, alcătuit din 16 membri, oameni de un înalt nivel academic și profesional, nu există nici un fel de raporturi de subordonare. În practicile marilor democrații occidentale s-au dovedit

deosebit de utile întâlnirile dintre membrii forurilor politice înalte de decizie și experții de la nivelurile inferioare.

Analiștii de profesie au înțeles de multă vreme, din practica vieții, faptul că impedimentele care îi împiedică să înțeleagă lumea în care trăiesc sunt atât de mari, încât și fără diformitățile organizaționale și politizarea activității serviciilor de informații (spionaj) procesul final de analiză și estimare poate aluneca pe direcții greșite.

Specialiștii în materie au ajuns la concluzia că măsurile de reorganizare și reformele (termen foarte la modă în ultimul deceniu al secolului XX) în serviciile de informații (spionaj) din toate statele mari ale lumii, după încheierea epocii „războiului rece" nu par a fi de natură să producă schimbări fundamentale, revoluționare în activitatea acestora. Și în viitor, guvernele vor trebui să se aștepte la eșecuri în activitatea serviciilor de informații. Au fost și vor fi frecvente cazurile când, fie din incompetență, fie din interes, analiștii nu reușesc să ajungă la adevărata cauză a unor procese și fenomene, lăsându-se furați de aparențe.

Dacă ar fi întrebați care este sursa accidentelor de circulație auto pe drumurile publice, imensa majoritate a oamenilor ar răspunde că nerespectarea codului rutier, când de fapt acestea se datorează descoperirii motorului cu ardere internă și a automobilului.

În S.U.A., în cadrul serviciilor de spionaj își desfășoară activitatea în jur de 1.500 de analiști de nivel academic, iar în Marea Britanie circa 800, dispunând de cea mai sofisticată tehnologie de culegere și prelucrare a informațiilor și, cu toate acestea, surprinderea politică la scară globală legată de Revoluția Europeană de la 1989 nu a putut fi evitată. S-a constatat că creșterea efectivelor în structurile informative nu este o garanție contra eșecurilor. Cu atât mai mult, în domeniul analizei, nu mulțimea este generatoare de valoare. Un grup restrâns de analiști de înalt profesionalism, fără prea multe ierarhii, este mult mai valoros decât o structură încărcată cu efective numeroase, cum s-a dovedit în cazul S.U.A., unde operează peste 40 de servicii de informații (spionaj).

Estimările cu valoare de alarmare presupun existența unor elemente profesionale de înalt nivel, capabile să analizeze informațiile provenite din toate sursele, atât tehnice cât mai ales umane, specialiști care au elaborat studii și estimări cu caracter de prognoză timp îndelungat și dispun de o experiență proprie în acest domeniu.

Viața a demonstrat că serviciile de informații (spionaj) aflate într-o stare de război pe frontul invizibil nu au timp să

„exerseze" pentru a se perfecționa. Totodată, nici situațiile în care acestea trebuie să tragă semnalul de alarmă nu sunt foarte frecvente. De regulă, asemenea alarme se cer a fi trase la intervale mari de timp. Anii gravi în care s-ar fi cerut „tragerea alarmei" de către serviciile de informații au fost 1913-1914, 1938-1939 și 1988-1989, premergători celor două războaie mondiale și imploziei fostei lumi comuniste. În nici una din aceste perioade, capacitatea de prevedere a serviciilor de informații, precum și a analiștilor, nu au fost la înălțime. Cauzele primului război mondial nu au fost elucidate în toată cuprinderea lor nici la 80 de ani de la încheierea acestuia. Adevărata analiză a războiului al doilea mondial a început după 1990 încoace, iar anul revoluționar 1989 a surprins toate serviciile de informații ale lumii la un loc.

Serviciile de informații ale României din perioada premergătoare anului 1989 și pe timpul evenimentelor din decembrie al aceluiași an s-au prezentat de-a dreptul dezastruos. Aceasta își explică caracterul spontan și haotic al Revoluției române, încheiată cu pierderi inutile de vieți omenești.

Nenorocirea este că, după asemenea momente, experiența câștigată tinde să fie pierdută, iar după un anumit timp, lecția este uitată. Din această cauză, este nevoie să existe un element capabil să țină sub o permanentă supraveghere mecanismelor serviciilor de informații, pentru ca acestea să nu cadă în rutină și blazare, să fie mereu alerte. Dăunătoare este și practica foarte răspândită de a interveni cu *„măsuri radicale"* după producerea unor eșecuri sau dezastre. Asemenea „măsuri radicale" s-au aplicat și în cazul serviciilor de informații și de securitate ale României după evenimentele din decembrie 1989, care au condus, practic, la distrugerea și deprofesionalizarea acestora. Așa se explică șirul de evenimente grave constând din asalturile partidelor istorice asupra instituțiilor fragile ale statului din 1990, care au culminat cu fenomenul neo-legionar din Piața Universității. Pe acest fond al lipsei de autoritate au fost posibile „mineriadele" din 1990, 1991 și 1999, încheiate cu celebra „bătălie de la Costești" dintre mineri și forțele de ordine ale Ministerului de Interne, „grevele spontane" etc.

Întotdeauna, după dezastrele majore urmează *„ritualul reorganizărilor și schimbărilor fundamentale"* dar, nu după mult timp, vechile practici și obiceiuri se reinstaurează, revin la suprafață.

În epoca „războiului rece", serviciile de spionaj, mai ales cele militare, nu au dus lipsă de informații. Deficitară a fost capacita-tea

acestora de a le analiza și evalua corect. Din această cauză, spionajul militar american și britanic nu se bucură de o cotație bună.

Valoarea oricărui serviciu de informații (spionaj) este dată de măsura în care acesta deservește în mod eficient pe consumatorii de informații la nivel înalt, acolo unde se iau deciziile politice de valoare strategică. Este vorba de șeful statului, primul ministru, organul colectiv de decizie în problemele securității naționale (Consiliul Suprem de Apărare a Țării), miniștrii, șefii militari ai eșaloanelor superioare ale armatei.

Aceste eșantioane pretind din partea serviciilor de informații aprecieri și concluzii superior analizate și ușor de utilizat. Estimările la nivel național ocupă un loc de excepție în statele dezvoltate. În România, așa ceva nu există, fapt pentru care societatea noastră a fost și este defazată în raport cu mersul istoriei.

Estimările naționale sunt documente speciale de mare profunzime care prezintă situații ce s-ar putea produce pe viitor și care ar avea efecte asupra securității naționale și politicii externe a statului. Estimările sunt necesare pentru acele situații care sunt dificil de anticipat, pentru evoluții probabile în legătură cu care nu există răspunsuri clare. Atunci când lucrurile sunt vizibil clare, nimeni nu are nevoie de estimări. O estimare, atunci când este elaborată de oameni competenți, încearcă să reducă marja inevitabilă de incertitudine, prin calcule cât mai apropiate de evoluțiile viitoare probabile.

Elaborarea unor estimări constituie o activitate complexă, extrem de dificilă și deosebit de profundă, bazată pe calcule bine fondate, operând cu date și raționamente logice, puse în evidență cu maximum de obiectivitate și într-o manieră cât mai relevantă pentru factorul de decizie.

Simpla informare, fără o estimare, este lipsită de utilitate pentru factorii superiori de decizie. Informarea fără estimare a fost una din marile racile ale societății românești din 1990 încoace, fapt pentru care România, atât pe plan intern cât și extern, s-a aflat în derivă, înregistrând dezastre pe toate planurile.

Estimările de valoare națională nu pot fi produsul unei singure instituții. La elaborarea acestora participă toate organismele implicate în activitatea de informații, precum și cele care răspund de securitatea națională.

În România, nu există structuri alcătuite din profesioniști de clasă - de la experți până la savanți și academicieni -

care să elaboreze estimări naționale. Consilierii aleși pe criterii de rudenie sau de aport electoral la ultimele alegeri nu pot suplini competența și profesionalismul. Aceasta explică haosul, improvizația și stilul pompieristic de lucru în economie, securitatea națională și politica externă a României, care au caracterizat activitatea guvernelor din perioada post-totalitară, dar mai ales după 1996, și care s-au tradus într-un dezastru generalizat.

O sursă de nenorociri pentru societățile mai puțin dezvoltate, iar uneori chiar și pentru cele avansate, o constituie faptul că oamenii politici, inclusiv din rândul celor iluștri, nu au știut să formuleze cereri calificate de informații organelor de care dispuneau.

Henry Kissinger, pe vremea cât a deținut funcția de consilier pentru problemele de securitate națională din SUA, a declarat deschis că nu știe ce să ceară serviciilor de informații, dar că a sesizat datele de valoare atunci când i-au fost aduse la cunoștință de către acestea.

Nu cred că președintele României, Emil Constantinescu, ales în 1996, a știut vreodată ce să ceară serviciilor de informații - respectiv S.R.I. și Serviciul de Informații Externe, ca să nu mai vorbim de Direcția de Informații Militare, organ de cercetare strategică militară externă, care, atât la Cotroceni, cât și în mass-media scrisă și audio-vizuală, este confundată, de o manieră vulgară și iresponsabilă, cu serviciul de contrainformații din vechea Securitate.

Iată de ce serviciile de informații, de la noi sau de pretutindeni în lume, ar avea datoria de a veni în întâmpinarea nevoilor utilizatorilor de informații, chiar dacă aceștia nu formulează cereri concrete, corecte și oportune.

Această trăsătură este de natură să confere valoare unui serviciu de informații modern, ancorat în realitățile lumii contemporane.

Capitolul III

CULISELE RĂZBOIULUI RECE

Experiența istorică a ultimei jumătăți a secolului XX demonstrează că toate acțiunile guvernelor Marilor Puteri ale lumii în planul relațiilor internaționale, implicarea acestora în conflicte, războaie locale, războaie civile, embargouri și sancțiuni, și în general în tot ceea ce a făcut obiectul confruntărilor dintre cele două lumi, capitalistă și socialistă, au fost inițiate pe baza unor informații, concluzii și estimări furnizate de serviciile de spionaj ale acestora. Cel puțin în epoca războiului rece, impactul organizațiilor de spionaj militar asupra cursului evenimentelor lumii contempo-rane a fost imens. Am toate motivele să cred că situația va fi aceeași și în primele decenii ale secolului XXI.

Istoricii și politologii de marcă ai lumii contemporane sunt unanimi în aprecierea că esența politică a evoluției societății omenești din perioada postbelică a fost dată de această stare cunoscută sub genericul de *„război rece"*.

Nimeni nu poate preciza cu exactitate matematică momentul declanșării și nici al încetării războiului rece. Cert este însă faptul că războiul rece este acea perioadă din istoria mondială care s-a derulat în intervalul de timp cuprins între mandatul de președinte al S.U.A. deținut de Harry Truman, lider absolut al lumii capitaliste, - care l-a declanșat - și mandatul de președinte al U.R.S.S. al lui Mihail Gorbaciov, liderul lumii socialiste, pe care, în încercarea de a o „reforma", a condus-o la faliment, punând capăt acestui război.

Richard Gid Powers, analist politic din S.U.A. în cartea sa *„Istoria anticomunismului american"*, apărută în anul 1995, apreciază că momentul istoric al declanșării războiului rece ar fi fost mar-cat de celebrul discurs al fostului premier britanic Wiston Churchill, rostit la Westminster College din Fulton, statul Missouri, S.U.A., la 5 martie 1946. Sunt și păreri potrivit cărora chiar întâlnirea la Postdam a fost punctul de plecare al acestei epoci.

Părerea noastră este că *„războiul rece"* a început în Peninsula Balcanică, pe fondul războiului civil din Grecia între forțele comuniste ale generalului Markos, care au dus lupta de rezistență împotriva ocupației germane, și forțele regaliste înapoiate din exil, care au revendicat puterea. Forțele regaliste

sprijinite de trupe britanice, au fost pe punctul de a pierde războiul la începutul anului 1947. Atunci au intrat în joc S.U.A. și forțele sale armate, iar armata comunistă a generalului Markos a fost zdrobită. Tot în acea perioadă, s-a consumat criza politică dintre U.R.S.S. și Turcia cu privire la regimul strâmtorilor Bosfor și Dardanele. I.V.Stalin le-a cerut turcilor ca paza militară și administrarea acestor strâmtori să se facă și cu participarea U.R.S.S., adică să se modifice Tratatul de la Montreaux. S.U.A. au sărit în ajutorul Turciei, dislocând Flota a 6-a în Marea Mediterană, care, după zece ani de la încheierea războiului rece, nu dă nici un semn că ar dori să se retragă din această zonă.

Toate aceste evenimente de criză balcanică au determinat lansarea, la 12 martie 1947, a *„doctrinei Truman"*, de luptă împotriva comunismului la scară globală.

Concepțiile strategice și doctrinare ale războiului rece declanșat de către S.U.A. în 1947 au fost elaborate de către Consiliul Securității Naționale, Comitetul întrunit al șefilor de State Majore (echivalentul european al Statului Major General), pe baza informațiilor și estimărilor strategice prezentate de serviciile militare de spionaj.

Esența *„doctrinei Truman"* era distrugerea comunismului, iar liderii politici și militari ai acelor timpuri susțineau în mod public nu numai inevitabilitatea unui război între S.U.A. și U.R.S.S., ci și caracterul iminent al acestuia.

S.U.A. - militarizare de (10.000) miliarde!

Jurnalistul american Herbert Boyard Swope a definit războiul rece ca fiind *„o stare nici de pace nici de război, o rivalitate controlată de teama războiului nuclear"*.

O definiție mai apropiată de adevăr ar fi aceea că *„războiul rece a constituit o continuare a celui de-al doilea război mondial, cu mijloace neviolente, materializată în cursa înarmărilor nucleare, a embargoului economic, tehnologic și financiar al campaniilor psihologice de către lumea capitalistă dezvoltată, împotriva lumii socialiste"*.

Apreciem că atragerea fostei lumi socialiste în angrenajele războiului rece a constituit unul din cele mai mari succese ale serviciilor militare de spionaj care a jucat un rol major în aducerea la starea de faliment a acestei lumi. Astfel, din surse americane

demne de încredere, devenite publice după 1990, rezultă că, în epoca războiului rece, numai S.U.A. au chel-tuit în scopuri militare astronomica sumă de 10.000 miliarde dolari!

Căzute în capcana războiului rece, U.R.S.S. și statele aliate ale acesteia din cadrul Tratatului de la Varșovia, în urmărirea obiectivului himeric al *„parității militare"* cu lumea capitalistă, au cheltuit la un loc cel puțin echivalentul acestei sume până în 1985, dacă nu chiar și mai mult, având în vedere nivelul tehnologic mai redus, al faptului că pentru aceeași unitate de produs militar, în Est se consumau de 2-3 ori mai multă energie și materii prime.

Dacă fosta lume socialistă ar fi utilizat în scopul modernizării economiilor lor și al creșterii nivelului de trai al populației aceste uriașe sume, cel mai probabil era că socialismul est-european nu ar fi ajuns la colapsul din 1989.

Epoca războiului rece a avantajat din toate punctele de vedere lumea capitalistă dezvoltată, în frunte cu S.U.A., și a fost cursul sigur spre dezastru al lumii socialiste din Europa.

Judecând lucrurile prin prisma rezultatelor finale ale epocii războiului rece, - singurele care contează în fața judecării istoriei – considerăm că lumea occidentală bogată și puternic dezvoltată a adoptat o strategie ce s-a dovedit superioară celei a fostei lumi socialiste care deși a repurtat imense succese pe calea modernității nu a putut face față concurenței.

Ce s-a petrecut între 12 martie 1947, când a fost lansată *„doctrina Truman"*, și 25 decembrie 1991, când a fost coborât drapelul sovietic de pe turnul Kremlinului, marcând decesul „înspăimântătoarei" U.R.S.S., sunt de acum „detalii" istorice.

Pentru S.U.A., războiul rece a reprezentat o sursă inepuizabilă de comenzi pentru uriașa ei industrie de război, de sute de miliarde de dolari pe an, a însemnat imense oportunități de locuri de muncă și salarii mari pentru milioanele de demobilizați (circa 9 milioane), a însemnat accelerarea progresului tehnologic, în timp ce pentru ruși și aliații lor acesta a însemnat luarea „untului" de la gura populației și transformarea lui în „tunuri".

Una din cele mai strălucite analize ale epocii războiului rece, de o imensă valoare documentară, desprinsă de orice influențe ideologice și interese politice, îmbibată de la un capăt la altul de simțământul curat față de adevăr, îi aparține eminentului istoric american Edward Pessen, profesor emerit al Colegiului Baruch, din

cadrul Centrului Universitar – New York, în cartea sa *„Pierzându-ne sufletele. Experiența americană în războiul rece"*, apărută la Chicago, în anul 1993. În continuare, vom merge, în principal, pe firul acestei analize dar și a altor personalități ale gândirii politice americane, mai ales din mediul academic și universitar, mai puțin infectat de virusul anti-comunismului fanatic, de natură să deformeze realitatea.

Edward Pessen a fost orice numai pro-comunist nu, iar analiza lui este un model de imparțialitate în fața istoriei și un motiv de admirație pentru adevărata școală de gândire politică a elitei intelectuale din S.U.A., de la care „elita" intelectuală din România are enorm de învățat.

Fără să treacă cu vederea excesele totalitarismului și dictatorilor fostei lumi socialiste de tip sovietic, inclusiv actele agresive grave, precum zdrobirea revoltei din Ungaria din 1956, intervenția din Cehoslovacia din 1968, invazia din Afganistan din 1979, îngrădirile și încălcările drepturilor omului, E.Pessen demonstrează că *„nu lumea comunistă s-a facut vinovată de declanșarea și purtarea războiului rece, care s-ar fi putut încheia cu o conflagrație nucleară globală, ci S.U.A. și principalii săi aliați, mai ales Marea Britanie"*. Winston Churchill s-a înțeles perfect cu Harry Truman, căruia, în cercurile sale restrânse, îi plăcea să se compare cu Napoleon Bonaparte pentru motivul că în timpul primului război mondial a ajuns la gradul de căpitan de artilerie. Mai bine s-ar fi comparat cu Hitler, deoarece ambii aveau ca studii doar liceul și ambii se pricepeau la incinerat oameni: Hitler în cuptoarele de la Auschwitz, iar Truman sub temperatura din stele a bombelor atomice de la Hiroșima și Nagasaki...

„Buldogul britanic", cum i se mai spunea lui Sir Winston Churchill, a afirmat, în 1945, că *„Dumnezeu a dat bomba atomică Statelor Unite ale Americii"* și tot în anul respectiv a mai spus că *„cine posedă arma atomică va stăpâni lumea"*. În privința „stăpânirii lumii", Churchill a avut dreptate, deoarece în epoca războiului rece S.U.A. au devenit stăpânul absolut al lumii capitaliste. Această poziție a început să scârțâie și să se destrame odată cu încheierea acestui război.

Edward Pessen, demonstrează că, în toată perioada confruntărilor Est-Vest din 1945 până în 1989, *„mijloacele mass-media americane, atât cele scrise, cât mai ales cele audiovizuale, au mințit perpetuum, au dus în eroare și au deformat până la schilodire opinia*

publică americană", mai ales sub influența C.I.A.

Același lucru îl susține și Gregori D.Foster, profesor emerit la Colegiul Industrial al Universității pentru Apărare din Washington, care a scris în buletinul *„Society"* din noiembrie 1997: *„Aderarea S.U.A. la antisovietism și dogma războiului rece au generat un proces de autoorbire pentru forțele politice tradiționale din S.U.A. Statele Unite au nevoie de o viziune doctrinară complet nouă detașată de epoca și practicile războiului rece. Acest lucru încă nu s-a produs în anii care au trecut de la încetarea războiului rece"* (și nu se va produce nici în anii ce urmează – n.a.).

Distrugerea comunismului, ștergerea lui de pe fața pământului și din conștiința oamenilor, a constituit obiectivul politico-strategic extern fundamental al administrațiilor succesive ale S.U.A., încă din 1917 - de la succesul revoluției ruse și până la dispariția U.R.S.S., în 25 decembrie 1991.

Prima *„cruciadă împotriva comunismului"*, intervenția celor 17 state capitaliste împotriva Rusiei bolșevice, din 1918, a fost organizată și sponsorizată de către S.U.A.

Când Germania a atacat U.R.S.S. la 22 iunie 1941, cu larga participare și a armatei române sub comanda nemijlocită a generalului Ion Antonescu, președintele S.U.A., Franklin Delano Roosevelt, s-a arătat încântat să-i vadă pe cei doi mari dictatori ai Europei, Adolf Hitler și Iosif Stalin, nimicindu-se reciproc. Administrația Roosevelt știa, din experiența primului război mondial, că autodistrugerea Europei nu-i poate decât benefică, de natură să-i aducă bogății imense prin livrările de arme și, în final, dominația politică și economică asupra celei mai dezvoltate jumătăți a continentului, așa cum de altfel s-a și întâmplat după 1945.

Dacă nu s-ar fi produs atacul devastator și prin surprindere al Japoniei asupra flotei americane din Pacific de la Pearl Harbour din 6 decembrie 1941 și dacă Adolf Hitler, onorându-și obligațiile asumate prin *„Pactul Tripartit"* față de Japonia, nu ar fi comis actul nebunesc de a declara război Americii, cel mai probabil că S.U.A. nu ar fi intrat în războiul al doilea mondial, sau ar fi făcut-o în ultimele luni ale acesteia, pentru a trage maximum de foloase și nu a permite Armatei Roșii să ajungă la Canalul Mânecii și la Paris.

Doctrina Truman

Cât de mult i-au „iubit" americanii pe ruși, în cursul celui de-al doilea război mondial, cu care erau aliați, ne-o spune istoricul american Edward Pessen în cartea *"Pierzându-și sufletele"*. Astfel, în toamna anului 1942, când pe frontul sovieto-german se concentrau forțele pentru cea mai mare și mai crâncenă bătălie din istoria tuturor războielor, *„Bătălia Stalingradului"*, generalul american Leslie R.Grover, numit director al „proiectului Manhattan", ce avea să ducă la realizarea bombei atomice, declara cu convingere că *"Rusia Sovietică și nu Germania nazistă este adevăratul inamic al S.U.A."* Întregul proiect de realizare a bombei atomice, a declarat după război generalul L.R.Grover, s-a desfășurat sub imperiul acestor convingeri. În mai 1945, când nici nu se uscase bine cerneala de pe actul de capitulare a Germaniei hitleriste, secretarul de stat al SU.A., Joseph Grew, descria Uniunea Sovietică drept *"inamicul viitor cert al Americii"*.

La scurt timp de la terminarea celui de-al doilea război mondial, conducătorii politici ai S.U.A. au început să vorbească despre U.R.S.S. ca despre o țară inamică.

De la președintele Harry Truman încolo, S.U.A. au început să îmbine declarațiile antisovietice cu acțiuni concrete. *„Doctrina Truman"*, care a marcat declanșarea propriu-zisă a *„războiului rece"*, a constituit, totodată, și o îndepărtare totală a diplomației americane de valorile sale tradiționale, în esență, de tratarea drept „inamic" doar a acelui stat care se găsea în stare de război efectiv cu S.U.A., desfășurând acțiuni militare directe împotriva forțelor armate de uscat, aeriene și navale ale Statelor Unite. Or, de la apariția sa în 1923 și până la dezmembrarea, în decembrie 1991, U.R.S.S. nu s-a găsit niciodată în această postură, în raporturile sale cu S.U.A...

Focul de armă care a declanșat ostilitățile americano-sovietice în contextul „războiului rece", care a durat 45 ani, l-a constituit *„telegrama de opt mii de cuvinte"* înaintată Departamentului de Stat al S.U.A., la 22 februarie 1946, de către George F. Kennan, însărcinatul cu afaceri al ambasadei S.U.A. la Moscova, care, printr-un ordin în rezoluție al președintelui H. Truman, a circulat pe la toate personalitățile, în toate cercurile politice, cu rol determinant în conducerea S.U.A., indiferent de apartenența lor de partid. În acest document oficial, cunoscut și sub sintagma de *„telegrama lungă"*,

U.R.S.S. era descrisă ca un stat paranoic, dominat de conducători fanatici, decişi să ducă o luptă „pe viaţă şi pe moarte" pentru distrugerea totală a adversarilor săi, pe primul plan aflându-se desigur S.U.A. şi modul de viaţă american. G.F.Kennan cerea, în termenii cei mai categorici, Adminstraţiei americane, să adopte *"un mod de gândire tipic de război"*, în relaţiile cu *„acest duşman de moarte"* care era U.R.S.S. Ulterior, Kennan a revenit asupra majorităţii aprecierilor şi recomandărilor sale, dar răul era deja făcut, iar *„doctrina Truman"* a trasat liniile funda-mentale ale politicii externe americane în relaţiile cu *„lumea comunistă"*, în spiritul acestui document diplomatic. Ostilitatea S.U.A. faţă de fosta sa aliată din cel de-al doilea război mondial era exprimată nu numai în documente secrete de stat, ci tot mai evident, în declaraţiile publice ale unor personalităţi marcante, politice şi militare, în articole, studii, eseuri, emisiuni de radio şi televiziune.

Remarcabile în acest sens au fost declaraţiile generalilor americani de aviaţie Curtis Le May, Carl Spaatz şi George Kenney, prin care aceştia făceau cunoscute intenţiile S.U.A. de a efectua bombardamente atomice asupra U.R.S.S. în războiul ce se prefigura, între cele două mari puteri.

Referitor la prima mare criză politico-militară din Europa, respectiv blocada Berlinului din 1948, când forţele armate aliate s-au aflat faţă în faţă, dar ca armate inamice, Edward Pessen demonstrează că aceasta a fost provocată de S.U.A.,Marea Bri-tanie şi Franţa. Acestea au unificat zonele lor de ocupaţie, punând bazele Germaniei Federale şi încălcând grav prevederile acordurilor de la Yalta şi Potsdam, care prevedeau că *„orice schim-bare în sta-tutul zonelor de ocupaţie nu se putea face decât cu acordul deplin al S.U.A., U.R.S.S. şi Marii Britanii"* la care, ulterior, a fost admisă şi Franţa.

Ruşii au răspuns prin închiderea accesului celor trei puteri occidentale la sectoarele lor de ocupaţie din Berlinul de Vest, care fuseseră create tocmai pentru administrarea zonelor de ocupaţie. Din moment ce zonele de ocupaţie din Vestul Germaniei au fost lichidate, Moscova a replicat prin tentativa de scoatere a foştilor aliaţi din Berlin. Tentativa a eşuat, printre altele, şi datorită faptului că S.U.A. deţineau monopolul asupra armei atomice dispuneau la acea dată de circa 400 de bombe atomice, şi de circa 3.600 de avioane de bombardament strategic, cu care putea devasta ce mai rămăsese în picioare din oraşele ruseşti. Timp de 50 de ani, opiniei publice americane i-a fost prezentată o singură faţetă a

monedei, adică „blocarea brutală a căilor de acces spre Berlin de către comuniști" pur și simplu, așa din senin...

În iunie 1946, Comitetul întrunit al Șefilor Statelor Majore al Armatei S.U.A., în baza informațiilor și estimărilor serviciilor militare de spionaj, au prezentat spre aprobare președintelui S.U.A. „Planul Dropshot", de atac nuclear asupra U.R.S.S. și a Europei Centrale. Planul a fost susținut cu argumente puternice de către generalul Leslie Groves, directorul „Programului Manhatten", care a condus la realizarea primelor bombe atomice. Acest plan a fost abandonat, la 1 ianuarie 1957, de către președintele Eisenhower, care s-a îngrozit pur și simplu când a luat cunoștință de conținutul lui, cerând chiar admonestarea autorilor acestui plan nebunesc.

Directiva N.S.C. - 68

În septembrie 1949, când în cercurile politice conducătoare americane s-a aflat despre efectuarea primei explozii atomice de către Uniunea Sovietică, pe fondul unei atmosfere generale de panică ce a cuprins societatea americană, senatorul Brian McMahon, președintele Comitetului Întrunit pentru Energia Atomică a Congresului S.U.A., a făcut, în prezența lui David Lilienthal, o declarație apocaliptică: "*Să-i spulberăm pe sovietici de pe suprafața pământului cât mai rapid posibil, altfel ne vor spulbera ei pe noi! Timpul nu mai așteaptă*". Din aprilie 1950, timp de un sfert de secol, la baza politicii S.U.A. față de U.R.S.S. și în general față de "lumea comunistă", a stat directiva "N.S.C.-68", elaborată de Consiliul Securității Naționale. Directiva, păstrată în cel mai desăvârșit secret, la care, printre alții, a lucrat și P. Nitze, era obligatorie pentru Ministerul de Externe și Pentagon. În conținutul acestui document, cu valoare ideologică și doctrinară, U.R.S.S. și țările aliate erau definite ca "*inamici ai S.U.A.*" și reprezentau „*societăți de sclavi, animate de credințe fanatice, în totală antiteză cu societatea americană și care urmăreau dominația lumii* ".

Atunci când analiști americani autentici au avut acces la acest document, printre care și Thomas G. Paterson, unul dintre cei mai reputați analiști politici americani, specialist în problemele "războiului rece", acesta a rămas stupefiat de amatorismul, caracterul improvizat, denaturările crase și lipsa de esență a acestul act cu putere de directivă. În "N.S.C.-68" s-a vorbit despre "*monolitul comunist*", care nu a existat niciodată, despre "*pericolul invaziei*

comuniste" asupra teritoriului american și alte enormități dezmințite de istorie, însoțite de recomandări draconice, pe care președinții S.U.A. de la H. Truman încolo le-au aprobat.

Directiva N.S.C. - 68 considera însuși faptul existenței U.R.S.S. un motiv de război pentru S.U.A., deoarece aceasta, prin ideologia și sistemul său economic, constituia un pericol de moarte pentru S.U.A. Cât adevăr a conținut această teză s-a putut constata în decembrie 1991, când a fost coborât steagul roșu de pe turnul de la Kremlin.

În baza Directivei N.S.C. - 68, președintele Harry Truman a angajat S.U.A. în războiul din Coreea, care i-a costat pe americani viața a 58.000 de soldați și 250.000 de răniți și mutilați.

Puțini oameni din lume știu că la 27 ianuarie 1952, la sugestia serviciilor de spionaj americane patronate de C.I.A., președintelui H.Truman i-a fost pregătit și prezentat un ultimatum adresat U.R.S.S. și Chinei prin care cele două puteri comuniste erau amenințate că S.U.A. vor lovi cu mijloace nucleare Moscova, St.Petersburg (Leningrad), Pekin (Beijing) și (Shanhai), precum și toate centrele industriale ale acestora, dacă cele două țări nu încetează amestecul lor în războiul din Coreea. Președintele S.U.A. nu a dat curs acestui „ultimatum" care ar fi declanșat cel de-al treilea război mondial, printre altele, datorită faptului că, de data aceasta, și rușii aveau arma atomică. Războiul din Peninsula Coreea, declanșat de Kim Ir Sen în 1950, nu s-a încheiat nici în zilele noastre. Acesta a fost doar „înghețat" prin armistițiul încheiat în 1953 între S.U.A., China și cele două state coreene. În Coreea de Sud, continuă să staționeze și în prezent 45.000 de militari americani, care dispun, printre altele, de 200 de lovituri nucleare.

Este cât se poate de evident că S.U.A. nu sunt interesate în soluționarea problemei coreene, deoarece o reconciliere nord-sud și o eventuală reunificare a celor două Coreei ar duce la retragerea trupelor americane din peninsulă și la căderea întregului dispozitiv militar strategic american din Pacific, deoarece nu ar mai exista justificare pentru menținerea în continuare a celor 100.000 de militari americani în Japonia.

Serviciile de spionaj militar ale S.U.A. și mai ales analiștii din C.I.A. au interpretat războiul din Coreea ca pe o *„repetiție în vederea unui atac împotriva lumii occidentale"*. Ideea a fost acceptată la „Casa Albă" și, ca urmare pentru prima dată, Armata a 7-a ameri-

cană din Germania de Vest a fost înzestrată cu arme atomice cu destinație tactică și operativă. În același timp, au fost accelerate măsurile de reînarmare a Germaniei Federale care, în luna mai 1955, a fost admisă în N.A.T.O. În acest mod teama permanentă a lui I.V.Stalin de o alianță generală militară a lumii capitaliste împo-triva U.R.S.S. s-a dovedit reală. Din anul 1955 și până în zilele noastre, N.A.T.O. și Tratatul de Securitate S.U.A.- Japonia au con-fruntat U.R.S.S. și apoi Federația Rus cu un „front unit" al lumii capitaliste împotriva sa. Opoziția Rusiei față de expansiunea spre est a N.A.T.O. are adânci rădăcini istorice, precum și o experiență amară.

Expansiunea spre est a N.A.T.O. este antirusească, de inspirație pur americană și contrară intereselor generale ale Europei secolului XXI.

Politica externă și internă a S.U.A., în ansamblul ei, precum și atitudinea acestei superputeri mondiale față de fosta lume comunistă, au fost influențate în mod decisiv de două instituții fundamentale ale societății americane și anume Angeția Centrală de Informații (C.I.A.) și Biroul Federal de Investigații (F.B.I.).

Nu este în intenția noastră să formulăm acuze la adresa celor două instituții și nici să le conturăm imagini false, denaturate, specifice propagandei *"antiimperialiste"* orchestrată de sovietici, în epoca *„războiului rece"*. Consider că a sosit însă timpul ca și marele public din România să aibă acces la informații și aprecieri ancorate în realitățile epocii noastre și de aceea în prezentarea succintă a rolului și locului C.I.A. și F.B.I. în asigurarea securității S.U.A. și *"combaterea comunismului"*, vor fi folosite, în exclusivitate surse, concluzii, date și informații de proveniență americană din anii "post război rece", adică 1990-1995.

Cunoașterea este o condiție fundamentală a supraviețuirii și, de aceea, existența unor servicii de informații este semnalată încă de la începuturile civilizației umane.

„Monstruozitatea" C.I.A.

Agenția Centrală de Informații a luat ființă din inițiativa președintelui Harry Truman, având ca fundament juridic *"National Security Act - 1947"*.

Scopul inițial al C.I.A. a fost, pe de o parte, culegerea de informații din toate domeniile practicii umane, considerate ca utile intereselor S.U.A., iar pe de altă parte, să coordoneze activitatea

de culegere de informații de către celelalte servicii de informații existente la nivele departamentale, inclusiv militare, precum și elaborarea "estimărilor naționale" cu relevanță deosebită în ceea ce privește securitatea S.U.A. Din acest punct de vedere, C.I.A. nu se deosebește cu nimic de celelalte servicii de informații din statele dezvoltate ale lumii. La numai doi ani de la înființare, prin documentul "*Central Intelligence Agency Act-1949*", Serviciul de Informații al S.U.A. primește împuterniciri care îl va detașa net de tot ceea ce a cunoscut istoria în această materie. Pe lângă culegerea de informații, C.I.A. a fost împuternicită să desfășoare "*orice fel de acțiuni, de natură secretă, gândite de Consiliul Securității Naționale și președintele S.U.A., vizând să apere sau să promoveze interesele națiunii americane în lume*". Într-o formulă mai puțin codificată, este vorba de faptul că C.I.A. a fost autorizată să organizeze "*acțiuni acoperite*" (secrete, camuflate, mascate, clandestine etc) nu numai pentru culegerea de informații, ci și pentru a influența cursul evenimentelor dintr-o țară, zonă, continent, precum și din întreaga lume, în sensul dorințelor și intereselor S.U.A.

Pe fondul acestor atribuțiuni funcționale, vag formulate, având la dispoziție fonduri nelimitate, C.I.A. s-a transformat într-un organ de dimensiuni și potențial uriașe, o adevărată "*monstruozitate*", după cum afirmă Victor Marchetti și John D.Marks, doi foști agenți profesioniști ai acestei agenții, în cartea *"C.I.A. și cultul informațiilor"*, apărută în S.U.A. în 1974, și pentru care cei doi autori au fost deferiți justiției.

În epoca *„războiului rece"*, în jurul C.I.A. și acțiunilor sale, s-a clădit treptat, un adevărat cult. Instituția este controlată și dominată de *"supermenii"* din departamentele operațiilor clandestine, iar patronii și prietenii C.I.A. se numără din rândul celor mai înalte oficialități din guvernul federal american. Conexiunile și influența C.I.A. în societatea americană sunt imense, extinzându-se mult în afara cercurilor guvernamentale, fiind prezente în cele mai mari și mai puternice centre industriale, comerciale, financiar-bancare și în mișcarea sindicală. C.I.A. este, de asemenea, puternic reprezentată în cercurile științifice academice, precum și în mass-media americană. Miliardarul american Ross Perot, candidat la alegerile prezidențiale alături de William Clinton și G. Bush, în 1992, este unul din „pionii" neoficiali ai C.I.A., sub firma căruia au fost finanțate multe acțiuni clandestine ale acestei agenții.

Printre marile acțiuni cu rezonanță internațională pot fi

amintite cele din Franța și Italia din 1948, intrarea S.U.A. în războiul din Coreea și în războiul din Vietnam, încheiate cu consecințe dezastruoase pentru americani, lovitura de stat din Guatemala din 1954, rebeliunea din Indonezia din 1958, zborurile avioanelor „U -2" peste teritoriul fostei U.R.S.S., încheiate prin doborârea lui F.G.Powers, în 1960, invazia anti-Castro, zdrobită de cubanezi în Golful Porcilor, în 1961, asasinarea președintelui Republicii Chile, Salvador Aliende și multe altele.

O greșeală strategică enormă săvârșită de către S.U.A. pe frontul anticomunismului, la sugestiile insistente ale C.I.A., a constituit-o angajarea S.U.A. în războiul din Vietnam.

Analiștii din cadrul C.I.A. l-au convins pe președintele Johnson că dacă nu va interveni în Vietnamul de sud și acesta va cădea în totalitate sub controlul comuniștilor, toate celelalte state din Asia de sud-est vor cădea sub controlul comuniștilor potrivit *„teoriei dominoului"*.

Timp de 10, ani între 1965-1975, o uriașă armată americană, cu un efectiv de 560.000 de soldați, susținută de cea mai puternică și mai mare aviație din lume și de Flota a 7-a din Pacific, a purtat un război nimicitor, aruncând asupra acestei țări, atât în nord cât și în sud, de 6 ori mai multe mijloace explozive decât s-au folosit în tot cursul celui de-al doilea război mondial. În final, războiul a fost pierdut cu prețul vieții a circa 60.000 de militari, 200.000 de răniți și cheltuirea a circa 150 miliarde dolari. Cea mai mare putere economică și militară a lumii a suferit o umilire uriașă care a dat naștere *„sindromului vietnamez"*, de care americanii continuă să fie afectați. Și în acest război, serviciile de spionaj americane au insistat pentru recurgerea la armamentul nuclear. Acest lucru nu a fost acceptat printre altele și datorită faptului că, din 1964, și China a intrat în rândul puterilor nucleare.

Un moment „de glorie" pentru C.I.A. pe frontul combaterii comunismului, l-a constituit descoperirea, în octombrie 1962, a rachetelor rusești din Cuba și izbucnirea pe această bază, a uneia din cele mai grave crize din perioada războiului rece, care a împins omenirea la un pas de o catastrofă nucleară.

În vara anului 1962, centrele C.I.A. din Florida, de interogare a transfugilor cubanezi, au obținut de la aceștia unele informații fragmentare cu privire la executarea pe teritoriul Cubei a unor lucrări de construcții cu un regim de pază militară extrem de severă.

La 14 octombrie 1962, C.I.A. a efectuat un zbor de recu-

noaștere cu un avion de tip „U-2" care, în numai 6 minute, a executat 928 de fotografii. Pe baza acestora, analiștii foto americani au ajuns la concluzia că este vorba de o bază de lansare a unor rachete cu rază medie de acțiune. În total, au fost identificate 48 de rachete apreciate ca având o bătaie maximă de 3.000-3.500 km, două treimi din acestea fiind gata de lansare. Aceste informații au produs o adevărată furtună la Pentagon și în opinia publică americană, stârnită de o propagană furibundă alimentată de C.I.A.

Singurul loc unde situația se judeca „la rece" și cu discernământ era la Casa Albă, în cabinetul oval al tânărului președinte al S.U.A., John Fitzgerald Kennedy. Orbită de furia împotriva regimului lui Fidel Castro pentru zdrobitoarea înfrângere produsă invaziei din Golful Porcilor, organizată de spionajul militar american în 1961, C.I.A. împreună cu Pentagonul optau pentru invadarea imediată de către armata S.U.A. a Cubei. Față de această soluție radicală, sfătuit de consilieri cu judecată, J.F.Kennedy a recurs la cea mai ușoară și mai puțin periculoasă dintre măsuri și anume o blocadă navală. Totodată, partea americană a cerut în termeni categorici Kremlinului să-și retragă rachetele. În această perioadă, toate navele sovietice care încercau să intre în apele cubaneze erau interceptate de nave de război americane și obligate să se întoarcă din drum. La primul refuz al secretarului general al P.C.U.S., Nikita Hrusciov, de a-și retrage rachetele, J.F.Kennedy ordonă intrarea în stare de alarmă a mijloacelor strategice nucleare terestre, aeriene și navale. Hrusciov ordonă același lucru „triadei nucleare strategice rusești". Tensiunea a atins cote maxime. Anastas Mikoian, vice-președintele U.R.S.S., considerat un diplomat de înaltă clasă, este trimis în zonă și, după aproximativ două săptămâni de schimburi de note, declarații și amenințări, criza s-a aplanat. N.S.Hrusciov a fost de acord să-și retragă rachetele. Timp de peste 30 de ani, propaganda americană a prezentat această retragere drept cel mai mare triumf asupra rușilor, o umilire și o dare înapoi a liderului sovietic, o victorie răsunătoare a lui J.F.Kennedy etc. Adevărul este însă cu totul altul. Elementele *„crizei rachetelor din Cuba"* au fost mult mai complexe, iar efectele produse s-au prelungit până în zilele noastre.

Rușii au riscat în mod calculat în această acțiune, dislocând cele 48 de rachete în Cuba printr-o operațiune absolut reușită deoarece spionajul american le-a descoperit abia când erau pe rampe. Operațiunea în sine a fost declanșată ca urmare a dislocării de către S.U.A. a 48 de rachete americane de tip

Jupiter în zona Izmirului din Turcia, a altor 48 de rachete de același tip în nordul Italiei și a 80 de rachete de tip Thor în Marea Britanie. Prin dislocarea rachetelor rusești în Cuba, Kremlinul a realizat o surprindere totală a S.U.A. Totodată, pentru anul 1962-1963, americanii pregăteau o mare invazie în Cuba de data aceasta cu participarea armatei americane. J.F.Kennedy a înțeles că dacă s-ar fi încercat distrugerea cu ajutorul aviației a bazei de rachete rusești din Cuba, ar fi fost suficient ca 2-3 asemenea rachete cu încărcături nucleare să fi fost lansate asupra New Yorkului, de exemplu, și milioane de americani și-ar fi pierdut viața. Atacarea Cubei ar fi generat reacții militare rusești în Europa, împotriva Germaniei, Franței și Marii Britanii, care se aflau sub tirul rachetelor rusești cu rază medie de acțiune. Criza s-a încheiat cu rezultate fericite pentru toată lumea. Hrusciov și-a retras rachetele din Cuba, dând o mare satisfacție opiniei publice americane dar, în același timp s-au produs și lucruri pe care mass-media din S.U.A. nu le-a menționat niciodată, și anume: până la sfârșitul anului 1963, așa cum s-a angajat J.F.Kennedy față de ruși, toate rachetele americane cu rază medie de acțiune din Europa au fost retrase. Totodată, în schimbul „cedărilor" Moscovei, președintele american s-a angajat public că S.U.A. nu vor ataca Cuba.

Într-adevăr, americanii s-au ținut de cuvânt. Cuba nu a fost atacată, iar regimul comunist cubanez i-a supraviețuit celui sovietic care a dispărut de un deceniu.

În context, aș adăuga un singur „amănunt", și anume acela că rachetele americane din Turcia au fost descoperite, fotografiate și analizate în detaliu de către ofițeri ai serviciului de cercetare strategică ai armatei române, înaintea aliaților din Tratatul de la Varșovia.

Un alt moment când omenirea a fost la un pas de un dezastru nuclear s-a consumat în ziua de 22 noiembrie 1963, când a fost asasinat, în orașul Dallas din Texas, președintele Kennedy. În starea generală de confuzie și haos creată la cartierul general al C.I.A. de vestea asasinării șefului statului, dintr-o eroare sau în mod premeditat, s-a strecurat și „informația" potrivit căreia, odată cu președintele ar fi fost asasinat și vice-președintele Johnson. C.I.A. împreună cu Pentagonul au tras concluzia că cel mai probabil decapitarea conducerii S.U.A. s-a făcut *„la ordinul Moscovei"* și că, odată cu aceasta ar putea urma un atac general cu mijloace nucleare sovietice asupra S.U.A. Urmarea acestor aprecieri apocaliptice,

neverificate, care s-au prelungit în timp, a fost punerea în stare de alarmă a întregului dispozitiv strategic nuclear al S.U.A. și a armatei americane din Europa și de pe alte continente.

Dacă în aceste condiții stațiile radar de mare putere americane ar fi suferit o avarie sau ar fi prins pe ecrane chiar și un zbor de păsări (cum s-a întâmplat de multe ori în cei peste 40 de ani de război rece), omenirea ar fi putut suporta consecințele catastrofale ale unui război atomic accidental.

După retragerea lipsită de glorie a trupelor americane din Vietnam, care a compromis grav prestigiul C.I.A. și al întregii „comunități" a serviciilor de informații ale S.U.A., „anticomunismul" american din perioada 1975-1981 a cunoscut un reflux total, fiind asimilat cu fascismul, după cum relatează profesorul universitar american Richard Gid Powers în cartea sa *„Istoria anticomunismului american"*, apărută simultan la New York, Londra, Sidney, Tokio și Singapore, în 1995.

A urmat o perioadă de destindere Est -Vest, semnarea Actului Final de la Helsinki, în care se recunoșteau, pentru prima dată, *„realitățile survenite în urma celui de-al doilea război mondial, inclusiv existența R.D.Germane"*.

Tot atunci, a început și *„dialogul dintre catolicism și marxism"* chiar la Vatican. A fost o perioadă benefică pentru întreaga lume.

Atât C.I.A., cât și F.B.I. în epoca *„războiului rece"* s-au remarcat în mod deosebit prin rolul de avangardă pe care l-au avut în lupta împotriva comunismului și *"expansiunii sovietice"*.

Începând chiar din 1947, C.I.A. a fost autorizată să pregătească și să declanșeze un adevărat război psihologic împotriva statelor comuniste din Europa Centrală și a fostei U.R.S.S. În acest scop, C.I.A. a înființat, încadrat și condus activitatea a două posturi de radio din Europa de Vest, care au jucat un rol imens în combaterea ideologiei comuniste și în destabilizarea activității guvernelor din statele membre ale Tratatului de la Varșovia. Aceste posturi au fost și continuă să mai fie și în prezent, dar la o scară mult mai redusă, *„Radio Europa Liberă"* și *„Radio Libertatea"*, acesta din urmă fiind destinat spațiului fostei U.R.S.S. De remarcat că aceste posturi au fost încadrate cu specialiști, analiști și comentatori, proveniți din statele Europei Centrale, din rândul intelectualității culturale, transfugi sau din emigrație, instruiți în centrele speciale ale C.I.A. din S.U.A. sau fosta Republică Federală a Germaniei.

După căderea regimurilor totalitare din Europa Centrală și de Est, importanța acestor posturi de radio a scăzut foarte mult. Postul de radio *„Europa Liberă"*, redus la scară și cu programele substanțial schimbate s-a mutat la Praga.

Imensa majoritate a angajaților celor două posturi de radio patronate de C.I.A. au fost puși pe liber și trimiși în statele de origine, unde și-au făcut loc în mass-media, inclusiv în posturile de radio și televiziune. Întrebarea firească ce se pune este pe cine anume slujesc acești foști angajați ai celor două posturi de radio aparținând C.I.A. ?

Au reziliat ei contractele avute cu C.I.A. sau o servesc în continuare, ca agenți de influență? Dacă li s-au desfăcut contractele și s-au pus cu adevărat în slujba țării lor de origine, acești specialiști, pe care îi bănuim că sunt de înaltă calificare iar experiența lor ar fi utilă, n-ar face rău să-și publice memoriile din perioada cât au lucrat în cadrul C.I.A., pentru a deveni cu adevărat credibili. Revenirea acestor oameni în țările de origine, împreună cu alți exilați sau transfugi din fosta lume comunistă, nu are nimic condamnabil, cu condiția ca cei care s-au întors în patriile de origine, să le slujească într-adevăr și să nu procedeze ca cei care s-au înapoiat în aceste țări din fosta U.R.S.S. după 1945, când de fapt au slujit interesele Moscovei și nu pe cele ale propriilor lor țări. Între cele ce s-au petrecut după 1945 dinspre Est, și cu cele repetate după 1990 dinspre Vest, s-ar putea să existe foarte multe similitudini și nu spre binele și avantajul statelor din Europa Centrală, inclusiv a României.

Așa cum se fac încercări de a se ajunge la arhivele serviciilor secrete ale României din perioada postbelică, sub masca accesului la „dosarele Securității", tot așa autoritățile și opinia publică ar avea dreptul la dosarele celor care au lucrat pentru serviciile secrete străine.

Statele Europei Centrale sunt vital interesate în dezvoltarea unor vaste relații cu S.U.A. și cu toate celelalte state dezvoltate din Europa de Vest, dar acest lucru să se facă deschis, pe față, de către organele abilitate, atât pe linie de stat, cât și particulare, și nu pe căi subterane, oculte, așa cum se mai întâmplă.

Lupta C.I.A. și F.B.I. împotriva ideologiei comuniste s-a desfășurat atât pe plan intern, în sânul societății americane, cât și pe plan internațional, pe toate continentele și meridianele.

F.B.I. și „pericolul roșu" din S.U.A.

Odată cu declanșarea *„războiului rece"* împotriva comunismului internațional, în care s-au angajat de regulă instituții și forțe guvernamentale, a fost pusă în mișcare și *„cruciada împotriva pericolului roșu"* pe plan intern, în S.U.A. cu angajarea nu numai a unor agenții de stat, ci a întregii societăți civile, de la organizații la cetățeanul de rând. În războiul împotriva *„pericolului comunist"* pe plan intern, deși cele două Agenții majore ale sistemului de securitate al S.U.A. au colaborat, rolul de vioară întâi, l-a avut și continuă să-l aibă și în prezent Biroul Federal de Investigații (F.B.I.). Edgar Hoover care a fost director al F.B.I. timp de peste 40 de ani, a conlucrat mulți ani cu nu mai puțin celebrul senator de Wisconsin, Joseph McCarthy, sufletul *„epocii McCarthismului"*, considerată ca una dintre cele mai negre și mai viciate din întreaga istorie a democrației americane. Sub teroarea *„pericolului roșu"*, definit vag, confuz și cu largi posibilități de interpretare, în anii de activism ai lui J.McCarthy, în S.U.A., au existat practici, concepții și stări de spirit care au apropiat mult societatea americană de anii de prigoană stanilistă interbelică din fosta U.R.S.S...

Inițiativele legislative ale senatorului J.McCarthy au vizat, oficial, lichidarea Partidului Comunist din S.U.A. apreciat ca *„agent al unei puteri străine"*, precum și a simpatizanților acestuia din rândul intelectualității culturale americane, suspectați în anii 1950 de „idei pro-comuniste".

Un organ deosebit de temut în anii *"McCarthysmului"* în S.U.A. a fost Comisia Congresului pentru Cercetarea Activității Anti-americane, în fața căreia se putea ajunge pe baza unor simple denunțuri (chiar anonime), exact ca în anii terorii staliniste în Europa Centrală și de Est, a anilor '30-'50!

În anul 1950, pe atunci senator, Richard Nixon, viitorul președinte al S.U.A., la unison cu Edgar Hoover, șeful F.B.I., asimila liberalismul cu comunismul, fapt pentru care multe personalități americane cu vederi liberale din perioada postbelică au suferit persecuții inimaginabile pentru o societate democratică precum cea din S.U.A.

Orice critici la adresa guvernului american, orice referiri la pace, colonialism, drepturile civile ale negrilor, dezarmare, manifestații împotriva persecuțiilor rasiale erau asimilate cu *"propaganda comunistă"* și tratate ca *„subversiuni"* împotriva intereselor S.U.A.

"Subversiunea", în concepția și practicile F.B.I.,putea fi aplicată oricărui gen de manifestări interne ce nu erau la unison cu politica administrației americane. Comuniștii și simpatizanții lor din S.U.A. erau portretizați ca fiind *„mai periculoși decât criminalii"*.

În concepția lui E. Hoover, mișcarea negrilor condusă de preotul Martin Luther King a fost de sorginte comunistă și nu ar trebui să surprindă pe nimeni faptul că a fost asasinat. Iată cum „asasinatul politic" a făcut și face parte din arsenalul democrației americane, nu numai a fostei lumi comuniste! În anul 1950, procurorul general al S.U.A., Howard McGarth a afirmat că *„fiecare comunist poartă cu sine germenii distrugerii societății americane"*. În același context, înaltul demnitar american afirma că *"acești oameni fără Dumnezeu duc o luptă permanentă împotriva celor credincioși și iubitori de libertate ș, ca atare, un comunist (fie el și bun) nu va fi niciodată un bun american"*.

Procurorul S.U.A. îi îndemna pe americani să nu-i creadă pe comuniștii din S.U.A. și din întreaga lume, atunci când aceștia se manifestă împotriva războiului, a injustiției sociale, a rasismului, deoarece acestea sunt simple tertipuri comuniste, menite să înșele masele.

Justiția americană din anii McCarthismului, considera apartenența la Partidul Comunist American, a oricărui cetățean, ca fiind un *"act de trădare națională"*. Pe fondul acestei ideologii, rândurile P.C. din S.U.A. au fost decimate. Mai mult chiar, lupta împotriva comunismului intern din S.U.A. s-a extins asupra oricăror manifestări, curente sau idei de stânga, inclusiv a celor de esență liberală. S.U.A. sunt singura societate din lume în care nu există forțe politice semnificative de stânga și nici măcar cu vagi nuanțe social-democratice, ceea ce a creat un mare dezechilibru în desfășurarea activității politice a marii majorități a populației și o concentrare a avuției naționale în mâini tot mai puține. Revolta populară de la Los Angeles, din decembrie 1991, soldată cu peste 2.500 de morți și răniți, nu a fost un fenomen întâmplător. Orașul Los Angeles și statul California, unde s-au desfășurat tragicele evenimente, sunt cele mai bogate din S.U.A., dar și discrepanța dintre săraci și bogați este cea mai izbitoare. Sângeroasele evenimente au fost declanșate de populația de culoare a orașului în jurul unui incident banal, și anume, maltratarea unui negru de către agenți ai poliției. Acesta este un fapt obișnuit în S.U.A.., și în zeci de mii de alte cazuri nu s-au produs răscoale. Orașul Los

Angeles este tipic însă pentru societatea americană, concentrând; în același perimetru; bogății imense dar și sărăcie în aceeași măsură. La populația neagră răsculată s-au alăturat, de la primele ore, albii din cartierele sărace ale orașului. Elementul esențial al răscoalei l-a constituit nu atacarea sediilor poliției, ci a marilor magazine, a băncilor, restaurantelor de lux și a oricărui alt loc de unde puteau fi sustrase valorile râvnite de cei săraci. Asupra acestor evenimente vom mai reveni pe parcurs.

„Mai bine mort, decât comunist!"

Distrugerea de către F.B.I. și C.I.A a forțelor politice de stânga din S.U.A. în epoca războiului rece a adus mari daune societății americane, dând naștere unui dezechilibru social, care face ca societatea cea mai bogată de pe glob să plutească în derivă. După cum afirmă F.Garten, unul din marii bancheri ai S.U.A. ,în cartea *"O pace rece"*, cu subtitlul *"Lupta S.U.A., Japoniei și Germaniei pentru supremație mondială"*, în Statele Unite există peste 30 milioane de analfabeți și peste 40 de milioane de oameni care nu primesc nici un fel de asistență socială. Pare incredibil să se publice astfel de informații despre societatea care în ultimii 50 de ani s-a oferit drept model pentru întreaga lume. Cu siguranță că "săracii" din S.U.A. nu se compară cu adevărații săraci din Africa, Asia și America Latină dar analfabeții, cu siguranță că da. Ceea ce este foarte grav și cu urmări nefaste până în zilele noastre, este faptul că poporul american, în majoritatea lui, a crezut în propaganda anticomunistă, internă și internațională. Pe acest fond de convingeri, atât în anii nefești ai McCarthysmului, cât și mult după aceea, chiar până în al noulea deceniu, la americani era foarte răspândit sloganul "*mai bine mort, decât comunist*" (împrumutat și de manifestanții din Piața Universității din București, din primăvara anului 1990).

Cu un astfel de slogan, au fost îndoctrinați soldații americani trimiși să lupte și să moară în războaiele din Coreea și din Vietnam. În zilele noastre, după căderea totalitarismului în zona Europei Centrale și a fostei U.R.S.S., tot mai mulți americani și-au dat seama că "*dracul nu a fost atât de negru*" iar comunismul "*nu a reprezentat nici pe departe acel pericol îngrozitor, împotriva căruia trebuia să lupți până la moarte, dacă era nevoie.*"

Americanii, începând cu cercurile academice și universitare

în primul rând, își dau seama că națiunea americană, în anii "războiului rece", a fost victima unei imense diversiuni politice și psihologice care continuă și în zilele noastre. O experiență personală mă face să cred în aceste aprecieri. Astfel, în septembrie 1975, la invitația șefului Statului Major General al armatei române, ne-a vizitat țara generalul de armată Frederick C. Weyand, șeful Statului Major al Trupelor de Uscat ale S.U.A. Fiind desemnat ca translator și ofițer de escortă pe lângă acest înalt demnitar militar american, aflat pentru prima dată într-o vizită înt-un "*stat comunist*" din spatele „*cortinei de fier*", mi-a fost dat să trăiesc o experiență inedită. Totul a început de la primul contact al generalului american cu strada bucureșteană și cu oamenii care o populau. Surprins de faptul că generalul F. Weyand, soția lui și cei doi ofițeri superiori care îl însoțeau priveau străzile și mai ales oamenii de pe stradă cu foarte mare interes, fotografiind tot timpul și comentând cu uimire, i-am întrebat despre ce este vorba, ce anume îi surprinde pe străzile orașului București. Mi-au răspuns cu foarte multă însuflețire că sunt pur și simplu stupefiați să constate că "*străzile din București sunt la fel de vii, de animate, cu oameni îmbrăcați decent și divers, așa cum se prezintă situația în orice oraș american*". I-am întrebat atunci ce li se pare nefiresc în toate acestea? Răspunsul a fost prompt și sincer: generalul american, cu un aer de elev cu lecția prost învățată, mi-a relatat că armata americană, de zeci de ani, a fost educată în spirit anticomunsit, spunându-li-se că, în statele comuniste din spatele "cortinei de fier", toți oamenii, de la copii la bătrâni, femei și bărbați sunt îmbrăcați în salopete albastre, iar de trei ori pe zi au "*ședințe de partid*" pentru îndoctrinare politică! De aceea, stupefacția lor era totală și mă rugau să le scuz ignoranța. Prima mea reacție a fost aceea că m-a încercat un simțământ de groază. M-am întrebat ce ar putea exista în concepțiile și simțămintele soldaților americani față de "lumea comunistă" din Europa, față de propria mea țară, dacă cel mai mare general din armata S.U.A. avea mintea "mobilată" cu astfel de informații grotești și nu am ezitat să-i spun domnului F.J.C.Weyand ce gândeam. După ce au fost plimbați prin toată țara, inclusiv pe la minunatele mănăstiri din nordul Moldovei, generalul și suita lui au devenit pur și simplu de nerecunoscut. Erau deschiși sufletește, entuziasmați, totalmente nereținuți, atât la bucătăria românească, dar mai ales la băuturi, au cântat și au dansat în fața prietenilor lor români și au părăsit România cu simțăminte prietenești greu de descris. La despărțire, pe

aeroportul Otopeni, după ce ne-am salutat milităreşte, ne-am îmbrăţişat şi, după ce i-am dat "ca merinde" în avion câteva bidoane cu brânză telemea şi câteva sticle de vin Murfatlar roşu, de care demnitarul american se îndrăgostise, nu m-am putut abţine să nu-i spun, ceva în sensul următor: "*Domnule general, pe dv. v-am convertit şi ştiţi cum arată România comunistă dar cine îi va lămuri pe cei două milioane şi jumătate de soldaţi americani care gândesc despre noi exact aşa cum gândeaţi dv. la aterizarea pe aeroportul Otopeni, dacă nu chiar mai rău, cu o săptămână în urmă*?". Mi-a răspuns, cu un aer hâtru, că, întrucât peste un an va ieşi la pensie, nu-i va putea lămuri pe toţi soldaţii americani în legătură cu realitatea din România dar, oricum, va încerca...

Democraţie în stil american: „liste negre", ascultări ilegale şi turnători...

„*Pericolul roşu*" a constituit, timp de peste 40 ani coloana vertebrală a politicii interne şi externe a administraţiilor americane din 1945 până în 1989. Ameninţarea cu „pericolul roşu" i-a făcut pe americani obedienţi pe plan intern şi i-a aliniat pe aliaţii S.U.A. din Europa, în cadrul N.A.T.O.

În anii „războiului rece", sub patronajul F.B.I., în Statele Unite au fost lansate campanii succesive de „*educaţie a opiniei publice*", la care au fost antrenate marile corporaţii de presă, radio şi televiziune. Comuniştii, interni şi externi, erau portretizaţi ca fiind mult mai periculoşi decât criminalii de rând, ei „ameninţând" nu numai viaţa individuală, ci pe cea a întregii societăţi. Americanii s-au dovedit întotdeauna victime uşoare ale propagandei oficiale, mai ales a aceleia promovată prin presă şi televiziune. Libertăţile fundamentale ale democraţiei, precum libertatea convingerilor, libertatea de expresie şi cea de asociere, promovate de Thomas Jefferson şi Abraham Lincoln, "părinţii fondatori" ai democraţiei americane, au fost complet mutilate.

Cetăţenii americani erau îndemnaţi să trimită informări anonime despre cei pe care îi bănuiesc de activităţi sau simpatii procomuniste. Cea mai mare acuzaţie adusă comuniştilor americani, liberalilor, precum şi oamenilor de cultură cu vederi de stânga, de orice fel, era aceea că desfăşoară acţiuni de spionaj în favoarea „*lagărului comunist*" condus de U.R.S.S. Nici un tribunal american nu a putut dovedi în mod concret asemenea acuzaţii.

Se știe că, la 19 iunie 1953, în S.U.A. au fost executați prin electrocutare soții Julius și Ethel Rosenberg, acuzați că ar fi transmis sovieticilor informații secrete în legătură cu cercetările atomice americane. Cei doi savanți americani nu au fost niciodată membri ai P.C. din S.U.A. dar Julius Rosenberg și-a exprimat, în câteva ocazii, admirația pentru U.R.S.S. Analiza ulterioară a cazului Rosenberg a demonstrat că tocmai aceste „simpatii" i-au trimis pe cei doi soți pe scaunul electric. În anul 1974, s-a demonstrat că soții Rosenberg au fost condamnați pe nedrept, în baza unui dosar pregătit de F.B.I. ,cu dovezi false și neconclusive. S-a dovedit, în final, că nu era vorba de o eroare judiciară, ci o crimă politică, comisă de judecătorul Irving Kaufman și directorul de atunci al F.B.I., Edgar Hoover.

În „*cruciada anticomunistă*" patronată de F.B.I. au fost antrenați cetățeni americani, grupuri și organizații neguverna-mentale, ziariști cu vederi conservatoare, înalte oficialități guver-namentale, organe ale justiției federale și statale, guvernatori. În acțiunile desfășurate pentru salvarea S.U.A. de *"pericolul roșu"* în anii războiului rece, s-au comis ilegalități în lanț, grave încălcări ale dreptului omului, mutilarea pur și simplu a Constituției S.U.A., golirea de conținut a înaltelor principii care au stat la baza constituirii statului american , elaborate de „părinții fondatori", G. Washington, T. Jefferson, J.Q.Adams, A.Lincoln și alții.

Ceea ce pare cu totul incredibil atunci când se vorbește despre S.U.A., *"țara tuturor posibilităților și libertăților"* a fost existența "*listelor negre*", răspândite în toate mediile și la toate nivelele, în care erau trecuți cei suspectați de idei și convingeri procomuniste. Victime ale „listelor negre", au fost mii de profesori din învățământul general și universitar, funcționari de stat, scriitori, poeți, ziariști, actori și alte categorii sociale. Departamentele de poliție și ale F.B.I. s-au întrecut în comiterea de acte ilegale, de supravegheri neautorizate, de interceptare a convorbirilor, de violare a corespondenței și domiciliului etc. Practica „*dosarelor personale*", atribuită exclusiv securității din lumea comunistă, a fost este și va fi, cât va exista S.U.A., o practică fundamentală a F.B.I. și C.I.A. În Statele Unite, există zeci de milioane de dosare de „suspecți", a căror "punere în lumină" nu o revendincă nimeni, din motive lesne de înțeles. Acestea au fost întocmite pentru „apărarea democrației" și sunt inatacabile.

Între anii 1947 și 1975, toate convorbirile externe ale

cetățenilor americani au fost înregistrate și controlate de F.B.I.

"*Cruciada împotriva comunismului*" a creat în S.U.A. o atmosferă de suspiciune, de teamă și renunțare, deoarece oricând exista riscul să fii trecut pe o "listă neagră" și atunci, indiferent de profesie, cetățeanului îi erau distruse orice șanse de reușită în viață. Mulți oportuniști, de un profesionalism și moralitate îndoielnice, au făcut cariere strălucite în S.U.A., în anii războiului rece, pe fondul groazei de "pericolul roșu" al cetățenilor americani onești. Peste 11.000 de oameni de cultură americani, mulți dintre ei stele de primă mărime, au fost trecuți pe "*listele negre*".

Centrul cinematografiei americane, Hollywood a fost și încă mai este suspectat că ar întreține și propaga idei „subversive" de sorginte comunistă. Dintre dosarele existente la F.B.I. în legătură cu persoane suspectate de simpatii "procomuniste", există dovezi sigure în ceea ce-i privește pe W.H.Auden, Nelson Algren, Truman Capote, William Faulkner, Arnest Hemingway, Sinclair Lewis, Theodore Dreiser, John Steinbeck, Thornton Wilder, Thomas Wolfe, Tenessee Wiliams și alții. După cum se poate constata, este vorba de cei mai mari scriitori americani din perioada postbelică...

Dramatică ni se pare experiența de viață în democrația americană a lui Alger Hiss, fostul secretar particular al marelui președinte al S.U.A., F.D.Roosevelt, arestat în anii 1950 și con-damnat pe viață, sub acuzația de spionaj în favoarea U.R.S.S. După 20 de ani de detenție, este pus în libertate, deoarece după o rejudecare a procesului, a fost găsit nevinovat! Să fie vorba doar de o eroare judiciară sau de un act politic pornind de la realitatea că Edgar Hoover directorul F.B.I., l-a acuzat pe însuși legendarul prește-dinte al S.U.A., Franklin Delano Roosevelt, de concepții "*pro-comuniste*"?

„Cruciada împotriva comunismului" pe plan internațional s-a desfășurat sub directa responsabilitate a Agenției Centrale de Informații, începând din 1947 și până în zilele noastre și, după toate aparențele, va continua, sub aceeași egidă, probabil pentru mulți ani, și în viitor. Din declarațiile celor doi agenți ai C.I.A., Victor Marchetti și John D. Marks, în cartea "*C.I.A. și cultul informațiilor*", precum și din relatările documentate ale istoricului Edward Pessen, prima și cea mai strălucită victorie repurtată de C.I.A. împotriva comunismului a constituit-o falsificarea alegerilor din Franța și Italia din anul 1948, prin care s-a barat accesul la putere a partidelor comuniste din cele două țări. La 52 de ani de la consumarea faptelor, istoricii americani sunt unanimi

în recunoașterea faptului că, dacă nu s-ar fi aflat sub ocupația trupelor americane, în Franța și Italia anului 1948, venirea la putere a partidelor comuniste era o certitudine. C.I.A. s-a implicat masiv, mergând până la a mitui în dolari masa alegătorilor și a reușit, ceea ce de altfel au reușit și rușii în zonele lor de ocupație. Astăzi știm, de asemenea, cu mare exactitate că dacă, în ciuda tuturor eforturilor depuse de C.I.A., comuniștii ar fi ieșit învingători în alegerile din 1948 în cele două țări occidentale, exista și „*varianta militară*", adică trecerea acestor state sub administrația trupelor americane și organizarea de noi alegeri, până la victoria „*celor care trebuie*"...

„Contractul cu România" aparține... Partidului Republican din S.U.A. !

Unii reprezentanți ai partidelor istorice din România zilelor noastre au considerat regimul politic postbelic din țară ca fiind ilegal, nelegitim, etc., pe motiv că alegerile generale legislative din 1947 ar fi fost falsificate. Nimeni nu-i contrazice, atâta doar că falsificarea alegerilor a fost o practică generală în toată Europa aflată sub ocupația unor trupe străine. Vor zice probabil unii comentatori, cum că falsificările practicate de americani în Italia și Franța au fost justificate, ele făcându-se în numele și spre "binele democrației". Dacă ar fi așa, ne întrebăm ce rost mai au atunci alegerile și în ce constă însăși existența unui regim politic democrat? Pe de altă parte, doar așa de dragul adevărului, oare ar putea jura cu mâna pe cruce unii reprezentanți de frunte din România, că nu au beneficiat de sprijin material și ideatic din partea C.I.A. și a altor organizații similare din Occident, în alegerile generale și prezidențiale din România, în 1990 și 1992? Într-o zi, adevărul va ieși la lumină. Iată, spre exemplu, "*Contractul cu România*" de la sfârșitul anului 1995, prezentat de Convenția Democratică drept programul politic al acesteia pentru alegerile din 1996, nu este altceva decât „*un jalnic plagiat*" după programul Partidului Republican din S.U.A. alegerile pentru Congres din 1995, intitulat „*Contractul cu S.U.A.*" Singura deosebire între cele două programe este aceea că republicanii s-au lăudat că vor aduce fericire pe capul americanilor, într-o sută de zile, iar "democrații" din România, vor face poporul fericit și bogat, în două sute de zile...

Între doctrinele politice ale administrațiilor americane din

perioada postbelică și acțiunile C.I.A. și F.B.I. împotriva "comunismului intern și internațional" a existat întotdeauna o perfectă concordanță, cele două instituții fiind, de fapt, instrumente puternice în mâna președintelui S.U.A. ,fie el democrat sau republican. D. Eisenhower, cu ocazia investirii procurorului general al S.U.A., Earl Warren, în 1953, s-a pronunțat candid că *„este de acord cu uciderea tuturor comuniștilor din S.U.A*!" În mesajul cu privire la starea națiunii din anul următor, Eisenhower s-a pronunțat pentru *„retragerea cetățeniei tuturor americanilor membri ai Partidului Comunist și simpatizanților acestuia*". Dacă președinții americani ce i-au urmat lui Eisenhower (care nu a fost cotat ca cel mai mare anticomunist) gândeau în acest fel despre proprii comuniști, ne putem imagina cum au gândit și acționat împotriva comunismului din Europa Centrală și din spațiul fostei U.R.S.S., în epoca „războiului rece"...

Intervenția în treburile interne ale altor state, fie ele considerate inamici potențiali sau aliați, a devenit practica de fiecare zi a C.I.A., în ciuda faptului că, așa cum a declarat în repetate rânduri senatorul Daniel Patrick, aceasta însemna *„violarea prevederilor Chartei Națiunilor Unite, a Chartei organizației statelor americane, însemna pur și simplu violarea legii*". Cei care ne dau astăzi lecții de democrație, de respectare a drepturilor omului, de supremația legii, timp de o jumătate de secol s-au sinchisit prea puțin de astfel de „detalii". Nici în zilele de astăzi de altfel, nu se sinchisesc...

În ceea ce privește combaterea nazismului, americanii au dovedit, de altfel ca și sovieticii, multă originalitate. Este adevărat că la Nürenberg au fost judecați și executați capii regimului celui de-al treilea Reich dar, în același timp, mii de criminali de război naziști, în uniforme ale armatei americane, au fost transportați în S.U.A. și U.R.S.S., fiind utilizați la cercetare-proiectare în industria de război. Fără specialiștii germani, care l-au slujit pe Adolf Hitler, nici S.U.A. și nici U.R.S.S. nu ar fi realizat uluitoarele lor progrese în tehnica rachetelor, în aviația reactivă sau în electronică.

Temutul general nazist Richard Gehlen, fost șef al spionajului lui Adolf Hitler, în Europa de Est, între 1937-1945, a fost numit de către americani în funcția de director general al Serviciului Secret de Informații al Republicii Federale a Germaniei.

Dosarele Securității - gestionate de C.I.A.?!

În România post-totalitară, din 1990 încoace, în mod continuu, sub masca luptei împotriva Securității, serviciile vitale ale statului sunt hăituite subminate și denigrate de o manieră intolerabilă. Lovind în aceste servicii, conștient sau sub influența unor factori externi ostili, sunt lovite interese vitale ale României.

Dacă această jalnică figură pe nume Ticu Dumitrescu va reuși să treacă prin Parlament aberanta-i lege privind accesul la „*dosarele Securității*", serviciile speciale ale României nu vor mai avea credibilitate și sprijin, nici pe plan intern și nici în străinătate. Nimeni nu va mai colabora cu o țară în care dosarele serviciilor secrete sunt făcute publice.

În acțiunile sale clandestine, atât pe teritoriul S.U.A., cât și în restul lumii, C.I.A. s-a bucurat de o libertate absolută. Chiar și după scandalul național „*Water Gate*", care a dus la demisia președintelui Richard Nixon, Congresul S.U.A. nu a reușit să instituie un control, decât de suprafață, asupra acțiunilor C.I.A. Comparativ cu experiența și practica din S.U.A. relative la controlul Congresului asupra activității C.I.A. și F.B.I., modul în care Parlamentul României încearcă să se implice în controlul activității S.R.I., precum și dorința acestuia de a-și subordona și celelate servicii de informații, denotă infantilism total în materie! În nici o țară civilizată, care își cunoaște interesele, activitatea intimă a serviciilor secrete desemnate să slujească interesele statului nu pot face obiectul dezbaterilor în Parlament. Orice control trebuie să fie discret și niciodată nu poate fi extins la acțiunile intime, sensibile, ale acestor servicii. Posibilitatea comiterii de abuzuri din partea acestor servicii este posibilă dar acesta este un risc pe care orice societate trebuie să și-l asume, dacă dorește să dispună de organe speciale profesioniste și efi-ciente.

De la înființarea sa în 1947 și până în zilele noastre, acțiunile clandestine, acoperite, ale C.I.A., atât pe teritoriul S.U.A., cât și în străinătate, indiferent de rezultatele obținute, nu au făcut niciodată obiectul unor investigații sau anchete din partea Congresului S.U.A. În schimb, în România, care învață acum abecedarul democrației, avem parlamentari dispuși să socotească și să arunce pe tarabă cele mai delicate și vulnerabile acțiuni ale S.R.I., în total dispreț față de rațiunile de stat și interesele supreme ale României. Tot așa, o bună parte din ziariștii români, în numele libertății presei, se întrec în a lovi în instrumentele vitale ale statului,

publicând tot ce le cade în mână, inventând și instigând opinia publică împotriva acestora.

Punând în lumină unele aspecte privind rolul, locul și misiunile C.I.A., nu ne propunem să incriminăm această agenție. C.I.A. a fost creată pentru a sluji interesele strategice ale S.U.A. la scară globală, a fost încadrată cu profesioniști patrioți în anii războiului rece, a dat sute sau poate chiar mii de jertfe pentru ideile, valorile și interesele națiunii americane. Cei care au pus în lumină abuzurile și eșecurile acestei mari organizații și influențare au fost înșiși americanii.

Activitatea C.I.A. trebuie cunoscută, deoarece aceasta nu a făcut niciodată deosebiri esențiale între prietenii și „dușmanii" S.U.A., cercetându-i și suspectându-i în egală măsură. Spionajul american a fost prezent în U.R.S.S. și China, dar și în Germania și Franța, în România ca și în Olanda, în Turcia ca și în Polonia.

„Spionajul fără frontiere" nu este, nici pe departe, o lozincă formală. Atât ca structură organizatorică, efective, doctrină politică, disponibilități materiale și financiare, cât și ca misiuni, raportate la scara planetară, C.I.A. a fost și rămâne un organ de informații unic, în istoria tuturor timpurilor.

Se pare că, în anumite perioade, societatea americană a scăpat de sub control acest colos. C.I.A. este unică și prin aceea că s-a ocupat nu numai cu obținerea de informații prin toate mijloacele imaginabile, de la observare și ascultare, la investigații și surse legale, până la mijloacele de agentură și cele aerocosmice, dar și cu influențarea stărilor de lucruri din diferite state, zone sau continente, în sensul dorit de intersele S.U.A. Statele în care activitatea C.I.A. a fost deosebit de prezentă și puternică, în sensul celor relatate mai sus, au fost Germania, U.R.S.S., România, Polonia, Bulgaria, Cehoslovacia, Ungaria, R.D.Germană, Coreea, China, Taiwan, Vietnam, Cambodgia, Laos, Thailanda, Sudan, Egipt, Siria, Birmania, Indonezia, Pakistan, Honduras, El Salvador, Guyana, Republica Dominicană, Zair, Ghana, Iran, Grecia, Turcia, Brazilia și Angola.

În spatele acțiunilor ce prezintă interes deosebit pentru S.U.A., agenții C.I.A., protejați de pașapoarte diplomatice, deghizați în oameni de afaceri, ziariști, oameni de cultură, membri ai „corpului păcii" sau sub multe alte acoperiri, care mai de care mai ingenioase, sunt gata să recruteze, de la polițistul agent de circulație, până la șeful statului...

Ex-ministrul de Externe Adrian Severin a știut ce spune

în legătură cu unii șefi de partide și directori de ziare care sunt în slujba unor servicii străine de informații. Sunt convins că acesta a fost unul din cele mai mari adevăruri spuse de A. Severin, în întreaga lui carieră politică!...

„Marca C.I.A." - asasinatul politic

Misiunea fundamentală a C.I.A. a fost combaterea, prin toate metodele și mijloacele posibile, a comunismului și, mai ales, prevenirea extinderii acestuia, în afara țărilor în care acesta era implementat.

Spre necinstea democrației americane, în practicile C.I.A. a existat, ca metodă de combatere a adversarilor, și asasinatul politic, apropiind prin aceasta C.I.A de practicile naziștilor germani sau ale legionarilor din România interbelică. Astfel, C.I.A. a jucat rolul decisiv în asasinarea lui Ngo Dinh Diem, președintele Viet-namului de Sud, lui Patrice Lumumba, primul ministru al Republicii Congo (Zair), lui Salvador Allende, președintele Republicii Chile, a lui Che Guevara, legendarul revoluționar latino-american și a multor altora.

Se pare că numai după asasinarea președintelui J.F. Kennedy, C.I.A. a mai redus din preocupările sale pe linie de asasinat, așa explicându-se și faptul că Fidel Castro se mai găsește în viață. O faptă abominabilă a C.I.A. a fost dată publicității de către Ralpyh McGehee, care a slujit în cadrul acestei agenții timp de peste 25 ani.

Potrivit relatărilor acestui fost agent, în anul 1965, C.I.A. a pus la cale, în Indonezia, o înscenare de presă cu urmări macabre. Astfel, în presa indoneziană au apărut fotografiile a șase ofițeri din armata Indoneziei asasinați și mutilați în cel mai înspăimântător mod, cu "dovezi" din care rezulta că autorii au fost "*complotiști de stânga*". Generalul Suharto, dictatorul Indoneziei, cel care l-a înlăturat de la putere pe președintele Sukarno, detestat de S.U.A. pentru simpatiile lui prosovietice, a declanșat o "*campanie de curățire*", de pe urma căreia au fost masacrați peste un milion și jumătate de oameni, bănuiți că ar fi fost membri ai Partidului Comunist din Indonezia sau simpatizanți ai acestuia! În acest fel, C.I.A. a reușit lichidarea unui partid comunist dintr-una din cele mai bogate state ale lumii, facilitând penetrația S.U.A. și înlăturarea influenței U.R.S.S. și Chinei. Această acțiune, alături de asasinarea primului ministru Mosadok al Iranului și distrugerea partidului comunist din această țară, se înscriu prin-

tre cele mai strălucite victorii ale C.I.A. în războiul perpetuu și necruțător împotriva comunismului.

Experimentul Jugoslavia

În Europa, C.I.A. a atacat lumea comunistă pe trei fronturi, în perioade de timp distincte. După excluderea R.S.F.Iugoslavia din "*lagărul socialist*" în 1948, s-a realizat prima fisură în "*unitatea de monolit*" a mișcării comuniste mondiale. S.U.A. a înțeles importanța strategică a momentului și a acționat în consecință. Boicotat de I.V.Stalin și amenințat de o invazie a armatelor statelor vecine, în frunte cu U.R.S.S., I.B.Tito a împins Jugoslavia în sfera de influență a S.U.A. În anul 1950, *"planul cincinal"* de tip sovietic fost abandonat. În anul 1951, a încetat colectivizarea forțată a agriculturii iar în 1953, țăranii și-au primit pământul înapoi în proporție de până la zece hectare. În perioada 1949-1955, S.U.A. au acordat Iugoslaviei 600 milioane dolari sub formă de ajutor economic și 588 milioane dolari sub formă de ajutor militar. Trecerea Jugoslaviei de la socialism "înapoi" la capitalism părea o certitudine.

În anii "*războiului rece*", pe trupul fostei Jugoslavii s-au efectuat cele mai bizare experimente. Credincioși devizei Uniunii Comuniștilor din Jugoslavia, potrivit căreia "*nimic din ceea ce a fost creat este atât de sacru pentru noi, ca să nu poată fi depășit sau înlocuit, prin ceva mai mult liber, mai progresit, mai uman*", pe fondul ideologiei dominante, axată pe doctrina marxism-leninismului, iugoslavii au împrumutat liber, tot ce le-a convenit din teoriile economice burgheze occidentale, din economia de piață. Instituțiile și structurile economice au fost schimbate și reorganizate în funcție de nevoi, cu o ușurință uimitoare. În societatea iugoslavă, s-au încrucișat concepții, teorii, structuri și practici economice, ortodoxe și neortodoxe, atât din Vestul, cât și din Estul Europei.

Iugoslavii au reușit să creeze confuzii în toate școlile de gândire, atât socialiste, cât și capitaliste, prin asemenea concepte originale, precum "*auto-administrarea muncitorească*" și "*autoguvernarea*", "*democrația directă*" și "*economia de socialistă piață*" și altele.

Încă din anii '60, în Jugoslavia se vorbea despre reducerea intervenției statului în economie, liberalizarea treptată a prețurilor, dezvoltarea "întreprinderii libere", reducerea impozitelor pentru încu-

rajarea investițiilor și creșterea profitului, adică se opera cu elemente specifice economiei de piață.

În societatea iugoslavă s-au amalgamat, într-un produs bizar și indefinit, concepțiile economice ale lui Adam Smith, cu ideile lui Marx și Lenin, dar și cu cele ale socialismului timpuriu din școala lui Owen și chiar Proudhom, peste care s-au presărat doze evidente de anarhism și sindicalism. Jugoslavia a trecut, pe rând, prin etape succesive construind și apoi abandonând "*socialismul real*", trecând la o "societate capitalistă fără capitaliști", rezultând în final, mai ales după moartea lui I.B.Tito un gen de societate hibrid anarho-sindicalistă. După anul 1985, o dată cu apariția, pe scena politică a lumii, a lui M. Gorbaciov, S.U.A. abandonează Jugoslavia și nu va mai reveni în zonă decât la sfârșitul anului 1995, în contextul războiului Bosnia-Herțegovina. Această revenire nu are însă nimic în comun cu creșterea importanței strategice în viziunea S.U.A. a spațiului fostei Jugoslavii, ci este legată de niște interese americane mult mai mari, raportate la întreaga Europă. Prin implicarea trupelor americane și a N.A.T.O., sub forma intervenției Forțelor de Implementare a Păcii potrivit Acordului de Pace de la Dayton (S.U.A.), Washingtonul vizează două obiective politice majore. Pe de o parte, să "demonstreze" aliaților occidentali utilitatea menținerii sine die a N.A.T.O. și eventual extinderea acestui bloc militar spre Est, iar pe de altă parte, să facă dovada "*rolului vital*" al conducerii Occidentului de către S.U.A., în virtutea statutului său de "*singură superputere mondială*", după dezmembrarea U.R.S.S. Ambele obiective au însă și tot atâtea șanse de a eșua, ținând cont de alți factori prezenți pe scena politică europeană, pe care Washingtonul îi ignoră.

Dej - „Vulpea din Carpați"

Un al doilea front de acțiune al C.I.A. împotriva comunismului în Europa Centrală s-a constituit după 1958 - România. Țara noastră a intrat în atenția Occidentului în general și a Statelor Unite în special după retragerea trupelor sovietice de pe teritoriul României. Evenimentul a căpătat semnificație internațională, datorită caracterului său absolut inedit, știut fiind faptul că trupele rusești, odată pătrunse pe teritoriul unui stat, de regulă au rămas acolo. Încercările germanilor de est în 1953 și ale ungurilor în 1956, de a scoate pe sovietici din țările lor prin acțiuni de forță,

prin revolte populare, au eșuat, ducând în final la amplificarea prezenței militare în Germania de Est și în Ungaria, pentru următoarea jumătate de secol. Românii au reușit să scoată trupele rusești de pe teritoriul lor prin inteligență, prin abilitate politico-diplomatică, folosind cu măiestrie condițiile create în urma semnării Tratatului de stat cu Austria, din anul 1955. Un alt moment cu semnificație istorică ce le-a permis conducătorilor comuniști români să iasă din corsetul strâns al dependenței de Moscova l-a constituit achitarea datoriilor de război față de U.R.S.S. impuse prin prevederile Tratatului de pace de la Paris din anul 1947, fapt realizat în cursul anului 1962. După înlăturarea acestei imense greutăți, care a costat România nu 300.000.000 de dolari, cât s-a prevăzut în tratat, ci peste două miliarde de dolari, politica externă a României sub conducerea lui Gh. Gheorghiu Dej a urmat un curs tot mai ferm de ieșire de sub patronajul Moscovei. De altfel, primul semnal în acest sens, apreciat pozitiv de analiștii politici occidentali l-a constituit înlăturarea, în mai 1952, a "*grupului antipartinic*" Ana Pauker, Vasile Luca și Teohari Georgescu, secretari ai Comitetului Central, aflați mai mulți ani în exil în Uniunea Sovietică și reveniți în țară după 23 august 1944, odată cu trupele rusești. S-a produs, prin aceasta, după cum au afirmat unii analiști americani, un proces de "*românizare*" a regimului comunist din România, un act de mare curaj, săvârșit în condițiile în care la Kremlin se mai afla încă temutul I.V.Stalin, iar diviziile de infanterie și de tancuri ale Armatei Roșii țineau țara sub regim de ocupație. Gheorghiu-Dej a riscat enorm înfruntându-l pe I.V.Stalin, stârnind, în același timp, atât stupefacție, cât și admirație în S.U.A. și Europa de Vest pentru sfidarea ce a aruncat-o marelui dictator de la răsărit.

Interesul Occidentului și implicit al C.I.A. pentru România a crescut brusc, identificându-se o nouă fisură în „*blocul de monolit*" al lumii comuniste, care trebuia lărgită.

Luând sub reflector evoluția situației din România, Occidentul s-a oprit asupra momentului 26 aprilie 1964, când a fost dată publicității Declarația Plenarei lărgite a Partidului Muncitoresc Român (comunist) și pe care imensa majoritate a analiștilor politici ai lumii libere au numit-o "*Declarația de independență a României*". Profitând de momentul strategic creat de polemica de partid dintre U.R.S.S. și China comunistă și de înrăutățirea relațiilor pe linie de stat dintre cei doi giganți comuniști, România a manevrat inteligent, uimind din nou întreaga lume occidentală. "*Declarația*

din aprilie" a comuniștilor din România vis-a-vis de dogma marxist-leninistă și mai ales de stalinism, era mai mult decât eretică. Într-un limbaj tipic de partid, numit în zilele noastre *"limbajul de lemn"*, declarația a făcut cunoscute lumii întregi, idei, principii și orientări nemaiauzite. Comuniștii români, încă din 1964, au respins ideea integrării economice cu U.R.S.S., precum și cea a planificării suprastatale. A declarat *"dreptul sacru"* al fiecărui partid la o *„cale proprie"* dreptul fiecărui stat socialist de a guverna și gospodări așa cum o cer interesele naționale. Declarația a proclamat *"neutralitatea"* României în disputa chino-sovietică și a formulat principiile independenței României, atât pe linie de partid, cât și pe linie de stat. Presa americană a făcut multă publicitate *„Declarației din aprilie"*. Postul de radio *„Europa liberă"* a trăit un adevărat extaz, comentând-o în repetate rânduri. Fiind în misiune oficială la Ambasada României din Londra, am putut constata, în mod nemijlocit, reacțiile britanicilor din toate mediile sociale.

A doua zi după publicarea *„Declarației din aprilie"* la București, fiind diplomat de serviciu pe oficiul diplomatic, am primit un telefon de la marea firmă engleză "Vickers", prin care mi se cerea să le trimit urgent un exemplar al acestei declarații. Am precizat solicitantului că nu dispun decât de un exemplar în limba română. Mi-a răspuns că nu are importanță deoarece „Vickers" are mașini electronice de tradus. I-am trimis solicitantului, după primirea din țară, un exemplar al ziarului *„Scânteia"* cuprinzând integral declarația solicitată. În zilele următoare, marea majoritate a ziarelor britanice au publicat integral sau în rezumat acest document.

Efectul Declarației din aprilie 1964 a fost intens pentru situația internațională a României mai ales în lumea vestică. La puțin timp după apariția acesteia, oficiile diplomatice române au primit ordine circulare pentru întreruperea oricăror forme de colaborare cu ambasadele U.R.S.S., încetarea oricărui schimb de informații materiale sau coordonarea oricăror activități.

Anul 1964 a marcat ruperea colaborării serviciilor de informații politice și militare române cu cele sovietice iar schimbul de informații, sau mai exact, punerea la dispoziția sovieticilor a rezultatelor acțiunilor serviciilor române de informații a fost sistată. Nici în zilele de astăzi, organele de contrainformații din S.U.A. și statele membre în N.A.T.O. nu sunt convinse de acest adevăr dar veteranii serviciilor române de informații știu foarte bine acest lucru.

Atitudinea S.U.A. și a celorlalte state occidentale a început

să cunoască schimbări radicale, în bine, față de România, iar Radio *"Europa liberă"* să schimbe tonul. România a jucat un rol imens în frânarea tendințelor de integrare militară a statelor membre ale Tratatului de la Varșovia. Poziția României era sintetizată în sintagma că "*atâta timp cât va exista N.A.T.O., trebuie să existe și Tratatul de la Varșovia dar România va milita permanent pentru dizolvarea tuturor blocurilor militare*". De opt ani, Tratatul de la Varșovia a încetat să mai existe dar N.A.T.O. nu numai că nu se vrea desființat, ci se vede extins spre Est, iar România se vrea integrată în acest bloc. Probabil că, în noile condiții geopolitice și geostrategice din Europa zilelor noastre, România nici nu ar avea o altă alternativă.

Politica externă independentă a României s-a reflectat puternic și în domeniul relațiilor sale economice cu străinătatea. Astfel, schimburile economice cu U.R.S.S. au scăzut de la 42% în 1964, la 27% în 1967, iar cele cu partenerii din C.A.E.R., inclusiv U.R.S.S., de la 72%, la 50%, în același interval de timp.

1968 - Marea Sfidare

România regimului comunist avea să atingă punctul culminant al gloriei sale externe în august 1968. Refuzul României de a participa la intervenția militară a statelor membre ale Tratatului de la Varșovia în frunte cu U.R.S.S. și, prin aceasta, la zdrobirea *„Primăverii de la Praga"* a constituit un act de responsabilitate și curaj inegalabile în Europa postbelică. Asemenea timpuri eroice au trecut. În zilele noastre, în condițiile supremației militare a N.A.T.O. și S.U.A. în Europa, statele membre ale Pactului nord-atlantic și cele ale defunctului Tratat de la Varșovia se conturează în oferirea de efective militare și facilități pentru intervenția militară din spațiul fostei Jugoslavii, sub egida N.A.T.O., organizată la sfârșitul anului 1995.

Evenimentele din Cehoslovacia au condus, pe de o parte, la înăsprirea relațiilor Est-Vest, inaugurând o nouă etapă în accelerarea cursei înarmărilor. Pentru România, însă, aceste evenimente au marcat deschideri spre lumea occidentală și S.U.A., unice în epoca *„războiului rece"*, permițând țării noastre relații privilegiate, atât cu S.U.A., cât și cu Piața Comună vest europeană, printre care, de importanță esențială a fost accesul la credite și la tehnologii.

Ca ofițer în serviciul de cercetare strategică al armatei, cu experiență de muncă în Marea Britanie, evenimentele din august

1968 mi-au oferit prilejul de a participa la momente politico-diplomatice inedite. Astfel, în ziua de 22 august 1968, l-am însoțit pe ambasadorul S.U.A. la București, domnul Richard H. Davis, împreună cu atașatul militar,colonelul James A. Rossa, în vizită la ministrul Apărării Naționale, la cererea acestora. A fost pentru prima dată, de la încheierea celui de-al doilea război mondial, când un ambasador al S.U.A. era primit la Ministerul Apărării. La vremea respectivă, ministru al Apărării era generalul-colonel Ion Ioniță, o personalitate de origine socială modestă, ca toți ceilalți conducători, dar cu putere de discernământ, echilibru, cinstit și cu multă dragoste față de armată și interesele naționale. În anii de vârf ai dicataturii lui Nicolae Ceușescu, generalul Ion Ioniță a fost prin-tre puținii demnitari care au îndrăznit să-l înfrunte pe dictator, fapt pentru care și-a petrecut ultimii ani ai vieții în totală dizgrație, izolat și veșnic supravegheat de agenții Departamentului Securității Statului.

Întâlnirea ambasadorului Richard H.Davis cu generalul colonel Ion Ioniță a fost de-a dreptul șocantă, prin inedit, deschidere și sinceritate, atât de o parte,cât și de alta.

Ambasadorul american și-a motivat cererea de vizită, pentru a reitera și față de armata română sprijinul președintelui S.U.A. pentru poziția curajoasă, de-a dreptul eroică, adoptată de România, față de invadarea Cehoslovaciei, precum și apelul lui Lindon Johnson adresat U.R.S.S. „*de a nu slobozi câinii războiului*". Au urmat întrebări foarte precise din partea celor doi demnitari americani, printre care și aceea privind declararea mobilizării gene-rale, despre care se vorbea. I s-a răspuns că s-a declarat doar mobilizare parțială, legată de rezerviștii din trupele de artilerie, de tancuri, rachete și artilerie antiaeriană, de transmisiuni și geniu. La întrebarea pe ce rezerve umane generale ar putea conta România, în cazul unui conflict militar cu „aliații" din Tratatul de la Varșovia, ministrul Apărării a răspuns că se poate conta pe circa 5.000.000 de combatanți. Acestea erau informații cu un înalt grad de secret, iar ușurința cu care le-a fost oferite i-au uluit pe cei doi diplomați americani. Evident stăpânit de emoție, Richard H.Davis l-a întrebat cu ce anume ar putea ajuta S.U.A. armata română în caz de conflict militar cu rușii, specificând fără echivoc că este vorba de armament. Generalul Ion Ioniță, surprins de un asemenea avans, inimaginabil în trecut, i-a răspuns că ne-ar fi foarte utile câteva sisteme de rachete antiaeriene de înaltă eficiență, produse în S.U.A., precum și arme antitanc dirijate dar, deocamdată, nefiind stare

de conflict, ne vom limita la ceea ce are în înzestrare armata română. Oferta americană l-a bucurat mult pe ministrul nostru și, am motive să cred aceasta, diseminată în armată, la eșaloanele adecvate, a contribuit la creșterea generală a moralului.

Momentul culminat al vizitei, acum, în perspectiva anilor care au trecut, consider că l-a constituit întrebarea formulată, cu multă reținere, de către domnul Richard H.David: *„Domnule ministru, ce veți face dacă trupele rusești vor trece Prutul?"* După un moment de reflecție, profund îngândurat dar fără a trăda vreun simțământ de panică și fără a brava, ministrul român a răspuns: *„Vom deschide focul, domnule ambasador! Armata română, așa mică cum este, se află în dispozitiv operativ și știe ce are de făcut. Nădăjduiesc, însă, că rațiunea va triumfa și nu se va ajunge acolo"*. După 30 ani de la acest eveniment, nu sunt sigur dacă diplomații americani l-au crezut sau nu pe generalul Ion Ioniță, dar am convingerea că Moscova l-a crezut și a înțeles că o eventuală invazie în România ar fi devenit foarte costisitoare, din toate punctele de vedere și, în consecință, nu ne-a atacat.

În perioada care a urmat evenimentelor din august 1968, situația internațională a României a cunoscut o creștere a prestigiului cum această țară nu a mai cunoscut niciodată, în bimilenara sa existență. Cu sau fără un plan premeditat, Nicolae Ceaușescu a fost propulsat în rândul celor mai populari și mai mediatizați conducători politici ai Europei și ai lumii, mult disproporționat față de potențialul economic și militar al statului român, în comparație cu alte state. În ceea ce privește armata română, se poate confirma că, în august 1968, aceasta s-a găsit într-o situație unică față de oricare altă armată a lumii și anume aceea de a se înfrunta cu armatele reunite ale Tratatului de la Varșovia, gata să ne atace pe toate direcțiile. Din informațiile de care dispuneam la data respectivă, la est de Prut erau concentrate aproximativ 30 de divizii mecanizate și de tancuri sovietice, la care se mai puteau alătura patru până la șase divizii poloneze. Bulgarii, la sud, puteau ataca cu alte cinci divizii, iar Ungaria, cea mai interesată în atacarea României, ar fi putut invada cu patru până la șase divizii. Tuturor acestor forțe, România le putea opune o armată constând din 10-12 divizii, sprijinite de formațiuni ale gărzilor patriotice, înființate în acele împrejurări dramatice.

În anii războiului rece, trupele americane au fost angajate în războaie pustiitoare, ca cel din Coreea (1950-1953) și cel din

Vietnam (1965-1975), dar acestea nu au fost puse niciodată în situația de a se confrunta nemijlocit cu Armata Roșie. Iată de ce, pentru comportamentul demn și unic al României și a armatei sale în epoca războiului rece, în zilele noastre, când această epocă a fost depășită iar totalitarismul a fost înlăturat, această țară și armata sa au dreptul la demnitate și respect, la un loc onorabil în ierarhia națiunilor și armatelor Europei.

În anul 1968, prin decizia politica a conducerii României de a rezista, inclusiv prin mijloace militare, invaziei ce se prefigura din partea forțelor armate unite ale Tratatului de la Varșovia și prin hotărârea armatei române, de la soldat la general, de a se bate până la ultimul cartuș, armata și națiunea română au șters pentru totdeauna rușinea și umilința la care a fost supusă România în 1940, când monarhia (regele Carol al II-lea) și partidele istorice (Partidul Național Liberal și Partidul Național Țărănesc) au cedat fără luptă Basarabia și Bucovina de Nord, precum și partea de nord-vest a Transilvaniei, însumând aproape o treime din teritoriul național. Trecerea Prutului și apoi a Nistrului, în anul 1941, deși glorioase în fapte de arme, nu pot fi considerate ca "acte ale voinței naționale", acestea înfăptuindu-se împreună cu armatele germane și sub dictatul de fier al lui Adolf Hitler.

Evenimentele din august 1968 au determinat o intensificare fără precedent a preocupărilor și acțiunilor C.I.A. pe teritoriul României. Agenții acestui serviciu au fost prezenți în toate zonele de operații ale țării, dar mai ales în Moldova și Dobrogea, de unde se aștepta lovitura principală a armatelor Tratatului de la Varșovia. Ținând cont de poziția Statelor Unite și de oferta directă de ajutor în armament făcută de ambasadorul american la București, organele române de contraspionaj au fost instruite să închidă un ochi, lăsându-i să-și facă meseria. România nu avea nimic de pierdut, atâta timp cât informațiile culese de aceștia ajungeau doar la Washington și nu la Moscova.

Mai mult chiar, spre surprinderea organelor române de specialitate, începând cu ultima decadă a lunii august1968, C.I.A. și alte servicii de informații din Occident, precum cele din Marea Britanie, Franța, Italia, Elveția, au stabilit contacte cu serviciul de informații al armatei române, furnizând în mod sistematic informații în legătură cu compunera, dislocarea și mișcările de forțe rusești și din celelate state membre ale Tratatului de la Varșovia, în zona perimetrului exterior granițelor României. Acest spirit de

solidaritate, de într-ajutorare spontană, ne-a bucurat și ne-a încurajat pe toți cei care lucram în acest serviciu, ușurându-ne mult misiunile.

Spiritul de cooperare dintre serviciile de informații ale României și cele ale S.U.A. și statelor membre N.A.T.O. s-a menținut mulți ani după ce criza cehoslovacă și a început să se erodeze abia după anul 1985, când în fruntea P.C.U.S. a apărut Mihail Gorbacoiv, moment istoric ce a determinat scăderea interesului american pentru România, pentru Nicolae Ceaușescu și în general pentru practicile de forță ale „războiului rece". Înfatuat de glorie și reputația câștigată după 1968, N. Ceaușescu nu a sesizat acest moment și nu s-a adaptat la noile condiții, fapt ce a contribuit în mare măsură la dezastrul său politic final, din decembrie 1989.

„Dacă era protejat de Securitate, Kennedy murea de bătrânețe!"

Apogeul prestigiului internațional al lui Nicolae Ceaușescu a fost atins în august 1969, când președintele S.U.A., Richard Nixon, a efectuat istorica sa vizită la București, și repetat apoi în august 1975, prin vizita în România a unui nou președinte american, în persoana lui Gerald Ford. Cele două vizite americane - la nivel de șef de stat, în România, au fost interpretate, de către analiștii politici, ca o imensă sfidare la adresa Moscovei, acestea având loc chiar la frontiera de est a U.R.S.S. Căldura, entuziasmul, prietenia și speranța cu care românii i-au întimpinat pe cei doi președinți ai S.U.A. au fost imense, surprinzându-i pe americani de o manieră totală. La pregătirea vizitei președintelui R.Nixon am participat direct și am avut prilejul să-i văd pe experții americani de la Biroul Federal de Investigații luând notițe, de la Securitatea română, asupra modului cum trebuie asigurată protecția unui șef de stat. Cu acest prilej, colonelul american George Normand, cu care am colaborat pe parcursul mai multor zile, mai în glumă, mai în serios, mi-a declarat la un moment dat: *„Domnule, trebuie să recunosc faptul că F.B.I.-iștii mei sunt niște novici în materie de protecție a demnitarilor față de securiștii voștri! Dacă J.F.Kennedy ar fi fost protejat de Securitatea română, precis că ar fi trăit până la adânci bătrânețe!*".

Cu toate că relațiile politice și economice dintre România și S.U.A. au atins dimensiuni de necrezut în sensul pozitiv al termenului, C.I.A. a continuat să-și facă meseria ca orice serviciu profesionist de informații. În 1978, Securitatea română se afla pe urmele unuia din cei mai valoroși agenți ai C.I.A. în România, generalul Ion Mihai Pacepa, locțiitor al șefului Serviciului de Informații Externe (pe atunci Direcția Generală de Informații). Preveniți, probabil, de un alt agent american strecurat într-un loc vital al statului român, americanii reușesc să-l scoată pe trădător de sub pericolul iminent al arestării, luându-l sub protecția lor în S.U.A.

În anul 1981, s-a produs un al doilea mare caz de spionaj în defavoarea României, prin fuga în S.U.A. a unui alt agent cu state vechi în slujba C.I.A., respectiv comandorul de marină Nicolae Luca, fost ofițer în Direcția Informații Militare. Urmează fuga în S.U.A. a lui Liviu Lupu, ofițer în Serviciul de Informații Externe, și descoperirea cazului de spionaj „*Răceanu*", diplomat de carieră în Ministerul de Externe, recuperat de C.I.A. după evenimentele din decembrie 1989.

Se poate constata că serviciile externe, politice și militare, ale României au fost puternic lovite de acțiunile C.I.A., cu toată prietenia afișată atât de către S.U.A. ,cât și de către regimul politic al lui Nicolae Ceaușescu. Nu trebuie să fim surprinși, deoarece aceasta este regula și nu excepția în relațiile dintre state, fie ele aliate sau în tabere opuse. C.I.A. recrutează, în orice țară inamică sau prietenă, de la soldat la general, de la student la ministru, de la omul de afaceri la șeful statului, dacă acest lucru este posibil.

Nenorocirea României, în urma loviturilor primite din partea C.I.A., a constat în aceea că, atât Serviciul de Informații Externe, cât și Direcția de Informații a Ministerului Apărării Naționale au fost decimate.

Sute de ofițeri de informații de cea mai înaltă calificare au fost scoși din cele două servicii, de teama că ar fi putut fi deconspirați în urma repetatelor acte de trădare survenite într-un interval de timp atât de scurt. Puțină lume știe că, în decembrie 1989, Nicolae Ceaușescu avea la dispoziție, pentru cunoașterea situației poli-tico-militare din Balcani, U.R.S.S., Europa de Vest și în general în lume, doar Agenția Română de Presă (AGERPRESS), deoarece serviciile de informații secrete fuseseră distruse în totalitate...

În decembrie 1989, Direcția de Informații din Ministerul Apă-rării Naționale nu dispunea de nici un element de cercetare, în spe-cial, de atașați militari, în nici unul din marile centre politice ale lumii, precum Washington, Paris, Londra, Bonn, Roma, Moscova, Beijing, Tokio și nici în capitalele statelor vecine! Situația era aceeași și pe linia politico-diplomatică, putând conduce la concluzia că însuși regimul lui N.Ceaușescu tindea spre sinucidere, prin ignoranță și incapacitate de a mai acționa. În ce îi privește pe cei care s-au pus în slujba C.I.A. sau a altor servicii de spionaj străine, descoperiți sau încă în activitate, indiferent ce i-a determinat să facă acest lucru, respectiv „*convingerile politice*", dorința de îmbogățire sau șantajul, toți intră în aceeași categorie: adică, trădători de țară și neam. Un înțelept spunea cândva un mare adevăr și anume: „*Nimic nu este mai josnic decât trădătorul. Chiar și păduchele contaminat cu tifos exantematic s-ar simți jignit, dacă l-ai compara cu trădătorul*".

Desigur, ei urlă în prezent că au luptat împotriva comunismului, pozează în „*eroi*" și „*patrioți*", gata să-și ofere serviciile „*patriei*" la a căror „*liberare*" au contribuit. Josnicia acestora nu are limită. În orice societate, de la epoca de piatră și până în zilele noastre, esența trădării, este și va rămâne aceeași. În ceea ce-i privește pe trădătorii români din epoca „războiului rece", trebuie să li se spună simplu și definitiv că ei nu au trădat un regim politic, care de altfel s-a și dovedit trecător, ei au trădat România, poporul român și interesele sale. Pentru asemenea fapte nu există nici scuze, nici iertare.

În anii de glorie ai relațiilor politice, economice, culturale și militare dintre România și S.U.A., cuprinsă în perioda istorică dintre 1964 și 1985, țara noastră a fost mult mai onestă decât partea americană. Românii nu au urmărit niciodată destabilizarea regimului politic din S.U.A. iar informațiile pe care le-a obținut pe căi oficiale sau mai puțin oficiale pe teritoriul S.U.A. le-a folosit în propriul interes, fără a le pune la dispoziția unei terțe părți, așa cum pe nedrept au fost bănuiți, pentru motivul că făceam parte din Tratatul de la Varșovia.

Atunci când se va umbla la arhivele secrete ale statului, se va constata, probabil, că România a jucat, în epoca războiului rece, pe plan european și mondial, un rol deosebit de mare, mult disproporționat față de puterea sa economică și militară. Probabil că vor mai trece secole până când țara noastră să mai aibă un asemenea rol. Avem în vedere, printre altele, rolul României în negocierea politică a războiului din Vietnam, apropierea politică

dintre S.U.A. și China, negocierea Tratatului de la Camp David dintre Israel și Egipt și altele.

Probabil că la nivelul anului 1989, când relațiile dintre România și S.U.A. au atins cel mai scăzut nivel, dezamăgirea a fost profundă și reciprocă. Pe de o parte, regimul lui N.Ceaușescu s-a simțit trădat și a abandonat, în ciuda serviciilor imense aduse intereselor S.U.A. iar pe de altă parte, americanii au rămas profund nemulțumiți de faptul că nu au putut produce schimbări politice în România, vizând scoaterea țării noastre din „lumea comunistă" adică o evoluție asemănătoare celei din Polonia.

Polonia - repetiții pentru '89

Al treilea front de rupere a „monolitului comunist", care a concetrat imense forțe și mijloace din partea S.U.A. ,având în avangardă C.I.A., l-a constituit Polonia.

Pierderea Poloniei în favoarea U.R.S.S., în urma aranjamentelor politice de la Ialta și Potsdam, din 1945, a fost regretată de către S.U.A., Marea Britanie și Franța încă din primele zile ale încheierii celui de-al doilea război mondial. Se știe că, pe toată durata războiului la Londra, a funcționat guvernul polonez aflat în exil, după cucerirea Poloniei în octombrie 1939, de către armatele hitleriste, și care, în mod natural, după înfrângerea Germaniei, urma să se înapoieze la Varșovia, fapt ce nu s-a mai produs niciodată. Acțiunile pentru destabilizarea și dislocarea regimului comunist din Polonia nu au cunoscut niciodată momente de pauză dar s-au amplificat în mod deosebit în condițiile excepționale create de anul 1968. Acest an, care a culminat cu invazia trupelor Tratatului de la Varșovia, în frunte cu U.R.S.S., în Cehoslovacia - mai puțin România - a fost un an al marilor seisme politice pe un front european mult mai larg. Astfel, în anul 1968, au avut loc uriașele manifestații studențești din Franța, la care s-a alăturat o mare parte a populației, conducând la înlăturarea regimului politic gaulist, în frunte cu însuși generalul Charles De Gaulle, marele erou al Franței, omul care a contribuit de o manieră decisivă la renașterea națiunii și civilizației franceze, distruse și compromise grav în anii celui de-al doilea război mondial. Soarta generalului De Gaulle ne face să credem că și în cazul marilor națiuni ale lumii, cum este cea franceză, recunoștința față de marii conducători este o floare extrem de rară. În același an, au loc puternice manifestații studențești în Jugos-

lavia lui I.B.Tito, amenințând cu destabilizarea statului. Înțelegând gravitatea momentului și dând dovadă de multă înțelepciune politică, I.B.Tito *„se alătură"* mișcărilor studențești printr-un discurs de „sprijinire" a revendicărilor „juste" ale masei de studenți, pericolul este îndepărtat iar mișcarea se încheie cu sloganul *„Tito este cu noi"*.

În anul 1968, au avut loc puternice mișcări studențești în Polonia, încheiate cu măsuri represive puternice din partea autorităților, constând din închiderea facultăților, arestarea și judecarea unor lideri ai mișcărilor și concedierea unui număr important de profesori universitari.

În legătură cu mișcările studențești din Europa anului 1968, s-au făcut, pe parcursul anilor, multe speculații. Din lipsa unor dovezi certe, nu voi intra în detalii. Subliniez însă faptul că o seamă de observatori și analiști politici avizați consideră că S.U.A. și instrumentul său de cercetare și influență, C.I.A., nu ar fi fost străine de aceste mișcări. În ceea ce privește Franța, cercurile politice de la Washington erau vital interesate în înlăturarea de la putere a generalului De Gaulle pentru lovitura dată de acesta N.A.T.O. prin retragerea Franței din structurile integrate militare ale pactului, scoaterea din această țară a Comandamentului Suprem al N.A.T.O. și eliminarea bazelor militare americane de pe teritoriul francez. Asemenea fapte, suntem absolut siguri, nu i-au putut fi iertate mândrului general, care nu s-a remarcat niciodată prin prea multă dragoste față de S.U.A și, ca atare, la momentul potrivit, exploatându-se o stare internă dificilă din Franța, a fost lovit decisiv.

Prezența C.I.A. în mișcările studențești de la Belgrad și Varșovia, din același an, ni se pare o chestiune firească și, chiar dacă nu ar fi fost implicată, nu ar fi putut scăpa de bănuială. Jugoslavia și Polonia au fost considerate întotdeauna *„zonele moi"* ale lumii comuniste, în care C.I.A. își punea mari speranțe în a le transforma potrivit cu interesele S.U.A.

În anul 1970, pe fondul înrăutățirii condițiilor de viață și mai ales al creșterii prețurilor, în Polonia au loc primele mari acțiuni ale clasei muncitoare. Tonul este dat de muncitorii șantierelor navale din Gdansk. Mișcările se vor întinde rapid pe tot litoralul Mării Baltice și apoi în restul țării. În nota obișnuită a regimului comunist, de care vor lua la cunoștință și românii în decembrie 1989, muncitorii răzvrătiți sunt etichetați *„drojdia societății, aventurieri, anarhiști, huligani, elemente criminale, dușmani ai socialismului și*

ai Poloniei". La 15 decembrie 1970, muncitorii din Gdansk, din Gdynia și Sceczin au ieșit masiv pe străzi și au dat foc unor instituții de stat și de partid. Poliția poloneză, sprijinită de unități ale armatei, în eforturile de a restabili ordinea, a deschis focul, rezultând 44 de morți și 1 164 de răniți (mulți din aceștia decedând ulterior).

La 18 decembrie 1970, muncitorii de la șantierul naval Warski din Sceczin au pus stăpânire pe ateliere și, cu toate că se aflau înconjurați de trupe, aleg un prim comitet de grevă și redactează un document ce conținea revendincările muncitorilor, printre care, dreptul de a avea sindicate independente. Aici s-a născut pentru prima dată ideea ce avea să stea la baza nașterii sindicatului independent „*Solidaritatea*" în 1980 și 1981, precum și a programului său politic, ce aveau să conducă, peste aproximativ 20 ani, la căderea regimului comunist din Polonia. Drumul s-a dovedit extrem de lung și de anevoios. Mișcările muncitorești din Polonia, din decembrie 1970, nu au fost cunoscute în România datorită cenzurii, dar nici nu au rămas fără urmări. Ideile născute atunci au penetrat, încet dar sigur, toate regimurile totalitare din Europa Centrală, inclusiv cel din România. Similitudinea acțiunilor muncitorești din decembrie 1978 de la Brașov cu cele ale muncitorilor polonezi de la Scetzin din 1970 este izbitoare.

Anul 1970, în Polonia, marchează căderea de la putere a secretarului general al partidului Wladislav Gomulka și ascensiunea lui Edward Gierek, apreciat ca moderat și orientat spre reforme. În anul 1971, mișcările muncitorești din Polonia reizbucnesc, iar regimul comunist caută soluții, împreună cu Moscova.

„Greul luptei" pe „frontul anticomunismului" în cei 45 de ani ai „războiului rece" l-au purtat serviciile de spionaj ale S.U.A, secondate de cele ale Marii Britanii și Germaniei Federale, „binecuvântate" și sprijinite la scară globală de către Vatican cu cei 25.000 de călugări ai Ordinului iezuiților care, de-a lungul secolelor, s-au dovedit cei mai de temut agenți de spionaj din toate timpurile. Cartea lui Richard Gid Powers, profesor de istorie la Universitatea Staten Island din S.U.A intitulată *„Istoria anticomunismului american"*, apărută la Editura Free Press din New York în anul 1995, pune în lumină, în modul cel mai convingător, faptul că între Vatican, Biserica Catolică din S.U.A. și C.I.A. a existat și există un acord secret („santificat" de autoritatea scaunului papal) de luptă împotriva comunismului, a ideologiilor ateiste, precum

și a celorlalte civilizații care nu au ca suport moral dogma catolică, inclusiv ortodoxismul.

A rămas în istorie enciclica lui Eugenio Pacelli, care a devenit Papa Pius al XII-lea, prin care „socialismul și comunismul", împreună cu ideologia marxistă, au fost declarate *"dușmani de moarte"* ai bisericii și civilizației occidentale, iar Germania celui de-al treilea Reich sub Adolf Hitler a fost decretată drept *„bastionul creștinității"*.

Vaticanul a continuat aceeași politică, în toată perioada post-belică având de data aceasta ca principal aliat C.I.A. și instituțiile bisericești catolice din S.U.A.

În zilele noastre, nu mai este un secret pentru nimeni faptul că aducerea cardinalului polonez Voitila pe scaunul papal și încoronarea lui sub titlul de Papa Ioan Paul al II-lea, constituie una dintre cele mai strălucite acțiuni acoperite din întreaga istorie a C.I.A. Cele două instituții s-au legat printr-o *"frăție de cruce"*, reușind să stăvilească venirea la putere a partidelor comuniste în Italia și Franța.

Societatea religioasă *„John Birch"*, cu o doctrină neo-fascistă, din S.U.A., înființată în memoria preotului catolic cu același nume, arestat și executat pentru diversiune și spionaj în China, în 1947, *"Cruciada Anti-comunistă Creștină"*- creată de Fred Schwartz în anul 1962, „Cruciada Creștină"- condusă de Billy Forster Hargis, „Liga Creștină Americană"- condusă de Edgar Bundy și altele au purtat girul Vaticanului, au colaborat și continuă să colaboreze strâns cu C.I.A. Acestea acționează, în prezent, acolo unde *„planeta este încă roșie"*, adică în China, Asia de sud-est și în Cuba, precum și în tot spațiul fostei lumi socialiste din Europa Centrală și de Est, pentru eradicarea *„urmărilor comunismului"*.

Vaticanul, sub Papa Ioan Paul al II-lea, a jucat un rol decisiv în propulsarea lui Lech Walesa în fruntea sindicatului-partid *„Solidaritatea"*, în distingerea "catolicului electrician", devenit ulterior președintele Poloniei, cu premiul Nobel pentru pace, în subminarea bazelor societății socialiste de tip totalitar din Polonia, Cehoslovacia, Ungaria și țările baltice - Lituania, Letonia și Estonia.

Puțini oameni știu că deturnarea demonstrațiilor studențești și transformarea acestora în acțiuni cu caracter anti-statal vizând răsturnarea regimului politic din China, din vara anului 1989, a fost efectuată de către misionarii catolici iezuiți împreu-

nă cu agenți acoperiți ai C.I.A. Pe acest fond al "radicalizării" brusce a mișcării studenților chinezi din Beijing, s-au produs incidentele din Piața Tian-An-Men, soldate cu circa 300 de morți și răniți, și nu cu *„mii de morți"*, cum s-a transmis și continuă să se transmită și în zilele noastre de către mijloacele audio-vizuale americane din rețelele internaționale ale acestora. „Adevărul" despre *„masacrul"* din Piața Tian-An-Men este tot atât de autentic pe cât a fost cel referitor la cei *„60.000 de morți de la Timișoara, din decembrie 1989"*...

Reagan - actorul din „Războiul stelelor"

Stindardul anticomunismului a fost ridicat din colb de către fostul președinte Ronald Reagan, începând din 1981, care, în timpul primului său mandat, a angajat S.U.A. în cea mai amplă și mai amenințătoare cursă a înarmărilor din toată epoca războiului rece.

La 23 martie 1983, R.Reagan a aruncat lumii comuniste provocarea „*războiului stelelor*", care consta din crearea, în spațiul cosmic, a unui uriaș scut antirachetă menit să transforme S.U.A. într-un spațiu invulnerabil față de mijloacele strategice nucleare rusești. Programul ar fi durat până în anul 2000 și ar fi costat S.U.A. în jur de 2.500 miliarde de dolari.

Programul propus de R.Reagan *(vezi anexa nr. 22)* a avut efecte negative asupra aliaților S.U.A., din N.A.T.O., deoarece prevedea protecția exclusivă a S.U.A., lăsând Europa de Vest deschisă oricăror lovituri probabile rusești. Acesta a fost una din cauzele principale ce a condus la reactivarea Uniunii Europei Occidentale care, după toate probabilitățile, va deveni organizația de securitate a Europei la începutul secolului XXI, ducând la eliminarea N.A.T.O., o alianță oricum depășită de istorie și într-o stare de declin continuu. Dorința României de aderare la N.A.T.O. , o alianță militară muribundă, este cel puțin stranie dacă nu ridicolă...

În programul său politico-militar anticomunist agresiv care în 1983 putea duce la izbucnirea celui de-al treilea război mondial, Ronald Reagan a fost încurajat de greșelile strategice grave săvârșite de Moscova prin implicarea militară a rușilor în Etiopia, Angola, America Latină și, mai ales, prin intrarea armatei sovietice în Afganistan la 25 decembrie, 1979.

Tuturor acestor stări le-a pus capăt apariția pe scena politică a lumii a lui Mihail Gorbaciov cu programele sale „Noua gândire"

și *„Perestroika"*, ce aveau să conducă atât la stingerea războiului rece, cât și la dispariția „lumii comuniste" din spațiul geopolitic al fostului Tratat de la Varșovia.

Evenimente care s-au succedat cu viteza fulgerului, în intervalul de timp istoric extrem de scurt 1989-1991, au surprins total serviciile de spionaj militar occidentale. C.I.A. a ieșit atât de discreditată din acest proces, încât în 1991, în Congresul S.U.A., senatorul Daniel Patrick Moynihan a cerut desființarea acestei imense instituții de spionaj.

Datorită însă intervenției ferme a fostului președinte George Bush, care a deținut cu ani în urmă funcția de director al acestei instituții, C.I.A. a scăpat cu doar o reducere de 25% a personalului său.

Analiștii C.I.A. din epoca post-război rece au ajuns la concluzia că strategia serviciilor de spionaj militar americane a fost fundamental eronată, axându-se exclusiv pe studierea „părților tari" ale comunismului și nu pe cele slabe, care au condus în final la colapsul acestuia. În eforturile lor de cercetare a U.R.S.S. și *„lumii comuniste"* în general, serviciile de informații ale S.U.A. și-au concentrat forțele și mijloacele în proporție de 51% pentru spionajul militar, 15 % pentru spionajul tehnico-militar, 31% pentru spionajul politic și 3% la sută pentru spionajul economic.

Pentru a repara aceste greșeli, din 1992 încoace, S.U.A. au alocat în jur de 40 % din forțele și mijloacele serviciilor sale de informații pentru spionajul economic.

După căderea comunismului și dezmembrarea U.R.S.S., serviciile de spionaj american patronate de C.I.A. au în preocupările lor subterane, printre altele, următoarele obiective:

- prevenirea refacerii sub orice formă a fostei U.R.S.S.;
- consolidarea independenței Ucrainei;
- atragerea în N.A.T.O. a statelor baltice, Estonia, Letonia și Lituania;
- alimentarea unor stări de tensiune și conflict în zone ce se pretează la aceasta, cum sunt cele din Caucaz și republicile musul-mane, pentru a trena refacerea puterii economice și militare a Federației Ruse;
- reducerea prin toate mijloacele a puterii militare a Federației Ruse, mai ales în domeniul nuclear;
- cucerirea pieții de armament din Europa Centrală și eliminarea Rusiei din această zonă;

• atragerea sub controlul S.U.A. a serviciilor de informații ale statelor din Europa Centrală.

Pe un plan secundar, mai mult declarativ, pentru a-și masca obiectivele reale, C.I.A. vorbește și despre lupta împotriva proliferării nucleare,a traficului de droguri și de armament, a crimei organizate etc.

Interesele S.U.A. în Europa se lovesc însă de cele ale Uniunii Europene, care face eforturi de ieșire de sub hegemonismul S.U.A., fiind pe cale să realizeze acest lucru.

Tratatul de la Amsterdam, semnat în 1997, pune bazele unei noi Europe de la Atlantic la Urali, iar relațiile dintre Europa de Vest și Europa de Est evoluează pe cu totul alte coordonate decât cele dorite de Washington. Fuziunea dintre Estul și Vestul continentului va duce în final la nașterea unei Europe noi care, în perspectiva secolului XXI, tinde să devină cel mai mare centru de putere economică, tehnologică, comercială și militară din lume. Spionajul economic va trece pe primul plan și va fi „fără frontiere".

Cât privește perioada de tranziție din Europa Centrală și de Est, deocamdată, aceasta se aseamănă foarte mult cu *„pacea cartagineză"* și constă în distrugerea, sub presiunile Occidentului, a tuturor elementelor componente ale fostei lumi comuniste. Generațiile care trec prin acest proces vor aprecia, cândva, dacă a fost bine sau a fost rău din tot ce s-a făcut și vor suporta consecințele.

Capitolul IV:

SERVICIILE DE SPIONAJ ALE SECOLULUI XXI. PERSPECTIVE.

Serviciile de spionaj ale epocii *„războiului rece"* nu au dispărut. Cu toate schimbările politice, economice și militare de amploare tectonică petrecute în lume, a "dispariției inamicului", aceste servicii au supraviețuit, adaptându-se fiecare, după interesele specifice, la noile misiuni. Nici un guvern occidental, în frunte cu administrația de la Washington, indiferent cât de „democratic" sau de „transparent" se pretinde, nu a îndrăznit să se atingă într-o manieră de fond, „revoluționară", de serviciile sale de spionaj.

S.U.A. sunt țara care a operat cele mai reduse schimbări în structurile sale de informații. Totul a rămas aproape intact, în special datorită faptului că atunci când s-a aplicat "reforma" în domeniul "comunității serviciilor de informații", reclamate de noua etapă istorică, la Casa Albă, pe postul de președinte al S.U.A. s-a aflat George Bush, fost director general al C.I.A., iar în fruntea Agenției Centrale de Investigații s-a aflat Bob Gates, unul dintre cei mai mari conservatori care s-a aflat vreodată în acest post, arhitect și promotor înrăit al „războiului rece".

Pozitiv este totuși faptul că, sub o nouă administrație, cea a lui William Clinton și după scoaterea la pensie a bătăiosului B. Gates, C.I.A. a recunoscut că întreaga concepție, întregul mod de lucru și de interceptare a lumii epocii „războiului rece", precum și a relațiilor Est-Vest în anii 1945-1989 au fost, în esență, eronate.

Tot în acest nou context, s-a apreciat că subordonarea serviciilor de informații americane față de anumite interese politice partizane de partid a avut efecte grave asupra performanțelor acestora în problemele de interes național, strategice, majore.

În perspectiva secolului XXI, atât în S.U.A., cât și în alte state mari din Uniunea Europeană, se încearcă adaptarea activității serviciilor de informații la nevoile reale, de interes național ale instituțiilor consumatoare de informații și nu la interesele unui partid politic sau altul. Va fi exclusă în viitor numirea unor oameni politici, la conducerea acestor servicii.

Organele de spionaj americane, britanice și germane, care au colaborat cel mai strâns pe *„frontul anticomunismului"* în toată perioada „războiului rece", admit că cea mai mare deficiență în activitatea lor a fost lipsa unor *„surse umane de informații"*, adică a unor spioni recrutați în centrele de decizie politică la nivel înalt din fosta U.R.S.S. și celelalte state membre în Tratatul de la Varșovia.

Lipsa surselor de informații umane la nivel de agenți, informatori sau relații cu potențial informativ, a constituit cauza principală a surprinderii politice căreia i-au căzut victimă toate serviciile de informații din statele membre în N.A.T.O., în frunte cu cele americane.

În secolul XXI, C.I.A. și celelalte servicii de informații care au suferit de această lacună, exagerând aportul tehno-spionajului, vor reveni la metodele clasice, readucând în prim plan rolul surselor umane și mai ales al agenților recrutați sau infiltrați în țările pe care le cercetează, mai ales în spațiul geopolitic al fostului Tratat de la Varșovia *(anexa nr.11)*.

În epoca „războiului rece", serviciile de informații ale S.U.A. au cheltuit aproximativ 87% din fondurile avute la dispoziție pentru culegerea de informații cu mijloace tehnice (terestre, aeriene, navale, subacvatice și cosmice) și numai 13% pentru exploatarea surselor umane. S-a constatat, cu multă întârziere, că nici un mijloc tehnic, indiferent de gradul său de sofisticare, nu poate pătrunde în conștiința omului.

Pe timpul războiului din Golful Persic, din iarna anului 1991, comandantul forțelor americane și aliate din zonă, generalul Schwartzkopf, a dorit să cunoască dacă armata irakiană dispunea de o componentă de luptă chimică pentru rachetele de tip SCUD cu care Saddam Hussein executa lovituri asupra Israelului și Arabiei Saudite. Cu toate că asupra zonei de operații era concentrată o forță cosmică de cercetare strategică alcătuită din 32 sateliți de cel mai înalt nivel tehnic, suplimentați de avioane de cercetare „invizibile" F-117 și de cele de tipul SR-71, precum și de alte mijloace tehnice ultra-moderne, nimeni nu a putut răspunde la această întrebare, fapt ce a creat o psihoză de spaimă atât la nivelul trupelor, cât mai ales al populației israeliene, determinând guvernul de la Ierusalim să cumpere urgent măști de gaze în valoare de sute de milioane de dolari. Problema ar fi fost rezolvată simplu dacă în dispozitivul armatei irakiene ar fi existat măcar un singur agent, un singur om, recrutat care să lucreze pentru spionajul militar american.

La nouă ani de la încheierea războiului din Golful Persic, atât C.I.A., cât și Agenția de Informații a Apărării recunosc că un asemenea agent nu a existat, în ciuda faptului că, până în 1990, sute de ofițeri irakieni s-au instruit în Occident, inclusiv în S.U.A., existând posibilități de a selecționa și recruta din rândul acestora, așa cum se procedează în prezent cu unii ofițeri din fosta *„lume comunistă"* care se instruiesc în S.U.A.

În secolul XXI, serviciile de spionaj vor cheltui sume mult mai mari pentru crearea, dezvoltarea și exploatarea surselor umane de informații prin crearea de celule și rețele de agenți recrutați, informatori plătiți și relații capabile să furnizeze informații de valoare.

Lumea secolului XXI va fi fundamental diferită de cea din ultima jumătate a secolului XX. Aceasta nu va mai fi o lume *„bipolară"*, axată pe S.U.A., și fosta U.R.S.S., care s-a dezintegrat, și nici o lume *„monopolară"* cum visează Washingon-ul, ci o lume *„multipolară"*, bazată nu pe blocuri militare, ci pe grupări și organizații economice regionale.

Cel mai puțin pentru următoarele 2-3 decenii, posibilitatea izbucnirii unor războaie la scară continentală sau globală este exclusă. Nici una din marile puteri ale lumii nu este interesată în război și nu are posibilități de a purta un război de amploare pe cont propriu.

Echilibrul de forțe în plan local, regional sau mondial va lua în calcul puterea economică a statelor sau grupurilor de state și nu puterea militară, cum încă se mai gândește la Washington. Puterea militară a fostei U.R.S.S. a fost enormă dar s-a prăbușit, fără ca împotriva acesteia să se fi tras un singur cartuș, pe fondul colapsului economic.

În secolul XXI, lupta pentru dominația lumii se va da între blocurile economice și comerciale și nu între blocurile militare, care au dispărut rând pe rând (SEATO, CENTO, Tratatul de la Varșovia).

În ultimul deceniu al secolului XX, importanța factorului militar în relațiile dintre state a fost într-o continuă scădere. Această tendință se va accentua în secolul viitor.

N.A.T.O., principala alianță militară a lumii occidentale, care a supraviețuit încheierii *„războiului rece"*, va continua să se degradeze, să fie marginalizat, iar în următorii 5-10 ani se va dizolva.

S.U.A. vor face eforturi disperate pentru prelungirea existen-

ței N.A.T.O., dar șansele de reușită sunt minime. Nici cei mai optimiști dintre analiștii politici și militari americani, printre care Paul Kennedy, William Keylor, Jonathan Dean, Michael Hogan și mulți alții, nu cred că N.A.T.O. va supraviețui mai mult de câțiva ani.

Cea mai puternică organizație economică la sfârșitul secolului XX și începutul secolului XXI este Uniunea Europeană. Introducerea monedei unice europene EURO la 4 ianuarie 1999 este de natură să consolideze și mai mult puterea și influența în lume a Europei Occidentale.

Uniunea Europeană, în baza Tratatului de la Amsterdam, semnat în 1997 și ratificat în 1998, își construiește propriul organism de securitate și apărare prin contopirea cu Uniunea Europei Occidentale.

Uniunea Europeană a devenit mult prea mare și puternică pentru a mai încăpea în N.A.T.O. De altfel, acest bloc militar desuet nici nu mai constituie forumul unde se dezbat și se iau mari decizii politice din zona euro-atlantică. În plan politic, N.A.T.O. a fost înlocuit cu dialogul Uniunea Europeană - S.U.A. Până la epuizare, N.A.T.O. va deveni un fel de *„ladă de scule militare"* pe care să le închirieze Uniunii Europei Occidentale, pentru desfășu-rarea unor operațiuni militare în afara zonei de responsabilitate a N.A.T.O.

Singurele lucruri cu care se va "remarca" N.A.T.O. cu prilejul "jubileului" său din 4 aprilie 1999 (*manuscrisul a fost predat înainte de această dată - n.ed.*) va fi confirmarea admiterii în alianță a Cehiei, Poloniei și Ungariei, precum și aprobarea noii sale strategii total diluate și cu o semnificație pur politică, marginală. După această dată, N.A.T.O. va intra în faza finală a declinului său, până la dizolvare sau înghețare.

În primul deceniu al secolului XXI, se vor contura tot mai pregnant *„polii de putere ai lumii"*, care vor fi, în ordinea importanței, Uniunea Europeană, S.U.A., Japonia, Federația Rusă (Comunitatea Statelor Independente) și China.

Vor apărea fricțiuni și contraindicații între marile puteri economice ale lumii, Uniunea Europeană, S.U.A. și Japonia, în care vor fi angrenate și serviciile de spionaj ale acestora.

În secolul viitor, S.U.A. vor fi interesate nu în dezvoltarea și extinderea spre est a Uniunii Europene, ci în subminarea acesteia, până la destrămare. Apariția monedei unice europene, care pune capăt supremației dolarului în economia mondială, echivalează cu pierderea unui mare război de către S.U.A. și nu va fi

mâne fără replică. S.U.A. vor recurge la măsuri de subminare a U.E. prin speculații bursiere și diversiuni acoperite, deoarece nu mai au puterea de a se măsura într-un război economic deschis cu Europa Occidentală. Aceasta, deoarece valoarea produsului intern brut al Uniunii Europene este mai mare decât cel al S.U.A., iar valoarea capitalului vest-european investit direct în economia S.U.A. este substanțial mai mare decât cel american investit în economia U.E. Acest nou raport de forțe în plan economic obligă S.U.A. la multă prudență.

În pragul noului secol și mileniu, sub privirile noastre, se naște o lume cum nu a mai existat nicicând. Omenirea reclamă și realizează progrese în direcția păcii și democrației, a unui sistem economic eficient. U.R.S.S. a dispărut, *„războiul rece"* a devenit istorie, iar S.U.A. nu mai pot invoca *„pericolul comunist"* la adresa securității sale. *„Barbarii din est"* nu mai vin. Focarele de tensiune și conflicte, deși încă numeroase, inclusiv în Balcani și în spațiul fostului imperiu sovietic, au tendința de a se stinge. Dacă în urmă cu 10 ani marea majoritate a statelor Americii Latine se aflau sub regimuri dictatoriale, în prezent, 90% din acestea trăiesc sub guverne alese în mod democratic, chiar dacă instituțiile democratice, ca și cele din România, nu au ajuns încă la maturitate.

În Africa de Sud, a fost demolat regimul de apartheid, iar în Orientul Mijlociu negocierile de pace, deși extrem de dificile și presărate cu acte de violență, totuși se derulează.

Germania a fost reunificată în mod pașnic, iar în Europa Centrală și de Est, cu prețul unor eforturi supraomenești, se edifică societăți democratice și se introduce sistemul economiei de piață.

O.N.U. a început să-și joace rolul dorit de fondatorii săi și statuat în Chartă. La cumpăna între secole și milenii, omenirea parcurge o epocă de mari transformări revoluționare, de mari speranțe, promisiuni și oportunități. Asupra tuturor acestor fenomene care au schimbat axa istoriei, o puternică influență a fost exercitată de transformările din fosta *„lume comunistă"*, cunoscute sub genericul *„Revoluția europeană de la 1989"*.

Cu toate evoluțiile pozitive la scară globală, nu avem încă curajul și nici suficiente puncte de sprijin să le considerăm definitive, ireversibile. Peste tot pe glob, în locuri cunoscute sau mai îndepărtate, există pericole, stări de tensiune și conflict. Cei care dețin supremația în domeniul militar manifestă mult prea ușor tendința de recurgere la mijloace de forță pentru așa-zisa soluționare a conflictelor.

Dacă, în trecut, intervenția militară constituia o măsură de excepție, extrem de gravă, în epoca post-război rece, aceasta aproape că a devenit o regulă. Crește rezistența și ostilitatea lumii în curs de dezvoltare iar în cadrul acesteia, a fundamentalismului islamic, față de uriașul decalaj ce o desparte de lumea dezvoltată, față de modul de-a dreptul monstruos de inegal în care sunt împărțite și consumate resursele și avuția planetei.

Toate acestea vor influența activitatea serviciilor de spionaj la scară mondială în secolul XXI. Cercetarea strategică la scară globală se deplasează din sectorul militar, predominant în a doua jumătate a secolului al XX-lea, spre sectorul economic, în secolul XXI.

Comunitatea serviciilor de informații ale S.U.A.

Potrivit prevederilor legii nr. S. 2198 din 1993, care a adus modificări la Legea siguranței naționale din 1947, Comuni-tatea Serviciilor de Informații (spionaj) a S.U.A. cuprinde urmă-toarele instituții de nivel național și departamental *(anexa nr. 12)*:

- Agenția Centrală de Informații (C.I.A.) - ca organism național suprem de culegere de informații din surse umane și surse tehnice, având totodată și rolul de coordonator al activității tuturor celorlalte servicii de informații și de securitate existente în S.U.A. potrivit legii;

- Agenția Națională de Securitate (N.S.A.) - subordonată Departamentului Apărării, având ca misiuni efectuarea cercetării radioelectronice la scară globală, cu mijloace de interceptare terestre, aeriene și cosmice, ascultarea și înregistrarea legăturilor de telecomunicații ale tuturor statelor lumii, indiferent de natura relațiilor acestora cu S.U.A. și spargerea codurilor și cifrurilor statelor și armatelor străine;

- Agenția de Informații a Apărării (D.I.A.) -subordonată Ministerului Apărării al S.U.A. (*„Pentagon"*), care răspunde de executarea culegerii de informații militare la scară globală, folosind mijloace și procedee specifice, de la crearea și cultivarea surselor umane (spioni și informatori plătiți) la mijloacele din domeniul tehnospionajului, de uscat, aerian, maritim, subacvatic și cosmic;

- Agenția Națională de Cercetare Foto și Sateliți de Imagine - organ de vocație globală apărut în urma experienței războiului din Golful Persic, destinat să sprijine comandamentele militare

americane pe timpul ducerii unor operațiuni militare.

- Direcția de Informații a Trupelor de Uscat;
- Direcția de Informații a Forțelor Maritime Militare;
- Direcția de Informații a Forțelor Aeriene Militare;
- Direcția de Informații a Corpului de Infanterie Marină.

Aceste Direcții execută misiuni de cercetare strategică, operativă și tactică în folosul categoriei de forțe ale armatei pe care o deservesc.

- Biroul Federal de Investigații (F.B.I.) - sau poliția politică a S.U.A.-, însărcinat cu acțiunile de combatere a delictelor politice la nivel federal, a mișcărilor de sorginte comunistă sau social-democrată de orice fel, a mișcărilor sindicale și pentru drepturile populațiilor de culoare etc. Tot în sarcina F.B.I. intră și combaterea crimei organizate, a traficului cu stupefiante, armament, materiale radioactive etc.

Biroului Federal de Investigații îi este atribuit meritul istoric de a fi lichidat fizic sau prin expulzări masive orice mișcări politice semnificative cu tendințe de stânga, de pe teritoriul S.U.A., de-a lungul întregului secol XX. Totodată, F.B.I. are misiunea de combatere și anihilare a activității serviciilor străine de spionaj pe teritoriul S.U.A.

În ultima jumătate de secol, cele mai crâncene bătălii pe frontul *„războiului secret"* s-au purtat între F.B.I. și K.G.B. Rezultatele reale ale acestor "bătălii" vor putea fi cunoscute numai în măsura în care atât S.U.A., cât și Federația Rusă vor permite accesul unor cercetători la arhive. Nici fantezia celor mai talentați scriitori și nici cascada filmelor de spionaj turnate în studiourile de la Hollywood nu vor ajuta la cunoașterea adevărului.

- Departamentul de Informații al Ministerului de Finanțe, apreciat ca unul dintre cele mai puternice și mai eficace servicii de informații din S.U.A., cu agenți infiltrați în toate instituțiile financiare, burse și medii de afaceri de pe teritoriul S.U.A.;

- Direcția de Informații a Ministerului Energiei, care practică un spionaj la scară globală cu privire la rezervele energetice ale altor state, precum și cel al tehnologiilor de vârf;

- Direcția de Informații a Comisiei pentru Energia Atomică, însărcinată cu organizarea și desfășurarea spionajului în domeniul tehnologiei nucleare, atât cu aplicație civilă, cât și militară, la scară globală;

- Biroul „H" pentru Informații și Cercetare din Ministerul de Externe al S.U.A., organ de colectare și prelucrare a informațiilor

culese de ambasadele S.U.A. din întreaga lume;

- Agenția de Informații a Gărzii de Coastă, care are agenți infiltrați sub diferite acoperiri oficiale sau private, în toate marile porturi ale lumii.

În afara celor 14 servicii de informații (spionaj) de importanță națională sau departamentală, pe teritoriul S.U.A. mai operează un număr de alte 36 servicii de informații, pe lângă unele agenții de stat sau particulare, nerecunoscute oficial.

Cu toate acestea, după eforturi supraomenești și cheltuieli astronomice timp de peste 50 de ani, la sfârșitul secolului XX, C.I.A. nu cunoaște de câte încărcături nucleare strategice, operative și tactice dispune Federația Rusă...

Strategii și obiective pentru secolul XXI

După marginalizarea și, în, final dizolvarea N.A.T.O., fenomen ce s-ar putea derula într-un interval de timp mult mai rapid decât își imaginează cercurile politice de la Washington, serviciile de informații (spionaj) ale S.U.A. vor putea conta foarte puțin pe sprijinul foștilor aliați din Europa, cu excepția probabilă a Marii Britanii.

După 1975, an în care s-a încheiat retragerea americană din Vietnam iar la Helsinki a fost semnat *„Actul Final"*, prin care erau recunoscute realitățile politice din Europa, survenite în urma celui de-al doilea război mondial, și până la dispariția fostei „lumi comuniste", eforturile spionajului american la scară globală, exprimat în resurse umane, tehnice și financiare, au fost repartizate astfel: 65% asupra fostei U.R.S.S. și a Tratatului de la Varșovia; 25% asupra Chinei și restului Asiei; 7% asupra Orientului Mijlociu, Israelului și restului statelor arabe; 2% asupra Americii Latine; 1% asupra restului lumii.

Prin *„dispariția inamicului"* și încetarea „războiului rece", această ordine de priorități, bine fundamentată din punct de vedere politic, ideologic și strategic, a fost dată peste cap iar serviciile de spionaj americane, trecute prin focul restructurărilor, sunt bulversate și dezorientate.

Pe domenii de preocupări ale cercetării strategice ameri-cane cu efecte și influențe asupra tuturor celorlalte servicii de spionaj ale statelor membre în N.A.T.O., alocațiile bugetare în ultimul deceniu al „războiului rece", au fost, în general, astfel: spionajul militar - 54%; spionajul tehnic militar -15%; spionajul economic -3%; spionajul politic -3%.

Restul de 25% a fost destinat unor acțiuni speciale "*aco-perite*", cum sunt operațiunile psihologice, de subminare a unor regimuri politice, susținerea unor războaie anti-gherilă, diversiuni economico-financiare și chiar asasinate politice, mult apreciate de C.I.A.

Din toate acestea, se desprinde concluzia că cercetarea strategică a S.U.A. și aliaților săi a acordat o atenție exterm de mică domeniului economic, adică tocmai aceluia care a condus la căderea regimurilor politice din fosta „*lume comunistă*" și din această cauză și la prăbușirea puterii sale militare. În frunte cu cea a fostei U.R.S.S. Aceasta este și cauza principală pentru care C.I.A. și celelalte servicii de spionaj din Occident au falimentat total și lamentabil în ceea ce privește prognozarea marilor evenimente din 1989, fapt pentru care au și fost sancționate de clasa politică din statele respective.

Pentru a repara greșelile trecutului, la sfârșitul secolului XX, C.I.A. alocă circa 40% din bugetul său anual, culegerii de informații din domeniul economic. Saltul de la 3 la 40% este enorm și indică direcția de evoluție a cercetării strategice americane în secolul XXI.

În ceea ce privește eforturile și orientările serviciilor de spionaj militare ale S.U.A., cu toate că rolul și importanța lor s-au diminuat, acestea vor continua să aibă o influență substanțială asupra politicii externe a S.U.A.

În prezent, resursele umane, tehnice și bugetare ale acestor servicii sunt repartizate, în linii generale, astfel: informații din domeniul militar, al comerțului cu armament și al proliferării nucleare - 35%; informații din zonele de tensiune și conflict, insurecții, războaie de joasă intensitate etnico-religioase etc. - 15%; informații cu caracter politico-militar și economic, atât interne, cât și externe, ale statelor ce prezintă interes - 10%; informații cu privire la acțiunile organizațiilor teroriste - 20%; pentru activitățile de contrainformații, contraspionaj, anti-drog și împotriva crimei organizate-10%; pentru acțiuni politico-diplomatice, negocieri, medieri etc. - 10%.

În toată epoca „războiului rece", declanșat cu aproximație în anul 1947, și până la 25 decembrie 1991, când a fost coborât stindardul U.R.S.S. de pe turnul de la Kremlin, odată cu detrămarea imperiului sovietic, S.U.A. și principalii săi aliați, adică Marea Britanie, Germania Federală și Japonia și-au concentrat în jur de 65% din potențialul serviciilor lor de spionaj împotriva rușilor.

În secolul XXI, acest lucru nu va mai fi posibil, deoarece

serviciile de spionaj ale Marilor Puteri se vor război între ele, pentru avantajele economice, comerciale și sfera de influență.

Cei mai mari și mai puternici inamici ai S.U.A., în primele decenii ale secolului viitor, vor fi Uniunea Europeană - în frunte cu Germania - și Japonia. Federația Rusă și China vor intra în acest război cel mai devreme în cel de-al treilea deceniu al secolului XXI.

În următoarele unu-două decenii, C.I.A. se va concentra în direcția creării unor puternice rețele de spioni și informatori, adică de surse umane, atât în Europa Centrală și spațiul fostei U.R.S.S., cât și în Europa Occidentală, China, Japonia, Orientul Mijlociu, și în America Latină.

Întoarcerea la unele forme clasice de spionaj și mai ales la elementul om, materializat în agentul de spionaj plasat în punctele și forurile critice, va fi una din tendințele dominante în activitatea serviciilor de spionaj americane în secolul XXI.

În spațiul fostei U.R.S.S., obiectivul fundamental al spionajului american în secolul XXI îl va constitui fragmentarea Federației Ruse și aducerea acesteia la dimensiuni care să nu depășească suprafața S.U.A., pentru a scoate de sub controlul Moscovei uriașele rezerve energetice de hidrocarburi din bazinul Mării Caspice și din Kazahstan, precum și resursele de materii prime ale Siberiei. Posibilitatea tot mai evidentă de reintegrare a spațiului slav, Federația Rusă, Ucraina și Belarus, constituie o viziune de coșmar la Washington.

Un alt obiectiv, cam de același grad, al S.U.A. în viitorul secol va fi subminarea economică, tehnologică și financiară a Uniunii Europene până la dezmembrarea acesteia.

În Asia și Pacific, spionajul american va urmări distrugerea comunismului în China și împiedicarea Japoniei de a crea o *„sferă a co-prosperității"* în Asia și Pacific, dominată de Tokio.

Șansa este ca pe toate aceste „fronturi", în secolul XXI, serviciile americane de spionaj politic, economic și militar să înregistreze serioase eșecuri.

Comunitatea serviciilor de informații ale Federației Ruse

În anii care au trecut de la încheierea „războiului rece", atât în S.U.A., cât și în Europa Occidentală, au apărut studii științifice și analize

de fond, ferite de marasmul propagandistic anti-comunist, care pun într-o nouă lumină adevărul despre serviciile de informații (spionaj) și de securitate ale fostei U.R.S.S., precum și despre restructurările și transformările suferite de acestea în ultimul deceniu ca urmare a dispariției regimului politic sovietic și al destrămării U.R.S.S.

Printre studiile de mare ținută științifică și obiectivitate, s-au remarcat *„Cartea Guinness asupra spionajului"* a lui Mark Lloyd, apărută simultan în S.U.A. și Marea Britanie în anul 1994, la prestigioasa editură Guinness Publishing, cartea *„Informațiile - factor de putere la pace și război"* a lui Michael Herman, sub egida Institutului Regal de Studii Internaționale al Marii Britanii (1996), precum și cartea *„Noii spioni"*, a lui James Adams, apărută la editura Hutchinson din Londra (1997).

Potrivit părerilor exprimate de acești autori, toți cu state îndelungate, de 25-30 de ani, de activitate în serviciile de informații, K.G.B. și G.R.U., cele două mari servicii de spionaj ale fostei U.R.S.S. au fost prezentate timp de peste 40 de ani ca fiind *„cele mai sinistre, mai înfricoșătoare și mai agresive servicii de spionaj din toate timpurile"*. Nimic mai fals, mai denaturat și mai departe de adevăr, susțin acești specialiști din tabăra adversă.

După părerea lor, spionajul extern, politic, economic și militar al fostei U.R.S.S., din care s-au „născut" organele de informații (spionaj) ale Federației Ruse după 1991 au fost, sunt și vor rămâne și pentru secolul XXI *„continuatoare ale celor mai bune tradiții seculare ale spionajului rusesc, din epoca imperială.* Acestea nu s-au deosebit și nu se deosebesc, în esența și practicile lor, de serviciile similare ale altor state cu tradiții în acest domeniu".

Analiștii din Europa Occidentală situează serviciile de informații rusești, ca profesionalism și eficiență, mult peste cele ale S.U.A., care s-au dovedit sub așteptări și sub standardele minime de profesionalism, mai ales în domeniul surselor umane. S.U.A. și serviciile sale secrete nu au fost pregătite și apte pentru rolul de lider al lumii capitaliste dezvoltate, pe care l-au ocupat și deținut timp de peste patru decenii, în urma rezultatelor celui de-al doilea război mondial.

Deși „înfrânte" în „războiul rece", serviciile de informații (spionaj) rusești, păsesc în secolul XXI cu o aureolă superioară celor americane.

Moderne în concepții, suple în structuri și acțiuni, dotate cu mijloace tehnico-materiale la nivel mondial acestea au purtat cu

ele, de-a lungul secolelor, *„spiritul rusesc"*, constând din profunzime, perseverență, continuitate, profesionalism și forță morală, precum și acea doză de patriotism de nezdruncinat, de care s-a dovedit capabilă ramura rusească a rasei slave. Așa vorbesc la sfârșitul secolului XX spionii de profesie din Europa Occidentală, despre *„colegii lor de breaslă"*, spionii ruși.

Serviciile de spionaj rusești sunt purtătoare ale unor tradiții îndelungate, de câteva secole, pe care le-au cultivat, păstrat și dezvoltat, indiferent de regimul politic de la Kremlin. Nu văd nici un motiv din lume pentru care serviciile de informații ale României să nu procedeze la fel.

După părerile experților în materie, doar serviciile de spionaj ale Franței, Marii Britanii, Japoniei, Chinei și Germaniei se pot compara cu cele rusești. Aceiași specialiști consideră că serviciile de spionaj ale S.U.A. sunt cele mai tinere și mai neexperimentate din lume. Deși extrem de bogate și super-tehnicizate, timp de aproape o jumătate de secol, acestea au dat dovadă de iraționalitate, aventurism, agresivitate maladivă și lipsă de profesionalism, ceea ce a contribuit la punerea S.U.A. în situații umilitoare, cu toată uriașa ei putere economică și militară, cum au fost războaiele din Coreea (1950-1953) și Vietnam (1965-1975), pe care le-a pierdut în mod lamentabil.

După estimările lui James Adams, serviciile de spionaj ale S.U.A., cu un personal irațional de numeros, dispunând anual de un buget în jur de 30-40 de miliarde de dolari, au eșuat în misiunile lor principale de prevenire și alarmare și au falimentat total în ceea ce privește capacitatea lor de a anticipa evenimentele din spațiul euro-asiatic al fostei lumi comuniste. Analistul spion britanic estimează că nici în ceea ce privește viitorul, adică lumea secolului XXI, serviciile de spionaj ale S.U.A. nu au nici o viziune, cramponându-se, cu disperarea înnecatului, de concepțiile și practicile epocii „războiului rece".

Am procedat la această analiză comparativă a serviciilor de spionaj rusești și americane, cu ajutorul specialiștilor vest-europeni, pornind de la convingerea că acestea vor fi principalele adversare ce se vor confrunta pe frontul „războiului invizibil" în primele decenii ale secolului XXI. Am avut în vedere și ce a gândit B.Brecht: *„Victima de azi va fi învingătorul de mâine, iar NICIODATĂ se naște ACUM"*.

În nici unul din domeniile sociale, „reformele" prin care

a trecut Federația Rusă în ultimii ani nu au fost mai reușite ca cele înfăptuite în aria serviciilor de informații (spionaj) și de securitate. Acest lucru este de înțeles, avându-se în vedere adevărul că însăși ideea schimbării regimului sovietic, a emanat de la aceste servicii, cele mai bune cunoscătoare ale situației interne din fosta U.R.S.S. și a decalajului acesteia față de lumea capitalistă dezvoltată. Punctul de pornire, impulsul inițial al viitoarelor schimbări care aveau să conducă la *„noua gândire"* și la *„perestroika"* epocii lui Mihail Gorbaciov au pornit din cadrul K.G.B., sub egida reputatului său director general Iuri Andropov.

Acestuia îi revine meritul, după ce l-a înlocuit pe Leonid Brejnev în funcția de secretar general al PCUS, de a fi deschis U.R.S.S. spre lumea modernă, de a-i fi identificat și propulsat spre vârful piramidei politice pe Mihail Gorbaciov, Boris Elțîn și pe majoritatea celor ce aveau să se înscrie în avangarda reformatorilor. Dacă nu ar fi fost răpus de boală, Andropov și nu Gorbaciov ar fi fost purtătorul celei de a doua revoluții ruse din secolul XX.

Specifică pentru reformarea și restructurarea serviciilor de spionaj și de securitate ale Federației Ruse a fost desființarea centralizării.

În realitate, dacă ne îndepărtăm de propaganda neagră, practicată împotriva fostei lumi comuniste în epoca „războiului rece", se poate constata că fosta U.R.S.S.a dispus exact de aceleași organe de securitate și spionaj ca orice mare putere a lumii, în special ca S.U.A. În U.R.S.S., existența partidului unic a impus o puternică centralizare a serviciilor speciale ale statului, tocmai pentru a permite exercitarea cu maximum de eficiență a controlului asupra acestora, lucru râvnit de toate statele, dar care nu este posibilă în condiții de pluralism politic.

Comitetul pentru Securitatea Statului - K.G.B., avea în subordine trupele de grăniceri, trupele de securitate și Serviciul de Informații Externe, toate sub o conducere unică. Pentru spionajul militar, a existat și continuă să existe legendarul G.R.U. - Direcția Principală de Cercetare a Armatei, care a dat spioni de talie mondială, precum Richard Sorge, Rudolf Abel, Klaus Fuchs, George Blake, celebrul ofițer de marină american John Anthony Walker, care a "lucrat" pentru ruși timp de 17 ani, și mulți alții.

Exact aceleași organisme, cu alte denumiri, dar cu o conducere descentralizată, există și în S.U.A., astfel;

- Poliția de frontieră - cu misiuni grănicerești;

- Garda de Coastă - pentru paza frontierei maritime;

- Poliția Federală - subordonată Ministerului de Interne, la care se adaugă organele de poliție ale statelor din cadrul Federației;

- Poliția politică - reprezentată de Biroul Federal de Investigații - F.B.I., subordonată Ministerului Justiției;

- Agenția Centrală de Informații (C.I.A.), organ național independent de spionaj extern, subordonat președintelui S.U.A.;

- Agenția de Informații a Apărării, pentru spionajul militar extern, subordonată Pentagonului.

Am trecut în revistă serviciile de securitate și de spionaj ale S.U.A., deoarece, în noile lor structuri, serviciile de securitate internă și de spionaj ale Federației Ruse s-au restructurat exact după mode-lul celor americane. *„Monstruosul și sângerosul K.G.B."* a trecut în istorie. Federația Rusă pășește în secolul XXI cu organe și structuri noi.

După desființarea K.G.B., începând din1992 au luat ființă:

- Serviciul Federal de Securitate(omologul F.B.I.) - F.S.B.;

- Serviciul de Informații Externe - S.V.R. (omologul C.I.A.);

- Agenția Federală pentru Comunicații Guvernamentale și Informații -F.A.P.S.I. (omologul Agenției Naționale de Securitate - N.S.A. - americane);

- Serviciul Federal de Frontieră (după modelul Poliției de frontieră americane).

Prin măsurile de restructurare și aliniere la *„instituțiile lumii democratice"*, efectuate în perioada 1992-1995, a dispărut obiectul celor mai fanteziste istorii de groază ale presei anti-comuniste din Occident și mai ales din S.U.A. *(anexa nr.13).*

În ceea ce privește rolul, locul și esența misiunilor, care de altfel sunt standard pentru toate organele de securitate și informații moderne din lume, acestea nu au suferit schimbări profunde și nici nu aveau de ce.

Există informații potrivit cărora înalți demnitari din statele Europei Centrale, inclusiv din România, au legături telefonice directe cu Cartierul general al C.I.A. și al Pentagonului, de unde primesc *„indicații"*, tot așa cum primeau și de la Moscova, după alcătuirea „lagărului socialist". Nimic nou sub soare! Ca să fie și mai mult pe placul S.U.A. și N.A.T.O., președintele - dramaturg Vaclav Havel, distrugătorul Cehoslovaciei, a desființat Serviciul de Informații Externe ai Cehiei, mulțumindu-se cu ceea ce primește de la consilierii C.I.A., instalați în birourile foștilor consi-

lieri de la Praga ai defunctului K.G.B.

Serviciul de Informații Externe (S.V.R.) a preluat, pe o bază independentă, atribuțiile Direcției I-a Generale din fostul K.G.B., având un efectiv de 16.000 de angajați. Primul șef al S.V.R. a fost academicianul Evgheni Primakov, care, din anul 1998, a devenit primul ministru al Federației Ruse.

Directorul general al S.V.R. ca și directorul general al C.I.A., se subordonează direct președintelui statului. Sfera de activitate la scara globală a S.V.R. a fost substanțial redusă, prin trecerea *„în conservare"* a rețelelor de spionaj din circa 40 de state aparținând lumii a treia. De asemenea, numărul de agenți de informații ai S.V.R. cu acoperire diplomatică din cadrul ambasadelor Federației Ruse din S.U.A. și Europa de Vest a fost redus cu 15-25%.

Domeniul militar a fost scos complet din atribuțiile S.V.R., acesta ocupându-se cu prioritate de spionajul economic și politic. Zona geopolitică de maximă importanță pentru S.V.R. cuprinde *„străinătatea apropiată"*, adică fostele republici unionale, vizând reintegrarea lor cu Federația Rusă, statele din Europa Cen-trală, pentru a stăvili pe cât posibil penetrația S.U.A., și Germania unificată, care va rămâne și în secolul XXI *„marea iubire"* a spiona-jului rusesc. Contraspionajul german estimează că fostul K.G.B., care a dispus de puternice baze de recrutare pe teritoriul R.D.Germane, ar fi trecut în stare de *„conservare"* pe teritoriul Germaniei unificate în jur de 6.000 de agenți și informatori, ce vor putea fi reactivați la momentul oportun, când puterea Rusiei va renaște.

În evidențele S.V.R., România se află pe locul numărul unu, în rândul statelor central-europene considerate ca ducând o politică ostilă intereselor Federației Ruse. Deocamdată, România este pur și simplu ignorată din cauza situației sale interne dezastruoase.

Cartierul general al S.V.R. este la Jasenevo, într-o clădire ultramodernă cu 22 de etaje, construită în 1972, după planurile unui arhitect finlandez, situată la marginea de sud-est a Moscovei.

Printre succesele mai recente ale S.V.R. se înscrie zădărnicirea unui mare acord dintre Azerbaidjan și câteva corporații petroliere occidentale, conceput fără participarea Rusiei.

Direcția Principală de Informații (G.R.U.), organul de spionaj militar, subordonat Ministerului Apărării al Federației Ruse, a supraviețuit aproape intact dezmembrării U.R.S.S. G.R.U.

acționează în străinătate, atât prin intermediul instituției atașaților militari, cât și printr-o multitudine de alte forme de „acoperire", atât pe linie de stat, cât și prin firme particulare. G.R.U. are în subordine tot arsenalul specific tehno-spionajului modern, de la sateliții de spionaj, la avioanele și navele de cercetare, și până la unitățile de cercetare-diversiune de uscat, aeriene și maritime.

Printre misiunile G.R.U., se înscriu:

- spionajul militar și tehno-militar la scară globală, cu accent principal pe spațiul N.A.T.O. și S.U.A.
- spionajul militar în Europa Centrală, folosind elementele din domeniul surselor umane, create în perioada existenței Tratatului de la Varșovia și a dominației sovietice în această zonă;
- spionajul militar în zona *„străinătății apropiate"*, cu accent în statele baltice (Letonia, Estonia, Lituania), în Caucaz, precum și în alte "puncte fierbinți" care ar presupune intervenții militare din partea Federației Ruse;
- tehno-spionajul spațial, prin intermediul Forțelor Militare Spațiale, create după 1990, responsabile cu cercetarea prin sateliți și nave spațiale.

Agenția federală pentru Comunicații Guvernamentale și Informații (F.A.P.S.I.) a luat ființă în decembrie 1991, ca replică directă la Agenția Națională de Securitate din S.U.A. , prin amalgamarea Serviciului de Telecomunicații Guvernamentale cu Direcția a 8-a din fostul K.G.B., care se ocupa cu cercetarea radioelectronică, interceptarea convorbirilor și cripto-analiza, adică spargerea codurilor și cifrurilor altor state, misiuni absolut identice cu cele ale N.S.A., din Statele Unite.

În cadrul F.A.P.S.I., lucrează circa 85.000 de angajați de înaltă calificare, recrutați dintre electroniști, lingviști, informaticieni, matematicieni etc., operând cu calculatoare de ultimă generație, autohtone și străine, mijloace de ascultare și interceptare terestre, aeriene și navale, precum și cosmice.

Conform aprecierilor unor experți occidentali, mai ales germani, forțele, mijloacele tehnice și disponibilitățile financiare ale serviciilor de spionaj ale Federației Ruse, ar fi direcționate astfel:

- pentru economie și știință - 43%;
- pentru domeniul militar - 25%;
- pentru domeniul politic - 18%;
- pentru „acțiuni acoperite" de intervenții și influențare -14%.

La sfârșitul anului 1995, în Federația Rusă a fost definitivat

procesul de creare a structurilor de stat cu misiuni de securitate, ordine publică, de spionaj și contraspionaj, rezultând un număr de 11 instituții:

- Serviciul de Securitate Prezidențial - S.B.P. (luat după modelul de la Casa Albă);
- Ministerul Afacerilor Interne - M.V.D.;
- Serviciul Federal de Securitate - F.S.B. (după modelul F.B.I.);
- Serviciul de Informații Externe - S.V.R. (replică la C.I.A.);
- Agenția Federală de Comunicații Guvernamentale și Informații - F.A.P.S.I.;
- Direcția Principală de Informații din Statul Major General - G.R.U.;
- Directoratul General de Gardă - G.V.O.;
- Poliția Financiară;
- Oficiul Procurorului General;
- Oficiul Procurorului Militar.

Tentativa de lovitură de stat de la 19 august 1991 a eșuat, în principal, datorită faptului că inițiatorii acesteia nu s-au bucurat de nici un fel de sprijin din partea organelor de securitate și de informații. În schimb, victoria lui Boris Elțîn în lupta împotriva Parlamentului dominat de forțele politice conservatoare, din toamna anului 1993, a fost posibilă tocmai datorită faptului că acesta a avut sprijinul total al acestor servicii de elită.

Este recunoscut faptul că Boris Elțîn a știut să folosească cu măiestrie serviciile de securitate și informații, precum și legăturile acestora cu lumea occidentală, pe care și le-a atras, iar ulterior a știut să le recompenseze. Mihail Gorbaciov a avut întotdeauna o poziție ambivalentă față de aceste servicii dar nici nu s-a bucurat de sprijinul lor.

În acest mod, serviciile de securitate și de spionaj ale Federației Ruse intră în secolul XXI cu aureola de *„revoluționare"*, novatoare, transformatoare, restructurate și *„transparente"*. Acestea au fost primele care au dovedit flexibilitate, au sesizat corect mersul istoriei și s-au adaptat imediat la acesta, spre stupoarea și totala insatisfacție a serviciilor secrete americane și vest-europene, care le-ar fi dorit decimate, desființate, judecate și condamnate și, în final, aduse la cota *„zero"*, pentru rolul lor *„nefast"* din epoca *„sângeroasei dictaturi comuniste"*. Toate acestea nu s-au produs, nici în Federația Rusă și nici în una din fostele state membre ale Tratatului de la Varșovia, care au schimbat doar "primul eșalon" din conducerea

acestor servicii.

În final, C.I.A. s-a văzut obligată să „fraternizeze" cu fostul K.G.B., travestit în S.V.R. și împreună să promoveze *„valorile democrației"*.

Numai în România a apărut un oarecare Ticu Dumitrescu, ce dorește să treacă prin Parlament o așa-zisă lege privind accesul la dosarele Securității și *„demascarea acesteia ca poliție politică"*.

Absurditatea acestei „inițiative" se manifestă în două planuri. În primul rând, prin acestă *„lege"* ar fi fost lovită nu Securitatea, care oricum nu mai există, ci serviciile actuale de informații și ordine internă ale României, cu care vor refuza să mai colaboreze atât cetățenii României, cât și cetățenii străini, datorită precedentului creat prin facerea publică a unor dosare ale serviciilor secrete. În al doilea rând, a acuza România că a avut *„poliție politică"* este o prostie strigătoare la cer, deoarece, în lume nu au existat și nu există state care să nu dispună de poliție politică. Fără rețele de informatori, fără sursele umane de informații, nici poliția, nici S.R.I., nici Garda Finaciară și nici Serviciul de Informații Externe sau Direcția de Informații Militare nu ar valora nimic! Se dorește eradicarea corupției, prinderea hoților și criminalilor, cunoașterea pericolelor la adresa României dar, pe de altă parte, printr-o asemenea *„lege"*, li s-ar submina orice șansă de reușită în acțiunile specifice...

Oare știe acest Ticu Dumitrescu, ca și cei care-l încurajează în aberanta lui „inițiativă legislativă", că populația țării refuză să mai coopereze cu organele de siguranță națională, ordine publică și de informații tocmai de teamă că într-o zi va apărea un lunatic ce va cere acces și la dosarele secolului XXI?

A lua drept exemplu Germania Federală, care a permis accesul la dosarele securității fostei R.D.Germane este nu numai ridicol, ci de-a dreptul criminal. R.D.Germană nu a fost un stat, ci o ficțiune politică sortită pieririi. România nu poate fi pusă pe același plan cu fosta R.D.Germană decât dacă se dorește dispariția ei ca stat...

Serviciile secrete ale Marii Britanii

Britanicii se consideră a fi printre cei mai experimentați și cu cele mai vechi tradiții din Europa în domeniul serviciilor secrete de spionaj, contraspionaj și de securitate.

Printre fondatorii serviciilor secrete engleze sunt enumerați lordul Francis Walsingham (1530-1590)-șeful poliției secrete în timpul domniei reginei Elisabeta I, Daniel Defoe (1660-1731)-scriitor de talie mondială, autorul cărții *„Robinson Crusoe"*, agent secret, iar apoi șeful spionajului englez pe timpul regelui George I, romancierul și dramaturgul Someset Maugham (1874-1965) și alții.

De-a lungul secolelor, serviciile secrete britanice au fost societăți închise, conservatoare și exclusiviste, cu criterii de selecție foarte severe, bazate pe apartenența de clasă. Până în preajma primului război mondial, admiterea în aceste servicii constituia privilegiul exclusiv al aristrocrației britanice, precum și a celor din elita culturală, precum poeți, romancieri și dramaturgi, care își făceau un titlu de glorie din aducerea de servicii imperiului britanic pe *„frontul invizibil"*.

Spionajul militar britanic s-a remarcat în secolul al 17-lea, pe timpul ducelui de Marlborough, precum și în perioada războaielor napoleoniene, contribuind în mare măsură la victoriile repurtate de amiralul Nelson la Trafalgar și de ducele de Wellington, mai ales în bătălia de Watterloo.

Ca instituții permanente ale statului, cu o bază mai largă de recrutare, serviciile secrete ale Marii Britanii datează de la începutul secolului al XX-lea.

M.I.-6 - Serviciul Secret de Informații, înființat pe baze moderne în anul 1911, s-a remarcat în cursul primului război mondial dar a decăzut și s-a degradat în perioada interbelică 1919-1939.

În cursul celui de-al doilea război mondial, performanțele spionajului militar britanic au fost deplorabile. Toate rețelele de agenți britanici din Europa au fost distruse de contraspionajul german în cursul anului 1940.

„Refacerea" serviciului de spionaj militar al Marii Britanii după cel de-al doilea război mondial s-a terminat cu alte dezastre. Astfel, s-a constatat că deținătorii unor funcții de conducere-cheie ale acestui serviciu, printre care Anthony Blunt, Guy Burgess, Donald Maclean și, mai ales, Kim Philby erau agenți ai K.G.B. sau G.R.U.

Singurul succes de răsunet al spionajului militar britanic a fost recrutarea colonelului Oleg Penkovski, din cadrul G.R.U. *(anexa nr. 3)*.

Serviciul M.I.-6 a fost sever criticat pentru incapacitatea de a anticipa invadarea arhipeleagului Falkland de către

Argentina, în 1982. În urma acestui fiasco, o comisie de stat, condusă de lordul Franks, a investigat cauzele eșecului și a operat schimbări majore în structura organului de informații militare al Marii Britanii.

După încetarea „războiului rece", Serviciul Secret de Informații al Marii Britanii a trecut printr-o nouă restructurare, iar efectivele sale, total întinerite prin *„debarasarea de bătrânii înrăiți în practici ale războiului rece și intrigi politice"*, s-au redus la circa 2.000 de angajați.

Pentru secolul XXI, alături de C.I.A., cu care colaborează intim, Serviciul Secret de Informații al Marii Britanii își va concentra eforturile în zona Golfului Persic, în spațiul geopolitic al fostel U.R.S.S., în Hong Kong și China, în Africa de Sud, India și Pakistan.

Interesul deosebit al spionajului militar englez pentru spațiul fostei U.R.S.S. și mai ales pentru zonele de tensiune și conflict din Federația Rusă și *„străinătatea apropiată"* acesteia (fostele republicii unionale) s-a putut vedea și din tragedia celor patru specialiști ai firmei britanice „GARNER TELECOM", pe nume Baren Hickey, Peter Kennedy, Rudi Petschi și Stan Show „răpiți" de nu se știe cine la 3 octombrie 1998 și găsiți cu capetele tăiate la 19 decembrie 1998, la frontiera ceceno-ingușă din Caucaz. Despre cei patru nenorociți aflați în această zonă de foc a fostei U.R.S.S. se zice că nu erau ce se pretindeau, adică *„specialiști în telecomunicații"*, ci agenți ai Serviciului Secret de Informații al Marii Britanii.

Aceasta ar putea fi „nota de plată" prezentată Marii Britanii de către Serviciul de contraspionaj rusesc pentru rolul jucat de agenții acesteia în provocarea și alimentarea, împreună cu C.I.A., a conflictului din Cecenia.

Pentru aceeași „vină", C.I.A. a plătit cu viața unuia dintre cei mai buni agenți ai săi în spionaj și diversiune, Fredy Woodruff, în vârstă de 45 de ani, conducătorul unui grup de specialiști americani însărcinat cu organizarea serviciilor secrete și de poliție din Georgia, împușcat în cap la 6 august 1993, în timp ce făcea o plimbare de agrement prin Munții Caucaz.

Serviciul Secret de Informații al Marii Britanii își are cartierul general într-o clădire cu 10 etaje, pe nume Century House, pe malul Tamisei, în apropiere de podul Westminster.

Până în anul 1989, Serviciul Secret de Informații britanic a operat fără nici un fel de suport legal.

Orice formă de control a Parlamentului asupra activității „M.I.-6" este exclusă. Eventualele nereguli din cadrul acestui serviciu sunt cercetate de către comisii independente de experți.

Șeful Serviciului Secret de Informații al Marii Britanii este subordonat direct primului ministru.

M.I.-5

Serviciul de contrainformații și securitate al Marii Britanii cunoscut oficial sub denumirea de *„Security Service"* iar tradițional ca *„M.I.-5"*, a luat ființă ca instituție permanentă a statului în anul 1906, sub controlul generalului-maior conte Sir Vernon Kell, un nobil polonez expatriat. Interesat este faptul că și securitatea bolșevică născută după Revoluția din 1917 din Rusia, temuta CEKA, devenită ulterior K.G.B., a fost tot opera unui nobil polonez expatriat, pe nume Felix Dzerjinski, de unde rezultă că polonezii sunt „experții" în servicii secrete...

M.I.-5 s-a remarcat de o manieră strălucită în cursul primului război mondial, când a reușit să anihileze întreaga rețea de spioni germani de pe teritoriul Marii Britanii, la numai câteva zile înainte de izbucnirea războiului. Aceasta nu a mai putut fi refăcută în condiții de război, ceea ce a constituit un mare handicap pentru spionajul german.

În timpul celui de-al doilea război mondial, M.I.-5 s-a remarcat prin anihilarea unui număr mare de agenți și Abwehr-ului, condus de amiralul Canaris, care au încercat să pătrundă pe insulele britanice. Din surse engleze, rezultă că ar fi fost vorba de peste 2.500 de agenți. Comportamentul contraspionajului britanic față de agenții germani și aliații acestora a fost la fel de barbar și inuman ca cel al Gestapo-ului. Agenții capturați, dovediți sau doar bănuiți, care nu puteau fi *„întorși"*, adică transformați în *„agenți dubli"* care să lucreze pentru Marea Britanie, erau împușcați fără prea mult ceremonial sau, și mai crunt, spânzurați.

După anul 1945, Serviciul de Securitate al Marii Britanii - M.I.-5, a trecut prin mai multe restructurări și reorganizări, sub șefi succesivi, precum Sir Roger Hollis, Sir Martin Furnival Jones și Sir Michael Hanley. În legătură cu Sir Roger Hollis, există bănuieli, că ar fi fost agent recrutat al K.G.B., dar guvernul britanic neagă cu îndărătnicie acest lucru din motive de prestigiu național (a se vedea cartea lui Chappman Pincher, *„Prea târziu, prea secret"*).

După cum se poate constata, în fruntea securității Marii

Britanii, potrivit tradiției, au fost numite numai persoane din rândul aristocrației sau înnobilate pe baza performanțelor profesionale, după numirea în acest post, de o însemnătate imensă în sistemul organelor de stat ale Marii Britanii și fostului său imperiu.

În esență, Serviciul de Securitate (M.I.-5) constituie poliția politică a Marii Britanii, însărcinată cu combaterea delictelor politice de orice fel, neconforme cu interesele societății britanice.

În atenția M.I.-5, în afara misiunilor de combatere a spionajului străin, s-a aflat în permanență Partidul Comunist, sindicatele, mișcările secesionate din Irlanda de Nord, din Scoția și din Țara Galilor, precum și mișcările teroriste, de orice fel, traficul de droguri, crima organizată etc. Serviciul de Securitate a avut sarcini imense pe timpul existenței imperiului britanic dar acestea s-au diminuat, fără să dispară complet, continuând să se manifeste în spațiul „Commonwealth"-ului.

Pe plan intern, atât Partidul Conservator, cât și Partidul Laburist, când s-au aflat succesiv la putere, au utilizat "serviciile" lui M.I.-5 pentru a se submina reciproc.

Securitatea britanică nu-și face procese de conștiință în îndeplinirea atribuțiilor sale. M.I.-5 ține sub o strictă supra-veghere nu numai clasa politică și toate partidele, indiferent dacă se află la putere sau în opoziție, ci și familia regală. Aceasta se face în scopul de *„a-i proteja"* pe demnitari și *„a-i feri de păcate"* prin eventualele lor legături, conștiente sau inconștiente, cu mișcările de stânga, cu cele terorist-extremiste sau cu serviciile de spionaj străine...

În „memoriile" sale, publicate în anul 1993, Allan Clark, fost ministru al Comerțului și ministru de stat al Apărării în guvernul conservator, dezvăluie faptul că a fost supravegheat și interceptat sistematic, de către M.I.-5, pe toată durata cât a deținut aceste funcții. De fapt, acest „tratament" aplicat demnitarilor britanici este standard în toate statele dezvoltate din Europa Occidentală și din S.U.A. Acest lucru se face *„din rațiuni de stat"* și nimeni nu are voie să se supere. Numai în România, după 1990, lucrurile se fac exact pe dos. „Demnitarii" români vor să vadă *„dosarele Securității"* și fac scandal monstru în Parlament împotriva S.R.I., mai ales cei din U.D.M.R. (care se știu „cu *musca pe căciulă*"), atunci când acest serviciu de importanță națională vitală încearcă să-și facă datoria, conform prevederilor legii.

Casa regală britanică, pe lângă faptul că este „protejată", mai este și ascultată și înregistrată de către experții M.I.-5. Astfel,

scurgerea de informații către presă (probabil pe bani grei) în legătură cu relațiile amoroase ale prințesei (*„triste și populare"*) Diana, începând cu omul de afaceri Games Gilbey și terminând cu miliardarul egiptean ucis în tunelul din Paris în 1997, precum și cu aventurile erotice ale prințului moștenitor Charles, în special cu Camilla Parker Bowels dar și cu multele altele, nu putea să se producă decât din direcția M.I.-5.

Discuțiile Dianei au fost înregistrate de către agenții M.I.-5, pentru că aceasta a avut naivitatea să folosească telefonul mobil pentru a-și perfecta întâlnirile cu amanții.

După consumarea faptelor și compromiterea familiei regale de o manieră în care s-a ajuns în situația când peste 50% din englezi se pronunță pentru un regim republican, Palatului Bukingham i s-a recomandat să nu mai folosească telefonul mobil pentru convorbiri sensibile.

În ultimul sfert de veac, securitatea britanică s-a pretat la adevărate atrocități împotriva mișcării secesioniste din Irlanda de Nord. Un fost angajat al M.I.-5, Peter Wright în cartea sa *„Spy Cather"* (Vânătorul de spioni), a pus în lumină o imensitate de acte ilegale și crime împotriva omului comise de M.I.-5.

Departe de a fi „gentlemani", cum și-au făcut singuri reclamă, agenții M.I.-5 au recurs și continuă să recurgă cu foarte mare ușurință la asasinate ca *„metodă de lucru"*.

Despre acest fapt s-a sesizat chiar și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, după apariția cărții lui Peter Wright.

„Războiul rece" a constituit pentru serviciile secrete britanice, precum și pentru cele de peste Atlantic, cu care au elaborat strâns, un paravan în spatele căruia au fost exagerate până la ridicol „pericolele" ce amenințau *„lumea liberă"*, și-au amplificat artificial rolul și importanța, și-au umflat bugetele, s-au învăluit într-un secretism paralizant, atribuindu-și „victorii" care nu au existat.

Lucrătorii cu vechi state de muncă în domeniu au constatat și scris după 1990 încoace adevărul potrivit căruia, în toate statele zis democratice din Occident, partidele politice au căutat să folosească serviciile secrete în interesul propriu, fie să ajungă la putere, fie să se mențină la putere. *„Echidistanța politică"* este o formulă valabilă doar pentru măgarul din poveste, care moare de foame între două căpițe de fân, pentru că nu se poate hotărî din care să mănânce...

Resursele Serviciului de Securitate al Marii Britanii M.I.-5,

după unele informații, sunt repartizate astfel:

- terorismul irlandez și intern - 44%;
- terorismul internațional, mai ales din direcția lumii arabe și asiatice - 26%;
- contraspionajul și contraproliferarea armamentelor, în special nucleare - 25%;
- subversiunea și sabotajul - 5%.

La sfârșitul secolului XX, serviciile secrete britanice au fost, în sfârșit, *„legalizate"*, au devenit mai *„transparente"* și mai *„publice"*, iar personalul acestora întinerit aproape în totalitate.

Cartierul general al Serviciului de Securitate al Marii Britanii se află pe malul Tamisei, în Thames House, în apropiere de sediul Ministerului Apărării.

În februarie 1992, în funcția de director general al M.I.-5 a fost numită doamna Stella Rimington, pe criterii de vechime și profesionalism, fiind prima femeie din istoria serviciilor secrete occidentale care a ocupat un astfel de post.

Este însă posibil ca Stella Rimington să fie directorul de vitrină al M.I.-5, iar cel real, potrivit tradiției engleze seculare, să fie menținut în cel mai adânc secret.

Cel de-al treilea membru marcant al „Comunității serviciilor de spionaj" britanice (*anexa nr.14)* este Serviciul de telecomunicații Guvernamentale - G.C.H.Q., având sediul la Cheltenham.

În structura sa modernă, G.C.H.Q. datează din anul 1952, fiind omologul Agenției Naționale de Securitate a S.U.A.

G.C.H.Q este continuator al serviciului britanic de cercetare radio-electronică și de decriptare (spargerea cifrurilor și codurilor străine) din cursul celui de-al doilea război mondial, care și-a desfășurat activitatea la Bletchley Park, fiind foarte apreciat de Winston Churchill.

Gloria acestui serviciu a constituit-o intrarea în posesia mașinii de cifrat a armatei celui de-al treilea Reich, fără ca germanii să bănuiască acest lucru pe toată durata războiului.

Întreaga operațiune a purtat numele de cod „ENIGMA", fiind considerată drept cel mai mare secret din cursul celui de-al doilea război mondial, care nu a putut fi dezvăluit.

Asupra modului concret cum au intrat englezii în posesia mașinii de cifrat germane, o adevărată minune a tehnicii în acest domeniu, care făcea mesajele transmise prin orice mijloace, imposibil de descifrat, având ca principiu de lucru o gamă infinită, s-a

păstrat secretul până cu câțiva ani în urmă. Abia în 1994, *„The Guinness Book of Espionaje"*, scrisă de Mark Lloyd, face lumină în acest mister.

Potrivit dezvăluirilor lui M.Lloyd, mașina de cifrat germană "ENIGMA" a fost sustrasă din fabrica în care a fost produsă de către matematicianul evreu Charles Proteus Stenmetz, care a lucrat la proiectarea acesteia. Dat afară din serviciu pentru vederile sale social-democrate, dar mai ales pentru că era evreu, savantul Ch.P.Steinmetz nu a plecat cu mâna goală, ci a luat cu el întreaga documentație a *„ENIGMEI"*, pe care a vândut-o serviciului de spionaj polonez, la începutul anului 1939. Despre această „afacere" a luat la cunoștință și Serviciul Secret de Informații - M.I.-6 al Marii Britanii, foarte activ în Polonia în perioada respectivă, deoarece era clar pentru toată lumea că Hitler se pregătea să atace această țară.

„Ținta" a fost colonelul Beck din Serviciul de Informații al armatei poloneze, cunoscut drept mare amator de femei și petreceri. Prin grija M.I.-6, colonelul Beck a „cunoscut" o englezoaică de o rară frumusețe, Amy Eliysabeth Brousse, pe nume conspirativ *„Cyntia"*, ce opera la Varșovia și care l-a „sedus" cu ușurință pe bravul colonel polonez, de la care a obținut întreaga documentație a ENIGMEI, mai mult prin grațiile sale amoroase decât pe lire sterline. Pe baza acestei documentații, specialiștii britanici au reprodus cu mare exactitate originalul german, reușind să descifreze toate mesajele și ordinele de operații transmise de Cartierul General al Armatei Germaniei către trupele de pe front. După atacarea U.R.S.S., la 22 iunie 1941, și până la capitularea Germaniei în mai 1945, sistemul „ENIGMA" a funcționat ireproșabil.

Întrucât mesajele cifrate în sistemul ENIGMA se refereau cu prioritate la trupele germane angajate în proporții de 75-90% pe frontul germano-sovietic, informațiile obținute pe această cale, de o valoare imensă, nu prezentau însă interes pentru Marea Britanie, care se războia în Oceanul Atlantic cu submarinele germane, precum și cu aviația a mareșalului Göring.

Winston Churchill, care iubea comunismul sovietic, precum spânzuratul funia, era totuși interesat ca armatele germane să sufere înfrângeri cât mai mari pe frontul rusesc. Churchill mai știa însă că I.V.Stalin nu avea nici cea mai mică încredere în el, așa că dacă i-ar fi trimis direct informațiile obținute prin ENIGMA, acesta nu le-ar fi luat în seamă, considerându-le „dezinformări" ale acelui *„porc de câine"*, adică Churchill, care a luptat toată viața pentru distrugerea U.R.S.S.

Churchill a găsit o cale ingenioasă pentru a pune totuși la dispoziția Marelui Stat Major al armatei sovietice aceste informații. Acest lucru s-a făcut prin intermediul rețelei din Elveția, condusă de germana Rösler, din care făcea parte și agentul englez Alexander Foot, care lucra pentru ruși. Pentru a nu da de bănuit, sursa acestora era prezentată Moscovei ca fiind legată direct de agenții lui Rösler infiltrați în Statul Major General german.

Cu sau fără informațiile furnizate de Churchill prin ENIGMA armatei lui Stalin, Germania tot pierdea războiul. Nu poate fi însă negată utilitatea și oportunitatea informațiilor obținute de serviciul de spionaj militar britanic, transmise rușilor, care au slujit atât interesele Marii Britanii, cât și pe cele ale U.R.S.S., mari aliați și învingători în cel de-al doilea război mondial.

La sfârșitul secolului XX și în perspectiva secolului XXI, G.C.H.Q. de la Cheltenham, autostrada A.40, joacă un rol important în tehno-spionajul Marii Britanii, conlucrând foarte intim cu Agenția Națională de Securitate din S.U.A.

Cercetarea radioelectronică de interceptare convorbirilor și de decriptare a Marii Britanii are 12.000 de angajați de un înalt profesionalism. Numai pe teritoriul Marii Britanii, G.C.H.Q. interceptează anual în jur de 35.000-40.000 de circuite telefonice, în numele *„securității statului"*, fără ca presa, radioul, televiziunea și în general opinia publică britanică să obiecteze în vreun fel sau să facă "explozie" de indignare ca în România „democratică".

De altfel, ca nicăieri în lume, jurnaliștii britanici colaborează foarte intim cu serviciile secrete de informații, constituind o adevărată armată de rezervă a acestora. La fel procedează și mediile academice și culturale engleze, făcându-și din aceasta un titlu de glorie, fapt pentru care cei mai merituoși sunt înnobilați.

Așa se explică, printre altele, de ce Marea Britanie a condus lumea aproape 150 de ani, într-un imperiu în care, după cum s-a exprimat primul ministru Disraeli, *„soarele nu apune niciodată"*.

Cât contrast între comportamentul jurnaliștilor britanici și a celor din România, care și-ar vinde și sufletul ca să poată desconspira orice din activitatea statului român și a serviciilor sale secrete, care „demască" în fața Europei *„încălcarea embargoului pe Dunăre de către guvernul Văcăroiu"*, ca și când acest guvern ar fi fost al *„Hoardei de Aur"* și nu al României. Iată unul din motivele pentru care societatea românească nu-și mai găsește echilibrul.

România nu-și cunoaște locul în istorie, iar statul român se autodistruge, neavând nici o viziune, nici o strategie și nici o speranță la cumpăna dintre secole și milenii...

Serviciile secrete ale Franței

Este un adevăr demonstrat de zeci de ani de experiență, în relațiile bilaterale euro-atlantice că americanii urăsc Europa în totalitate dar cel mai mult „yankeii" urăsc partea latină a Europei, în special Franța, Spania, Italia, unde mișcările socialiste și comuniste au fost și rămân puternice și influente. Pe nimeni nu-i urăsc și disprețuiesc americanii mai mult ca pe francezi, cu care poartă un război subteran surd, de peste 50 de ani. La Washington, nu există nici o iluzie în ce privește perspectiva relațiilor cu Parisul. Franța a luptat și va lupta în secolul XXI pentru scoaterea americanilor din Europa. Acest lucru s-a reflectat și în ceea ce privește relațiile dintre serviciile de spionaj ale Franței cu cele ale Statelor Unite ale Americii.

Franța dispune de cele mai vechi și mai individualizate servicii de spionaj și de securitate din Europa. Agenții serviciilor secrete ale Franței sunt temuți în întreaga lume pentru spiritul lor ofensiv, uneori marcat de o agresivitate și violență dincolo de orice norme și cutume internaționale în materie. Încălcarea legilor, atât în Franța, cât și în străinătate, în numele unor *„rațiuni de stat"*, este foarte caracteristică pentru serviciile de spionaj, contraspionaj și de securitate franceze. Asasinatul a făcut și face parte din *„stilul"* de lucru al acestor servicii. Întregul război din Algeria din anii 1950 a fost presărat cu asemenea acte. Mai recent, scufundarea navei ecologiste *„Rainbow Warrior"*, în portul Auckland din Noua Zeelandă, de către maiorul Alain Tourand și căpitanul Sophie Turenge, care crea dificultăți în zona poligonului de experiențe nucleare ale Franței, demonstrează că acest *„stil"* se menține.

În structurile sale moderne, spionajul militar al Franței datează din perioada interbelică sub denumirea de Biroul Central de Informații și Acțiuni Militare, condus de colonelul Passy, care a funcționat până în 1943 și a cooperat cu Oficiul pentru Studii Strategice (O.S.S.) american și cu Serviciul de Operații Strategice (S.O.E.) britanic. Aflat în Marea Britanie, împreună cu statul său major, după catastrofala înfrângere în război a Franței din vara anului 1940, generalul Charles de Gaulle a desființat acest organ inflitrat de

englezi și americani și a înființat Direcția Generală de Servicii Speciale (D.G.S.S.) sub conducerea lui Jacques Soustelle, pe care l-a strămutat în Algeria. După eliberarea Parisului, D.C.S.S. s-a mutat în capitală sub denumirea de Direcția Generală de Studii și Cercetări (D.G.E.R.).

După încheierea celui de-al doilea război mondial, sub conducerea colonelului Passy, rechemat la conducerea acesteia, D.G.E.R. a fost reorganizată, adaptată la condițiile de pace, sub numele de Serviciul de Documentație Externă și Contraspionaj (S.D.E.C.E.). Acest serviciu a trecut printr-o nouă restructurare în 1958, la indicațiile generalului de Gaulle, pentru ca, în sfârșit, președintele Mitterrand să aducă serviciul la structurile actuale, sub denumirea de Direcția Generală de Securitate Externă (D.G.S.E.). Multiplele faze de reorganizare și restructurare prin care au trecut serviciile secrete franceze au fost o consecință a profundei crize prin care a trecut Franța în perioada 1945-1968, ca urmare a pierderilor catastrofale suferite în război, a ocupației germane și a eforturilor de refacere în condițiile unei dominații străine (americane) greu de suportat de către francezi.

Unul dintre cei mai reputați șefi ai D.G.S.E. a fost contele Alexandre de Marenches, prieten apropiat al președintelui Georges Pompidou, dar nu și al președintelui Mitterrand, care l-a destituit.

Serviciul de Securitate al Franței, cu o istorie și o reputație asemănătoare având în atribuțiuni și misiunile de contraspionaj, este Direcția de Supraveghere a Teritoriului - D.S.T., subordonat Ministerului de Interne.

Spre deosebire de serviciile de spionaj americane și britanice, care au colaborat intim pe toată durata „războiului rece" și care și-au concentrat 65-70% din resurse pentru *„lupta împotriva expansiunii comuniste"*, serviciile secrete franceze și-au menținut autonomia. Franța nu a fost niciodată dominată de paranoia *„anticomunismului"*, dovadă că și în 1999 în guvernul acestei țări există miniștri din Partidul Comunist Francez, fără ca acest lucru să sperie pe cineva, în afară de C.I.A.

Dintr-o suită de informații de mare credibilitate apărute în ultimii ani, rezultă că obiectivele fundamentale ale organelor de informații franceze din ultimii 50 de ani au fost legate de refacerea prestigiului și grandorii Franței, de ușurarea accesului acestei țări la armamentul și tehnologia nucleară, la realizarea unui sistem economic național eficient și competitiv și nu de *„lupta*

împotriva comunismului".

Dintr-un amplu studiu de specialitate semnat de James Adams, datând din 1994, rezultă că în estimările C.I.A. și F.B.I., atât în anii „războiului rece" cât și după aceea, Franța a fost și este cotată drept una din *„cele mai agresive națiuni în domeniul spionajului economic pe teritoriul S.U.A."*.

În anul 1993, un agent al C.I.A. de la Paris a reușit să intre în posesia unui document secret din care rezultau sarcinile serviciului de spionaj francez pe teritoriul S.U.A., printre care:

- strategia și tactica S.U.A. în comercializarea avioanelor de transport militare și civile;
- documentații tehnice și capacități de producție în domeniul aeronauticii;
- date și documentații privind modernizarea avioanelor Boeing 757 și 767;
- cercetările și rezultatele obținute de S.U.A. în construirea avionului de transport orbital;
- costurile reale de producție și materialele compozite, aliaje etc. în industria aeronautică și spațială;
- rezultatele cercetărilor și experiențelor S.U.A. în domeniul mijloacelor strategice spațiale de război ("Războiul stelelor");
- echipamente și mijloace de luptă pentru trupele speciale americane;
- sistemele de rachete sol-aer ultrarapide;
- aparatura electronică de la bordul avionului E.6 A de cercetare strategică;
- contractele pentru stația orbitală spațială.

Pentru „acoperirea" agenților săi din străinătate, D.G.S.E. se folosește printre altele și de Departamentele Comerțului, Științei și Tehnologiei.

Firmele americane McDonell Douglas, General Dynamic și Lockheed sunt permanent în atenția spionajului industrial francez, ceea ce provoacă reacții foarte violente din partea F.B.I.

Rezultă cât se poate de clar că, la sfârșitul secolului XX, între serviciile de spionaj ale Franței și cele de securitate ale S.U.A., în subteran se poartă un război necruțător, cu tendințe clare de amplificare în secolul XXI.

Firmele din Marea Britanie sunt, de asemenea, în atenția spionajului francez, în domenii ca:

- programele de restructurare industrială și strategiile

aplicate;

• cooperarea americano-britanică în domeniul tehnologiilor de vârf;

• activitățile din domeniul utilizării sateliților;

• echipamentele de război electronic de la bordul avioanelor Tornado;

• proiectul ASRAM de realizare a rachetei ultrarapide aer-aer;

• programul de comercializare a rachetei sol-aer Rapiter.

În anul 1987, F.B.I. a descoperit o rețea de spioni la companiile americane producătoare de tehnică de calcul I.B.M., Texas Instruments și Corning, care lucra pentru Franța.

În anul 1992, președintele Mitterrand a sporit cu 10% fondurile speciale destinate spionajului economic.

După anul 2000, se estimează că circa 3.000 de agenți de informații din cadrul sau de sub controlul D.G.S.E. vor fi angajați în acțiuni de spionaj economic. În secolul următor, serviciul de spionaj extern al Franței va pune un accent deosebit pe dezvoltarea surselor umane, adică pe recrutarea de agenți și informatori în statele cercetate.

Este bine să se știe și în România că francezii au aparatură de înregistrare a convorbirilor la bordul tuturor avioanelor AIR FRANCE, în compartimentele de clasă destinate VIP-urilor și peste tot unde circulă, sunt cazate sau folosesc anumite servicii asemenea personalități, cu scopul evident de stoarcere a unor informații. Trenurile ultrarapide și toate hotelurile de lux sunt tixite cu instalații de ascultare și înregistrare a convorbirilor.

Interceptarea convorbirilor telefonice, sustragerea și copierea documentelor delegațiilor străine comerciale, politice sau militare, indiferent din ce țară, sunt la ordinea zilei în practica serviciilor secrete ale Franței.

Deconspirarea, de către vreun organ de presă francez, a unor astfel de acțiuni ar fi tratată ca un act de trădare națională și nu ca un act de senzație, cum se întâmplă în România din 1990 încoace...

Acestea au apărut în anul 1948,odată cu nașterea statului israelian.

Starea permanentă de război cu lumea arabă și tensiunile interne fără sfârșit cu populația palestiniană au făcut din serviciile secrete ale Israelului instituții de un înalt profesionalism dar și de o duritate dusă la extrem.

Legendarul MOSSAD a luat ființă în anul 1949, însemnând în traducere exactă *„Institutul pentru Informații și Servicii Speciale"*. Primul șef al MOSSAD a fost Iser Harel, care a emigrat din U.R.S.S. în anul 1931.

Încă de la înființare, MOSSAD-ul a pus un accent deosebit pe sursele umane de informații, adică pe recrutarea sau infiltrarea de agenți și informatori în toate țările și capitalele de mare interes pentru supraviețuirea ca stat a Israelului, precum Damasc, Bagdad, Cairo, Teheran, Beirut și Aman.

MOSSAD a avut merite deosebite în culegera informațiilor militare care au stat la baza victoriei strălucite a Israelului în *„războiul de 6 zile"* din 1967, când aproape întreaga aviație militară a Egiptului a fost distrusă la sol, iar armatele reunite ale Siriei, Egiptului și Iordaniei au fost nimicite prin acțiuni ofensive aeroterestre fulgerătoare.

În legătură cu puterea și capacitatea MOSSAD-ului de a penetra oriunde și de a lovi la discreție, propaganda israeliană a răspândit multe legende. MOSSAD este într-adevăr un serviciu de informații eficient dar această caracteristică a lui nu-i este conferită de faptul că ar fi încadrat cu super-oameni și nici cu un personal numeros. MOSSAD-ul are efective reduse, fonduri limitate și mijloace tehnice obișnuite. Ceea ce dă putere acestui serviciu este faptul că națiunea israeliană, ca și națiunea japoneză și cea suedeză, este o națiune de spioni, după cum se apreciază la Cartierul general al F.B.I.

Această notă distinctă îi este conferită națiunii israeliene de faptul că orice evreu, în orice țară s-ar afla și orice funcție ar îndeplini acolo, are datoria de sânge de a colabora cu serviciile secrete ale Israelului, aducându-și contribuția la supraviețuirea statului israelian.

Spionajul evreesc beneficiază de faptul că în Israel se vorbesc în prezent peste o sută de limbi străine, datorită evreilor

care au venit din toate colțurile lumii. Ca principiu de lucru, MOSSAD-ul nu iartă nimic, practicând un spionaj activ și total, atât în țările inamice, cât și în cele aliate, cum este S.U.A., principalul garant al existenței Israelului.

În ciuda acordurilor de cooperare existente între serviciile secrete ale Israelului și cele ale S.U.A., MOSSAD-ul le-a aplicat americanilor câteva *„lovituri sub centură"* răsunătoare.

Astfel, în timpul *„războiului arabo-israelian de șase zile"* din 1967, nava americană de spionaj radio-electronic U.S.S. Liberty, cu un deplasament de 10.000 tone, care opera în apele internaționale la nord de Peninsula Sinai, dar care a „deranjat" pe evrei, deoarece le putea determina compunerea forțelor și dispozitivului de luptă, a fost atacată fără avertisment, atât din aer, cât și de pe mare, evreii provocând moartea a 34 de membri ai echipajului și rănirea altor 75.

În anul 1985, relațiile dintre MOSSAD și C.I.A. au trecut printr-o nouă criză, când în S.U.A. a fost arestat și condamnat la închisoare pe viață comandorul Jonathan Pollard din Serviciul de Informații al Forțelor Maritime Militare ale S.U.A., sub acuzația de spionaj în favoarea Israelului.

Neînțelegeri și incidente deosebit de grave dintre MOSSAD și C.I.A. au existat și continuă să existe în legătură cu relațiile acestora cu lumea arabă și mai ales cu Organizația pentru Eliberarea Palestinei.

Cea mai zguduitoare și mai edificatoare istorie în acest context este legată de viața, activitatea și sfârșitul tragic ale lui Hassan Salamek, cel mai apropiat colaborator al lui Yaser Arafat, supranumit *„Prințul roșu"*.

Hassan Salamek a fost unul dintre cei mai marcanți lideri ai mișcării palestiniene după anul 1948, când a luat ființă Israelul și s-a produs exodul în masă al populației arabe palestiniene.

Prin intermediul lui Robert Ames, cel mai reputat specialist al C.I.A. în problemele Orientului Mijlociu, Hassan Salamek a fost recrutat și a devenit timp de 10 ani de zile omul de legătură al C.I.A. cu mișcarea condusă de Yaser Arafat.

Recrutarea lui Hassan Salamek a fost efectuată la Beirut, în numele lui Richard Nixon, președintele S.U.A., fapt ce a dat mare greutate acestui act, măgulind amorul propriu al palestinianului.

C.I.A. l-a descris în evidențele sale pe *„Prințul roșu"* ca pe

un arab extrem de emancipat, cult, rafinat, cu studii și mod de viață occidentale, mare amator al unei vieți de lux.

H. Salamek avea o vilă la Geneva și o altă vilă în sudul Franței. În cadrul O.E.P., H.Salamek era comandantul "Forței 17", cu un efectiv de 6.000 de oameni, care răspundea de securitatea personală a lui Yaser Arafat.

La începutul anului 1973, Hassan Salamek l-a contactat pe Robert Ames în numele lui Yaser Arafat, cu propunerea de a începe negocieri de pace cu Israelul. În acea perioadă, Y.Arafet era dispus să recunoască dreptul la existență al statului israelian, iar Iordania să constituie *„baza statului palestinian"*. Mesajul a ajuns la Henry Kissinger (secretar de stat al S.U.A., evreu -n.ed.) dar, la acea dată, S.U.A. nu era dispusă să negocieze cu P.L.O.

În timpul războiului *„Yom Kipur"*, din octombrie 1973, Hassan Salamek l-a contactat din nou pe R.Ames, informând partea americană despre dorința de negocieri de pace din partea Siriei, Egiptului și O.E.P.

Iată cum serviciile secrete sunt cele care deschid calea spre orice negocieri politico-diplomatice oficiale. A devenit o practică universală ca orice demers politico-diplomatic important, să fie prece-dat de contacte discrete între reprezentanții serviciilor secrete de spionaj, în urma cărora se poate garanta succesul sau demersul să fie respins. Niciodată la negocierile serioase nu se intră *„pe ușa din față"*.

Pe timpul vizitei sale la Beirut, de la sfârșitul anului 1973, în contextul *„navetei de pace"* pe care Henry Kissinger, în calitate de ministru de externe al S.U.A., o efectua în statele arabe din Orientul Mijlociu, H.Salamek l-a salvat pe acesta de la un atentat pregătit minuțios de către o facțiune palestiniană susținută de Iran, deviind, în ultimul moment, avionul acestuia pe un alt aeroport și asigurându-i paza cu oamenii săi din *„Forța a 17-a"*.

În anul 1975, când a izbucnit războiul civil din Liban, H.Salamek și oamenii lui au salvat un grup de 250 de americani, cărora le-au asigurat paza și îmbarcarea pe nave ale Flotei a 6-a din M.Mediterană. Pentru această acțiune, Henry Kissinger i-a trimis o scrisoare personală de mulțumire lui Yaser Arafat.

H.Salamek, apreciat ca un bărbat foarte atractiv, s-a căsătorit cu Georgiana Rizak, fostă *„Miss Liban"*, iar apoi *„Miss Univers"*, de o rară frumusețe. Cuplul și-a petrecut *„luna de miere"* în Hawai, iar apoi în Florida, pe dolarii C.I.A.

Cu toate meritele sale excepționale față de C.I.A., în

1979, Hassan Salamek a fost asasinat de MOSSAD, la Beirut, cu o bombă detonată de la distanță într-un punct al traseului automobilului acestuia, de pe Rue Verdun. Prin asasinarea lui H.Salamek, C.I.A. a suferit de pe urma MOSSAD-ului cea mai grea pierdere din întreaga istorie a activității sale în Orientul Mijlociu, deoarece Salamek a fost cel care a ajutat S.U.A. în elaborarea politicii sale față de organizația Al Fatah și față de Yaser Arafat, caracterizat drept *„oaie în piele de lup"*.

La rândul său, Robert Ames, prietenul și recrutorul lui Hassan Salamek, a fost asasinat de Hezbollah (mișcare teroristă finanțată de Iran), împreună cu alți patru ofițeri ai C.I.A., tot la Beirut, în ziua de 18 aprilie 1983.

După *„războiul de 6 zile"* din 1967, prestigiul MOSSAD-ului s-a erodat treptat. La Cairo și Damasc, au fost depistați și executați, în piețe publice, o seamă de agenți ai MOSSAD-ului, printre care cel mai valoros a fost Elie Cohen, care reușise să penetreze cele mai înalte cercuri militare siriene.

O lovitură cumplită a suferit prestigiul MOSSAD-ului în octombrie 1973, prin incapacitatea acestuia de a prevedea și a da alarma în legătură cu atacul simultan egipteano-sirian, care a luat prin surprindere armata israeliană.

În cursul a nu mai mult de trei zile de lupte, armata israeliană a pierdut un număr de 420 de tancuri, 118 avioane, precum și întregul aliniament fortificat „Bar Lev" de pe malul de est al Canalului de Suez.

În situația confuză care s-a creat, guvernul și statul major general israelian au intrat în panică, creându-se părerea că armatele siriano-egiptene nu vor mai putea fi oprite cu forțele convenționale. În acest context de groază, s-a ordonat echiparea rachetelor „ERIHON" cu componente de luptă nucleare, puse la dispoziția Israelului de către S.U.A., prin încălcarea gravă și grosolană a Tratatului de neproliferare a armelor nucleare, invocat cu atâta insolență de către americani împotriva Indiei și Pakistanului în 1998.

La rândul lor, efectivele de militari sovietici aflate în Egipt aveau sub control, în depozitele speciale din apropiere de Cairo, încărcături nucleare pentru rachetele „SCUD" din dotarea armatei egiptene. În acest mod, în prima decadă a lunii octombrie 1973, lumea s-a aflat, fără să bănuiască, în fața posibilității izbucnirii unui război nuclear local, care putea degenera într-unul mai larg, având în vedere că, în zilele respective, S.U.A. au decla-

rat alarmă generală pentru forțele sale nucleare de pe tot globul.

Prin excelenta pătrundere a unor unități de tancuri și mecanizate israeliene în intervalul dintre armatele egiptene, forțarea cu succes a Canalului de Suez și încercuirea Armatei 1 egiptene în zona Ismailia, războiul atomic a putut fi evitat.

Pentru multe decenii de acum încolo, spionajul militar israelian va fi concentrat tot asupra lumii arabe, cu care poartă un război al cărui sfârșit nu se întrevede.

În ceea ce privește spionajul economic, mai ales pe teritoriul S.U.A., Israelul este pe locul al treilea, după Franța și Japonia.

Pentru combaterea delictelor politice, contraspionaj și antiterorism, în Israel, își desfășoară activitatea, din 1949 încoace, Serviciul de Securitate și Contraspionaj - SHIN BETH - structurat și instruit după model britanic. Acest serviciu recurge cu multă ușurință la metoda asasinatului.

Alte servicii de spionaj pentru secolul XXI

• CHINA dispune de o „comunitate de servicii de informații" învăluite într-unsecretism total. Au fost, totuși, identificate câteva structuri informative, printre care: Departamentul de Informații al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez; Departamentul Central de Relații Externe al Guvernului (C.E.L.D.); Departamentul de Informații al Consiliului de Stat; Direcția de Informații Militare; Serviciul de Informații al Ministerului Comerțului Exterior.

Pentru securitatea internă și combaterea spionajului străin, există serviciul *„CENG PAOK'O"*, adică Departamentul de Securitate.

Serviciile de spionaj ale Chinei țin o evidență strictă cu toți savanții și cercetătorii de origine chinezească din lume, care sunt contactați periodic și de la care se obțin documentații și informații de mare valoare. Savantul chinez dr. Chien Hsue Shen, care a lucrat timp de 15 ani la programul de rachete din S.U.A., a fost „convins" să se întoarcă în China, fiind pus în fruntea programului nuclear chinez.

Spionii chinezi racolează oameni de știință și ingineri de orice rasă pe care încearcă, și de multe ori reușesc, să-i aducă în China. Munca acestora este plătită în aur, în pietre prețioase sau în

dolari, la alegerea „clientului".

• Agenția Federală de Informații a GERMANIEI unificate, ieșită de sub tutela C.I.A. după 1990, va lucra pe cont propriu în secolul XXI, după ce a trecut printr-un proces de restructurare și aproape o totală întinerire a cadrelor. Revigorarea spionajului german, atât militar, cât și economic, va fi „simțită" atât în est, cât și în vest în secolul următor.

• Serviciul de spionaj al IRANULUI - SAVAK a fost preluat în totalitate de către regimul islamic instaurat de către ayatolahul Komeini și este deosebit de activ atât în lumea islamică, mai ales arabă, cât și în lumea occidentală. Din motive greu de explicat, între SAVAK și MOSSAD există legături de cooperare bine mascate. Probabil din cauza Irakului, inamicul comun.

• Serviciul de spionaj al LIBIEI, înființat de colonelul Gaddafi, structurat și instruit după metodele fostului K.G.B., cunoscut sub denumirea de MUKHABARAT, este deosebit de temut în S.U.A. și Europa Occidentală, precum și în statele arabe moderate care întrețin relații cu S.U.A. și Israel. MUKHABARAT alimentează cu fonduri și armament un mare număr de mișcări teroriste din lume, inclusiv I.R.A. din Irlanda de Nord.

• Serviciile de informații din BULGARIA, CEHIA, SLOVACIA, UNGARIA, POLONIA și ROMÂNIA, asaltate de „consilieri" din occident, mai ales de la C.I.A. și M.I.-6, sunt traumatizate, debusolate, dezactivate, puse să semneze *„acorduri de neagresiune"*, adică lucrătorii acestora să se poarte ca *„îngerii"* în S.U.A. și Marea Britanie, în timp de *„reciprocitatea"* este exclusă.

Liderii politici și șefii serviciilor de informații din statele Europei Centrale, mai ales cei din România, vor trebui să învețe, și cu timpul o vor face, că orice acorduri între state care ar viza limitarea reciprocă a acțiunilor de spionaj sunt teribil de false.

Până la *„reprofesionalizarea și naționalizarea"* serviciilor de informații din statele Europei Centrale, va fi nevoie de mai mulți ani, probabil chiar decenii.

Vidul creat de falimentul ideologiilor de la sfârșitul secolului XX tinde să fie umplut de religii. Nu este vorba de lumea occidentală dezvoltată, unde religia este un simplu ornament, fiind vorba de o societate post-religioasă, ci de fosta „lume socialistă" și de lumea arabă etc.

Bisericile se implică tot mai mult în politică, în conflicte

și în spionaj. Astăzi, se știe cu multă exactitate că războiul din spațiul fostei Iugoslavii a fost provocat și purtat cu o ferocitate demnă de epoci barbare, în proporție de 85%, din cauza celor trei religii - ortodoxă, catolică și musulmană.

În România, Biserica Reformată maghiară, în frunte cu episcopul Laslo Tökeș, subordonată serviciilor secrete de la Budapesta, lucrează sistematic și sub ochii îngăduitori ai Puterii, la dezmembrarea României, acțiune ce se va amplifica o dată cu trecerea timpului.

Revenirea la situația interbelică de schimbare a Bisericii din România în ortodoxă și greco-catolică, consfințită de Patriarhul României Teoctist, în ianuarie 1999, este prevestitoare de mari nenorociri pentru unitatea neamului și a statului român. Vizita Papei Ioan Paul al II-lea nu are nimic „dumnezeiesc" în ea, ci numai scopuri politice de accentuare a „granitei" ce separă catolicismul de ortodoxie și care, în viziunea Vaticanului, se află pe Carpații Orientali și Meridionali.

România în angrenajele spionajului străin

În ultimul deceniu al secolului XX în Europa și în lume s-au produs evenimente cu profunde implicații pe plan european și mondial: apariția statului german unitar, dispariția Tratatului de la Varșovia, retragerea trupelor sovietice din Polonia, Cehoslovacia, Ungaria și fosta Germanie de Est, dezmembrarea fostei U.R.S.S. și dispariția *„Armatei Roșii"*.

După 1988, fosta U.R.S.S. a efectuat cea mai mare și mai complexă manevră politico-militară cunoscută până în prezent în istoria umanității, punându-se capăt confruntării de peste 40 de ani dintre Est și Vest, acțiune soldată cu pierderi strategice importante, care va fi benefică pentru Federația Rusă la începutul secolului XXI. Ordinea politico-militară mondială și europeană au suferit transformări radicale dar, până în prezent, în principalele centre de putere de pe glob nu se știe cu ce vor fi înlocuite fostele structuri militare și de securitate erodate și compromise în epoca "războiului rece", mai ales N.A.T.O.

Din ansamblul de măsuri și acțiuni politico-militare întreprinse de Federația Rusă se poate trage concluzia că, în prezent,

pericolul unui război între aceasta și S.U.A. este mai scăzut ca oricând, fără însă ca șansele unei păci durabile pe continentul european să fie asigurate. În același timp, se poate aprecia că a sporit considerabil, cel puțin pentru o perioadă, pericolul unor conflicte locale, mai ales de natură inter-statală, cum a fost conflictul din spațiul fostei Iugoslavii din perioada 1991-1995, reaprins în contextul tulburărilor etnice din Kosovo. Se pare că, pentru o lungă perioadă de timp, Peninsula Balcanică va rămâne o sursă deschisă de conflicte militare, aceasta în timp ce Uniunea Europeană acționează pentru integrare și extindere, având de la 1 ianuarie 1999 o monedă unică.

Evenimentele politice și militare care au avut loc în partea de răsărit a Europei în ultimul deceniu au slăbit considerabil garantarea frontierelor stabilite în urma celui de al doilea război mondial.

Cercurile conducătoare din Ungaria, indiferent de culoarea lor politică, implicate, împreună cu cele din Austria, Germania și Vatican în criza din Iugoslavia, vorbesc tot mai insistent despre necesitatea unei „*noii ordini europene*" și sprijină separatismul albanez din Kosovo, nu de dragul acestora, ci pentru a se creea un precedent aplicabil în Voivodina și mai ales în Transilvania.

Date fiind dimensiunile și sensibilitatea problemelor pe care le au de rezolvat toate statele din jurul granițelor noastre naționale și nevoia reașezării relațiilor inter-europene pe noi baze, apreciem că următoarele decenii se vor caracteriza prin transformări de o mare profunzime, însoțite de convulsii, tulburări și stări conflictuale, mai ales în Peninsula Balcanică, devenită o adevărată „*zonă de foc*" a Europei, atât datorită unor factori reziduali locali cât și a unor puternice influențe exterioare. România se află în mijlocul acestor evenimente și procese. Ca urmare, se poate aprecia că țara noastră, atât în prezent cât și în primii ani ai secolului XXI se va afla într-un permanent pericol de a fi atrasă într-un conflict armat, sau de a constitui obiectul unor acțiuni și presiuni externe sau diversiuni interne, așa cum au fost cele de la Timișoara, din 16-18 decembrie 1989, sau de la Târgu Mureș, din 15-19 martie 1990.

Președintelui României, indiferent din ce partid provine, în calitățile sale de șef al statului, președinte al Consiliului Suprem de Apărare a Țării și, potrivit Constituției, de comandant al Armatei și al tuturor celorlalte elemente ale sistemului național de apărare,

siguranță națională și ordine publică, îi revine un rol determinant în a feri statul român de pericolul unui conflict militar, în a-l pregăti să facă față tuturor vicistitudinilor posibile, în cultivarea și întreținerea de alianțe politice, economice și militare favorabile României, în acord cu tendințele și interesele generale ale Europei.

Varianta pe care s-a scontat în ultimii ani, potrivit căreia *„nu avem alternativă la admiterea în N.A.T.O."*, s-a dovedit falsă, antieuropeană și fără perspectivă. La începutul secolului XXI, N.A.T.O. va ieși definitiv din istorie sau va fi marginalizat total.

Toate acestea reclamă o funcționare ireproșabilă a *„comunității serviciilor de informații"* ale statului, respectiv Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe și Direcția de Informații Militare din Statul Major General al Armatei României.

Trebuie avut în vedere că, pe măsură ce se reduc armamentele și efectivele militare, tendință generală pe plan european, crește rolul măsurilor de vigilență și control al respectării acordurilor, misiuni ce revin organelor de informații specializate. În același timp, România este vulnerabilă pe plan intern, atât datorită dezastrului economic din ultimii nouă ani, cât și al subminării pas cu pas a integrității sale teritoriale.

„Războiul rece" s-a terminat dar *„războiul inteligențelor"* nu încetează niciodată. În ultimii ani, acesta s-a intensificat pe toate planurile. În acest scop, S.U.A. continuă să aloce anual aproximativ 30 miliarde dolari pentru finanțarea acțiunilor C.I.A. și a celorlalte instituții de specialitate care alcătuiesc *„Comunitatea serviciilor de informații"* a Statelor Unite, având în centrul preocupărilor spațiul fostei U.R.S.S. și statele Europei Centrale.

După cum este deja cunoscut, serviciile de informații, atât din Vest, cât și din Est, dar mai ales cele din Ungaria, și-au sporit considerabil eforturile și mijloacele orientate pentru acțiuni împotriva României. Redeschiderea Consulatului Ungariei de la Cluj-Napoca, încadrat sută la sută cu agenți ai serviciilor secrete de informații, constituie un mare succes al spionajului maghiar.

Conform datelor cunoscute, serviciile de informații ale României au mari goluri în cunoașterea concepțiilor, a planurilor de operații și a sistemelor militare ale foștilor aliați din Tratatul de la Varșovia, ca urmare a politicii de interzicere a "spionajului în țările frățești", promovată sub dictatura lui Nicolae Ceaușescu. Moștenirea preluată de la vechiul regim de către

serviciile de informații renăscute după 1990 a fost precară. Fostele organe de informații s-au degradat treptat, mai ales după actul de trădare al lui Ion Mihai Pacepa, odată cu toate celelalte instituții ale regimului totalitar. Reprofesionalizarea acestora va necesita mari eforturi și mulți ani.

Evoluția acestor servicii în perioada 1944-1989 a fost traumatică și plină de învățăminte.

Primele acțiuni executate de sovietici, după intrarea trupelor Armatei Roșii în București, au fost confiscarea arhivelor serviciilor de informații și a cifrului de stat, eliminându-se astfel elementele esențiale exercitării suveranității statului român. Până la încheierea războiului și după aceea, organele și serviciile siguranței statului român și-au desfășurat activitatea sub un puternic control sovietic.

În perioada 1944-1958, în România s-a produs bolșevizarea și rusificarea tuturor componentelor sistemului de securitate, adică armată, forțele Ministerului de Interne, trupele de grăniceri, serviciile de informații și contrainformații, ca de altfel, toate celelalte instituții și structuri ale statului.

În structurile organizatorice ale instituțiilor vitale ale României au fost încadrați, pe lângă consilierii militari sovietici, agenți ai serviciilor secrete ale U.R.S.S.

În 1948, a luat ființă Direcția Generală pentru Securitatea Poporului, în fruntea căreia a fost numit Gheorghe Pintilie (numele adevărat - Bodnarenko Pantiușa), evreu basarabean, infiltrat în România în 1938, cu misiunea de a organiza o rețea de spionaj. Arestat în scurt timp de autoritățile române, a fost pus în libertate în august 1944. Departamentul de Informații Externe din acest organ a fost condus, până în 1957, de generalul-maior Nicolau Sârghie, evreu sovietic, parașutat în România în timpul războiului, ulterior capturat și arestat. Între anii 1958 -1961, Nicolau Sârghie a condus Direcția de Informații din Marele Stat Major al Armatei române. Peste tot, Nicolau Sârghie a fost secondat de col. Petrescu Petre (numele adevărat - Gonciaruk Piotr), agent sovietic, infiltrat în România înainte de război, arestat și condamnat pentru acțiuni de spionaj, eliberat în august 1944. Direcția de Contrainformații militare a fost condusă un număr de ani de generalul Grigoriu Naum, evreu basarabean, parașutat în primăvare anului 1944 în Predeal. Serviciul de Contra-informații al Securității a fost comandat de Mișa Petruc, agent sovietic, condamnat la moarte pentru spionaj de către autoritățile române înainte de război. Pedeapsa a

fost comutată, fiind apoi eliberat în august 1944. De regulă, până la nivelul de șefi de birouri, ofițerii din serviciile secrete ale României, cel puțin până la *"Declarația din aprilie 1964"*, au fost agenți profesioniști ai serviciilor de spionaj și contraspionaj sovietice sau au fost recrutați de aceste servicii. La acestea, trebuie avut în vedere faptul că unele cadre de bază din armată, Ministerul de Interne și serviciile de informații și contrainformații, pe timpul pregătirii în școli și academii sovietice, au constituit ținte ale serviciilor speciale sovietice, în vederea recrutării.

În același mod, procedează în zilele noastre serviciile secrete și militare din S.U.A. și alte state occidentale, unde se instruiesc ofițeri din fostele state membre ale Tratatului de la Varșovia.

Primul pas spre descătușarea armatei române și a serviciilor de informații și contrainformații s-a făcut în 1958, prin retragerea consilierilor sovietici. După achitarea datoriilor de război față de U.R.S.S. în 1962, procesul de desprindere a României din corsajul sovietic s-a accelerat.

După *„Declarația din aprilie 1964"*, cunoscută în Occident drept *„Declarația de independență a României"*, serviciile de informații și de securitate ale României au ieșit total de sub influența sovietică, s-au curățat treptat de toate cadrele promovate de ruși. Totodată, au încetat orice schimburi de informații și materiale, proces ce a fost desăvârșit după 1968.

După evenimentele din Cehoslovacia, România a fost trecută, de către spionajul sovietic, în rândul statelor ostile U.R.S.S. și tratată în consecință.

Serviciile de informații ale României au avut o perioadă de eficiență maximă cuprinsă între august 1968 și august 1978, adică între invazia din Cehoslovacia a trupelor Tratatului de la Varșovia și trădarea generalului-locotenent Ion Mihai Pacepa, fost locțiitor al șefului Direcției de Informații Externe. După 1978, Direcția de Informații Externe și Direcția de Informații a Armatei au intrat într-o profundă criză, din care nu au ieșit pe deplin nici până în prezent. Este evident că, după o trădare de asemenea proporții, au fost luate măsuri de limitare și remediere a daunelor provocate de trădător care, între altele, au dus și la o golire a serviciilor de informații, specializate în activități în străinătate, de majoritatea elementelor profesioniste. Posturile din străinătate ocupate de ofițerii Direcției de Informații a Armatei au fost desființate,

rând pe rând, astfel încât, în decembrie 1989, nu se mai dispunea de nici un ofițer de informații în statele membre N.A.T.O. și nici în U.R.S.S. și China. Fostei Direcții de Informații Externe a Securității i s-au impus, de asemenea, o serie de servituți care au condus la reducerea drastică a eficienței sale.

În aceste condiții, nu este de mirare că România a fost surprinsă de o serie de evenimente ce s-au produs în Europa în anul 1989 și nu a fost prevenită de pregătirea în străinătate a unor acțiuni subversive, deosebit de periculoase, nu atât la adresa regimului politic care, oricum, nu mai avea șanse de supraviețuire, cât la adresa integrității teritoriale a țării, a independenței și suveranității sale.

La sfârșitul anului 1989 și în primele luni ale anului 1990, România putea fi scindată, așa cum s-a încercat prin evenimentele de la Târgu Mureș, scenarizate la Budapesta și puse în aplicare „în teren" de agenți ai spionajului maghiar. Se știe, cu totală certitudine, că țăranii români din satele situate în jurul orașului Târgu Mureș au fost chemați telefonic și stârniți împotriva maghiarilor de agenți ai spionajului maghiar. S-a dorit un măcel spontan care să expună România oprobiului Europei și întregii lumi, pe fondul căreia să se organizeze o intervenție armată și o divizare a Ardealului.

Adăugând la toate acestea politica de izolare și manifestările de ostilitate din partea unor cercuri din Occident și mai ales din S.U.A., se poate înțelege rolul minor pe care l-au jucat mulți dintre agenții diplomatici și de informații români din străinătate în primii 3-4 ani după revoluția din decembrie 1989. Nici după zece ani, eficiența și rolul acestora nu se ridică la standardul necesar.

Pentru a se putea asigura coordonarea activității serviciilor de informații care concură la realizarea siguranței naționale, este necesară restructurarea, reîncadrarea, dotarea corespunzătoare și stabilirea de obiective și misiuni în concordanță cu noua situație a României și a perioadei istorice pe care o parcurge, în acord cu concepția strategică de apărare a țării, elaborată cu atâta întârziere.

Considerăm că președintelui României și Consiliului Suprem de Apărare a Țării le revine sarcina de importanță vitală de a pune pe baze noi și a coordona serviciile române de informații, care trebuie să redevină servicii naționale, și de a nu pierde controlul asupra acestora, prin subordonarea lor unor interese străine.

În secolul XXI, România va continua să se prezinte ca o țară vulnerabilă față de acțiunile serviciilor de spionaj străine,

datorită puterii economice scăzute și în continuă degradare, a erodării autorității și eficienței instituțiilor statului, a divizării scenei politice dar mai ales din cauza incompetenței, iresponsabilității, ineficienței și corupției eterogenei clase politice din România, care a reînviat tradițiile fanariote.

Spionajul maghiar va continua să reprezinte cel mai mare pericol pentru integritatea teritorială a României. Acesta are o puternică bază de recrutare de agenți în rândul celor 1,6 milioane de minoritari maghiari din România , iar U.D.M.R. și Biserica reformată, în frunte cu episcopul Laslo Tökes, sprijinită și de Vatican, constituie acoperiri puternice pentru atingerea obiectivelor Ungariei, adică o autonomie teritorială a maghiarilor, urmată de desprinderea Ardealului de România.

Prezența la guvernare a U.D.M.R. în coaliția Convenției Democratice a constituit o victorie la care Ungaria și serviciile sale de spionaj nu au visat niciodată din 1920, de la semnarea Tratatului de la Trianon, și până în zilele noastre.

Prezența miniștrilor, deputaților, senatorilor, a secretarilor de stat maghiari în guvern, în comisiile de apărare, precum și în organele locale au deschis o adevărată *„mină de aur"* pentru spionajul Budapestei.

România nu mai are nici un secret de oarecare importanță pentru securitatea României, pe care spionajul maghiar să nu-l cunoască. Toate acestea vor fi folosite în mod sistematic de către Ungaria împotriva României la începutul secolului XXI și în continuare. Cei care au guvernat România în ultimii ani ai secolului XX cu ajutorul U.D.M.R., adică al Budapestei, au deschis largi posibilități de manifestare factorilor externi și interni care lucrează sistematic la subminarea bazelor statului român și vor purta întreaga răspundere în fața generațiilor viitoare și a istoriei pentru consecințele ce vor urma.

În ultimii 15-20 de ani, România s-a dovedit incapabilă să dea vreo ripostă inteligentă politicii constante a Budapestei, de subminare a intereselor sale în Transilavnia, în Europa și în întreaga lume. *„ISTORIA TRANSILVANIEI"* (Erdély Törtenete), apărută în Editura Academiei de Științe a Ungariei, în 1986, sub coordonarea lui Köpecsi Béla, ministrul Culturii sub regimul totalitar kadarist, căreia Academia de Științe a României s-a dovedit incapabilă să-i dea o replică, se vinde în prezent în limba engleză și în România...

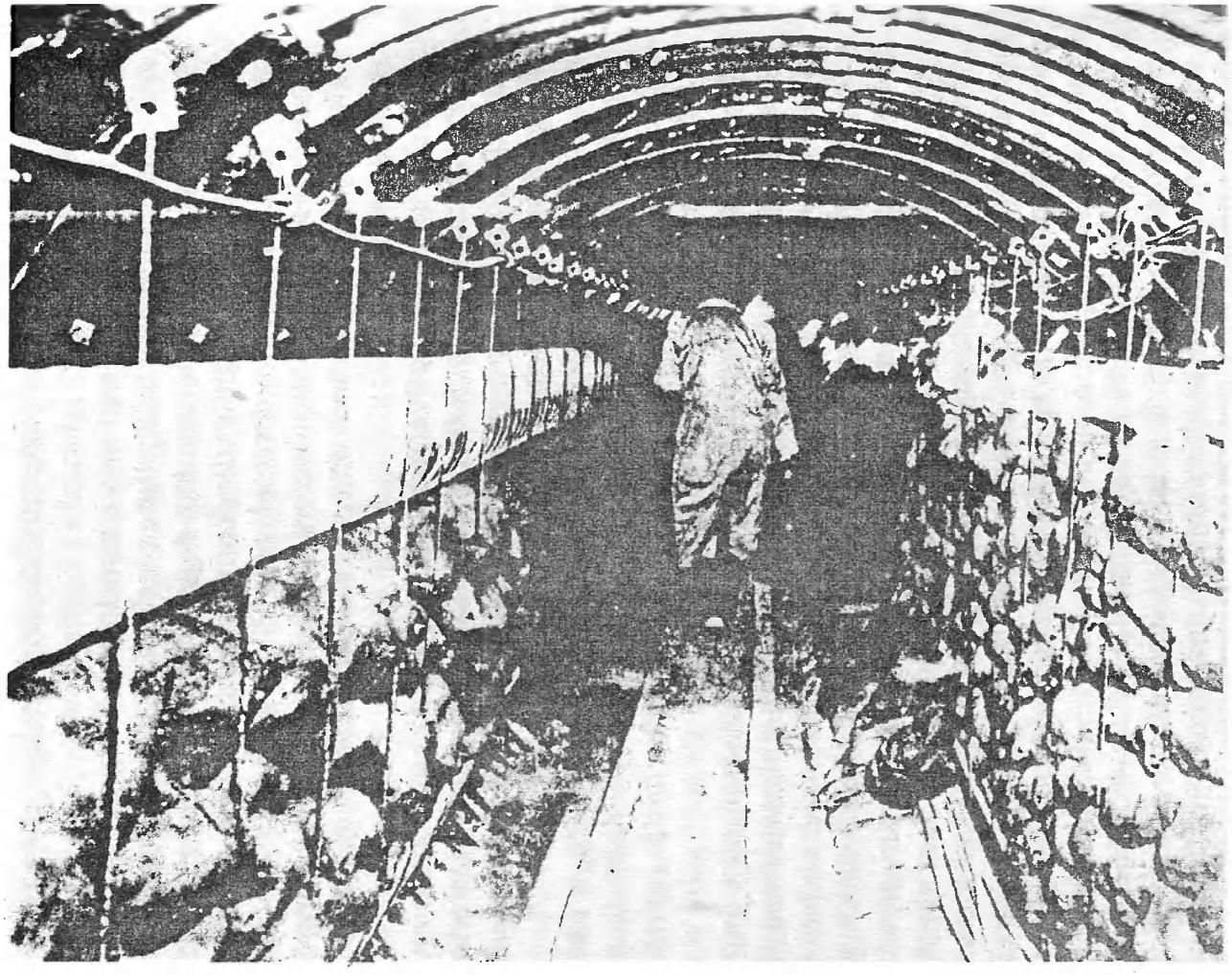

Tunelul de la Berlin,
realizat de C.I.A. și spionajul militar al R.F. Germane.

Anexa 1

Amiralul Wilhelm Canaris - șeful ABWEHR,
Serviciul de Spionaj Militar al Germaniei
în cursul Războiului al II-lea Mondial.

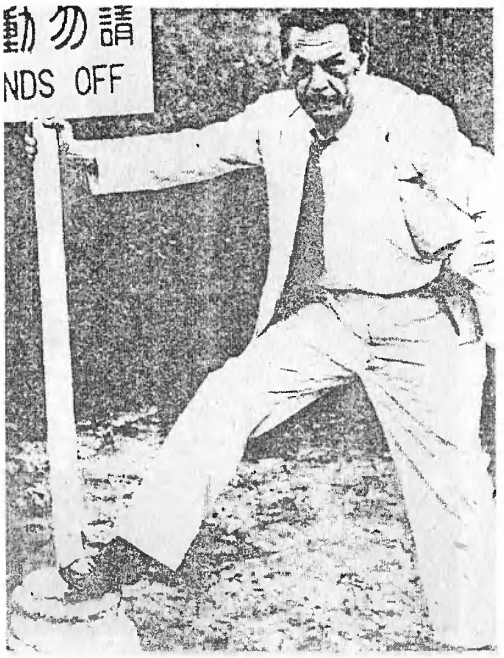

Richard Sorge, "spionul secolului XX",
- agent al G.R.U. -
pe timpul misiunii sale în Japonia.

Generalul William Donnovan,
fondatorul C.I.A. (1947).

"Kim" Philby - spion K.G.B.,
la Beirut - în 1963 -
înainte de a se retrage la Moscova.
A spionat cu succes pentru ruși,
timp de 30 de ani.

Anexa 2

Col. Oleg Petrovski, spion al C.I.A.,
la proces (Moscova, 1963).

Maiorul Gerry Pawers - "spionul aerului".
Agent al C.I.A. (1959).

Anexa 3

Stella Rimington,
director general al Serviciului de Securitate
al Marii Britanii.

Anexa 4

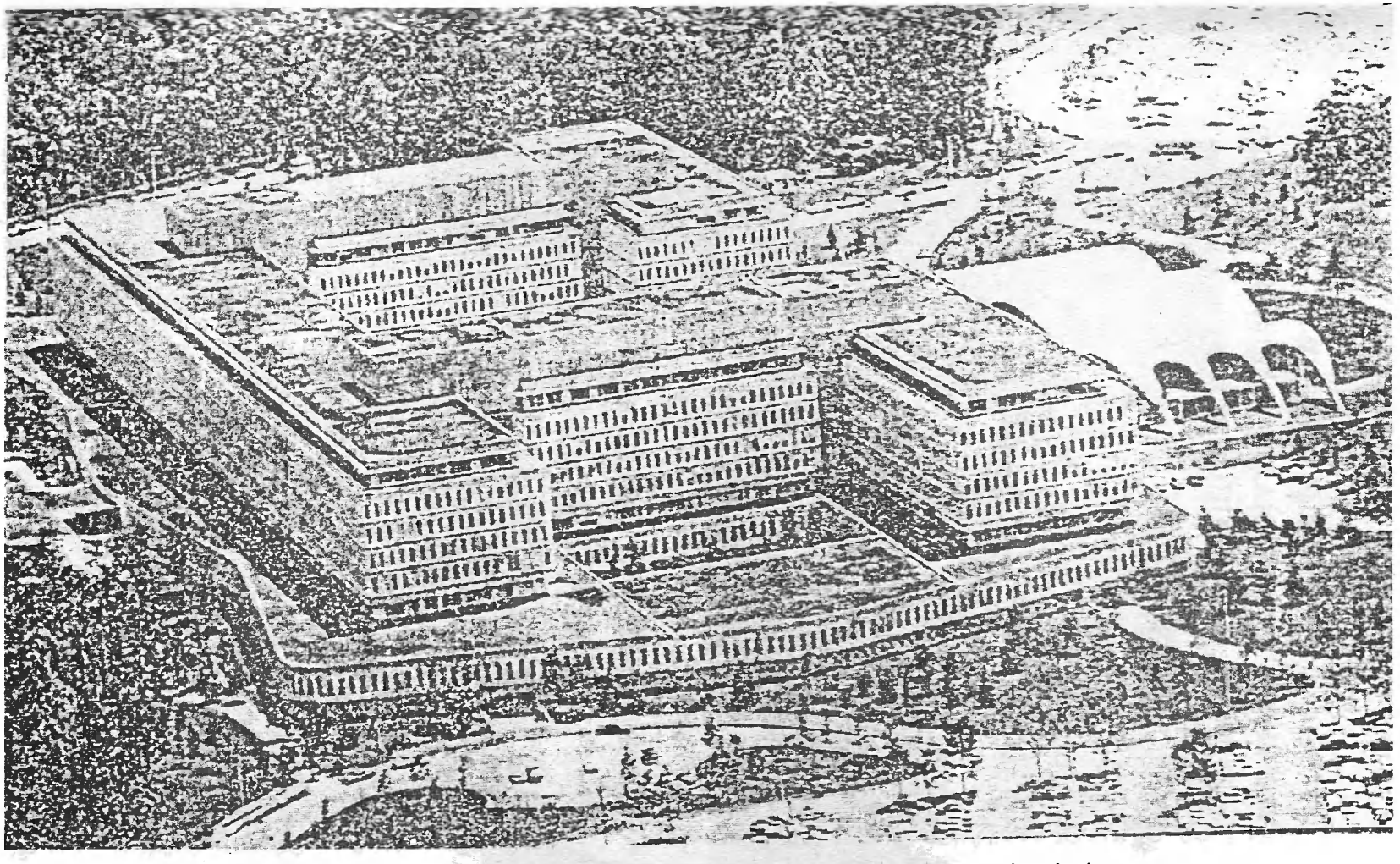

Cartierul general al C.I.A., de la Langley - Virginia,
inaugurat în noiembrie 1961.

Anexa 5

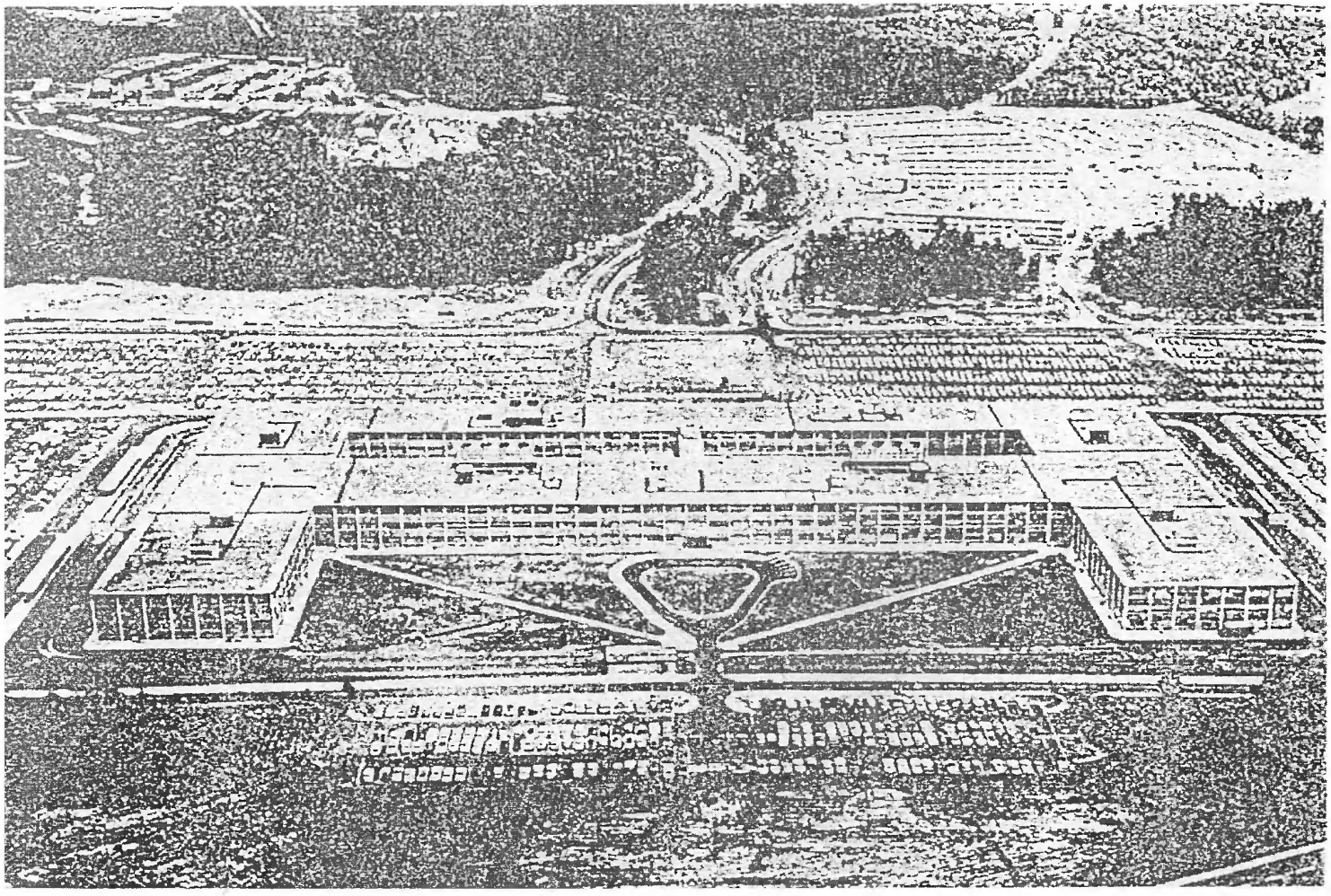

Cartierul general al Agenției Naționale de Securitate,
din Maryland, situat la 30 km de Washington.

Anexa 6

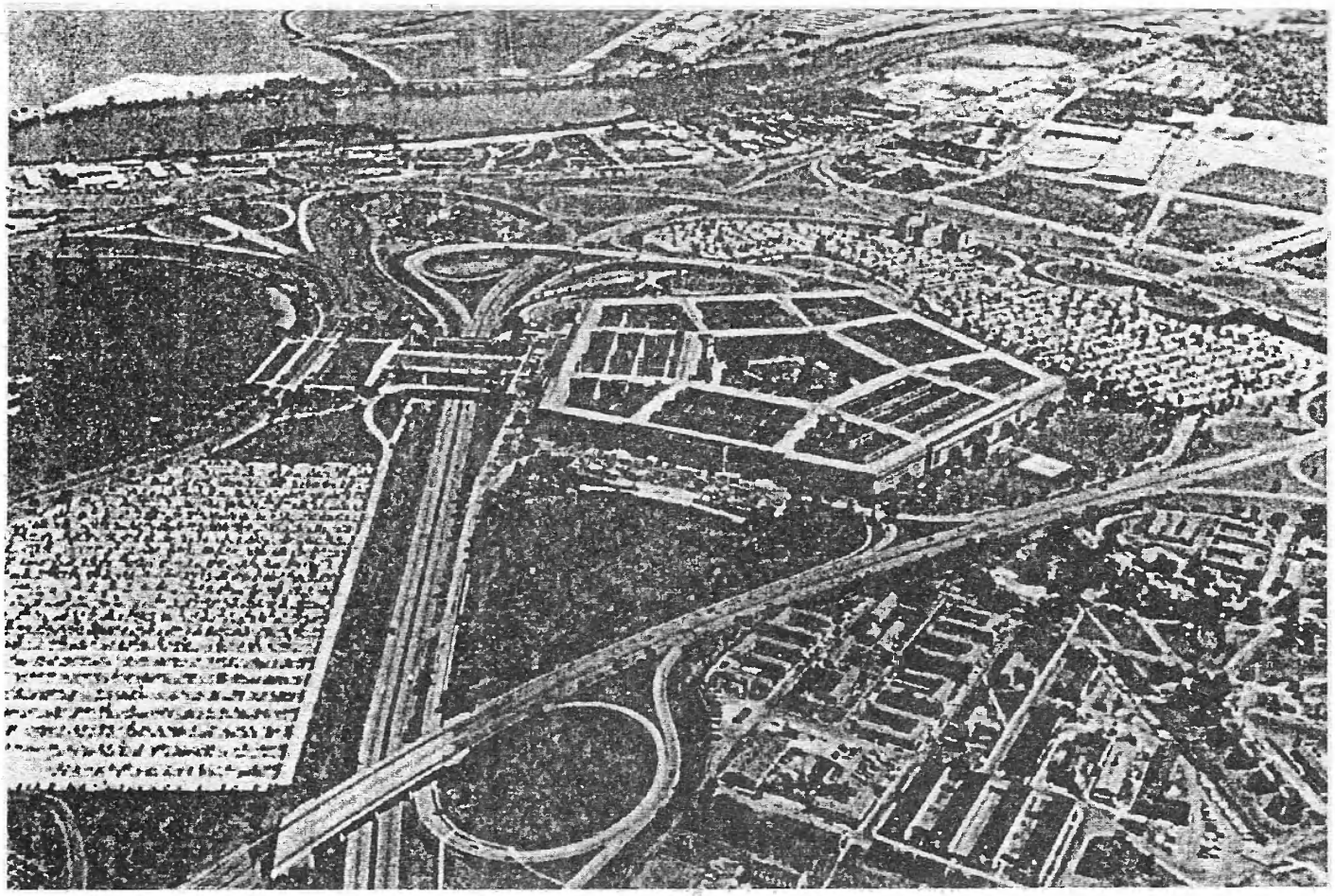

Sediul Pentagonului (Ministerul Apărării al S.U.A.), din Washington D.C.,
în care se află Cartierul general al Agenției de Informații a Apărării S.U.A. (D.I.A.),
cu un efectiv de 5.000 ofițeri.

Anexa 7

Sediul K.G.B. (Moscova).

Anexa 8

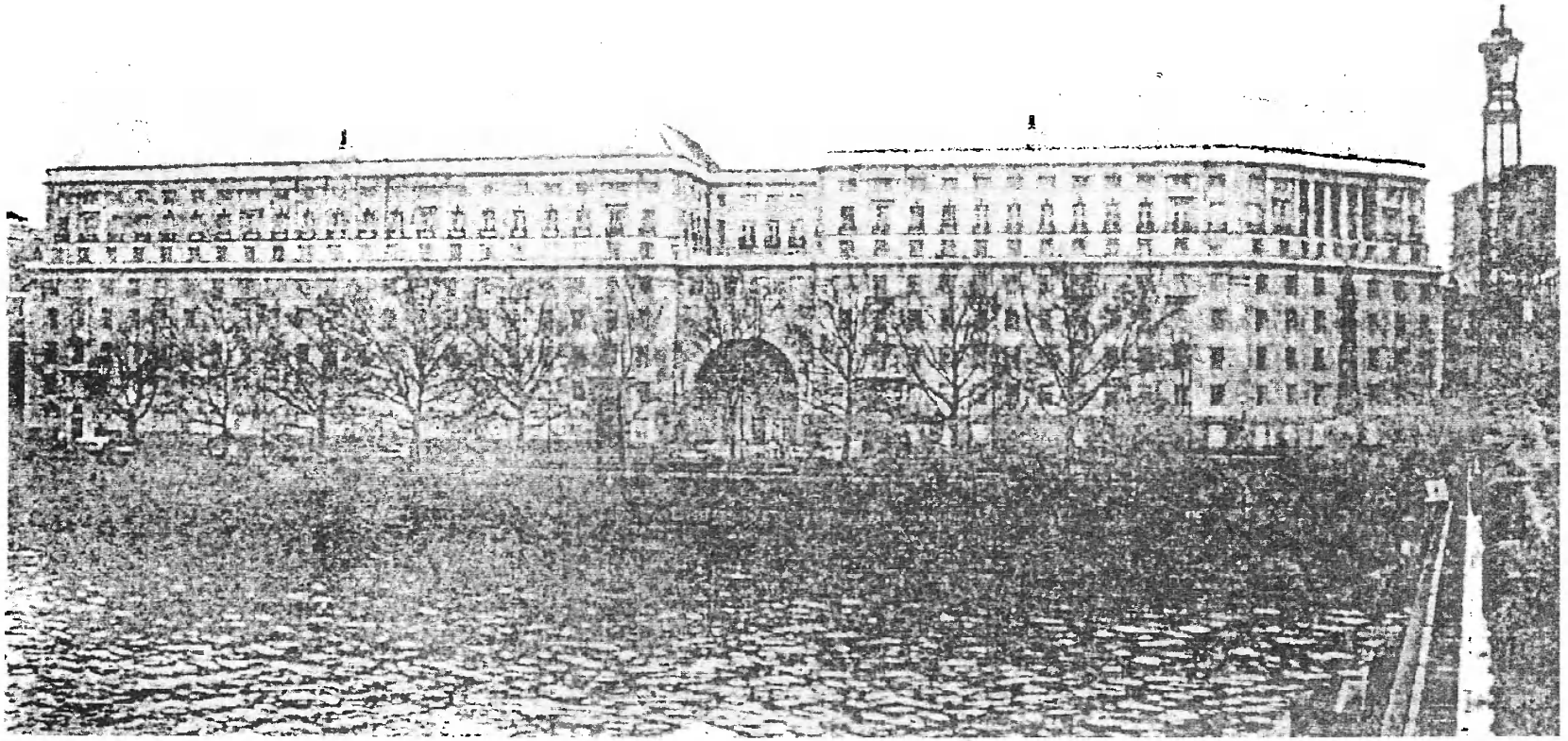

Sediul Serviciului de Securitate al Marii Britanii (M.I.-5) - din Londra.

Anexa 9

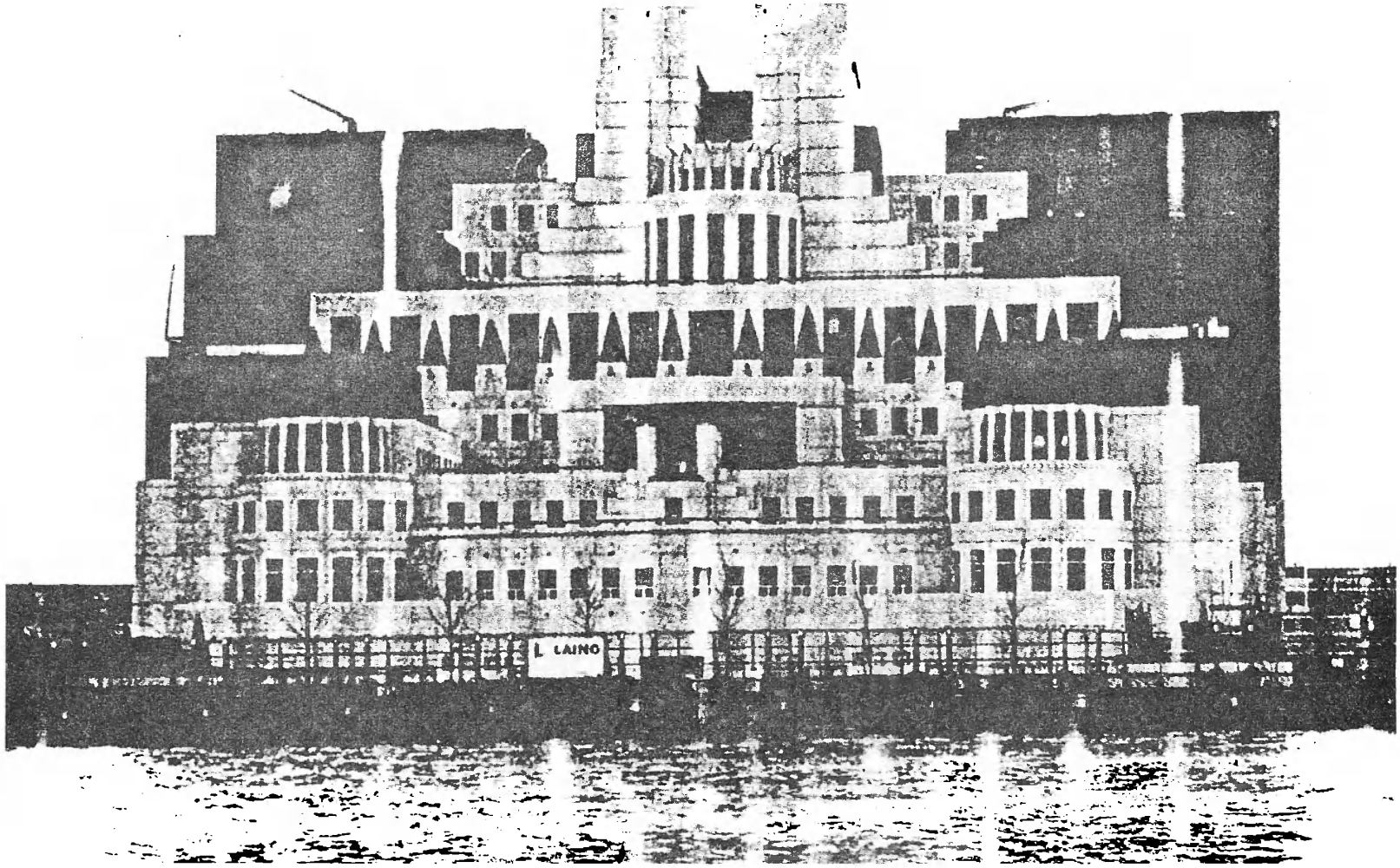

Sediul Serviciului Secret de Informații - "M.I.-6"
al Marii Britanii (Londra).

Anexa 10

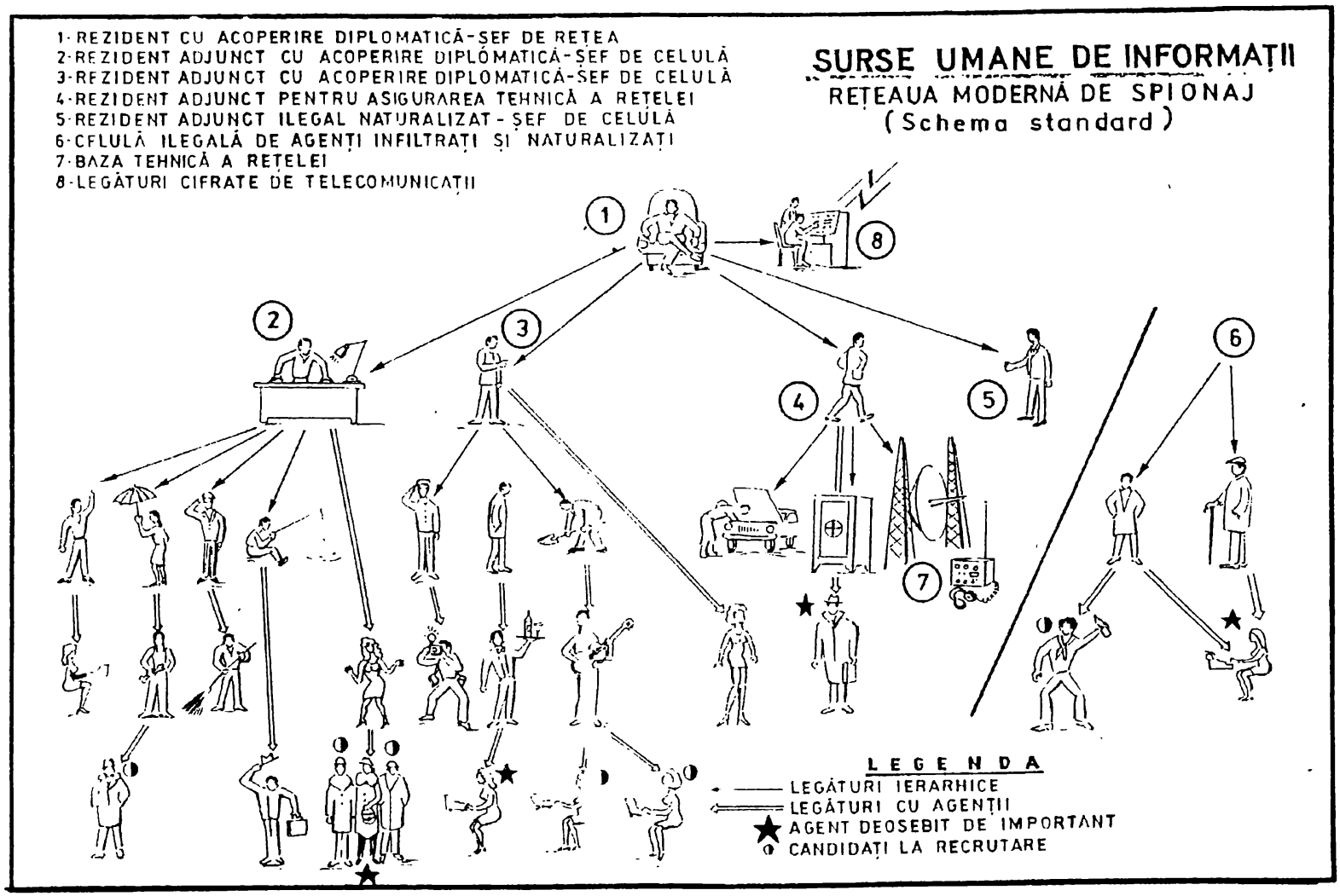
1-REZIDENT CU ACOPERIRE DIPLOMATICĂ-ŞEF DE REŢEA
2-REZIDENT ADJUNCT CU ACOPERIRE DIPLOMATICĂ-ŞEF DE CELULĂ
3-REZIDENT ADJUNCT CU ACOPERIRE DIPLOMATICĂ-ŞEF DE CELULĂ
4-REZIDENT ADJUNCT PENTRU ASIGURAREA TEHNICĂ A REŢELEI
5-REZIDENT ADJUNCT ILEGAL NATURALIZAT-ŞEF DE CELULĂ
6-CELULĂ ILEGALĂ DE AGENŢI INFILTRAŢI ŞI NATURALIZAŢI
7-BAZA TEHNICĂ A REŢELEI
8-LEGĂTURI CIFRATE DE TELECOMUNICAŢII
SURSE UMANE DE INFORMAŢII
REŢEAUA MODERNĂ DE SPIONAJ
(Schema standard)
1
2
3
4
5
6
7
8
LEGENDA
LEGĂTURI IERARHICE
LEGĂTURI CU AGENŢII
AGENT DEOSEBIT DE IMPORTANT
CANDIDAŢI LA RECRUTARE

Anexa 11

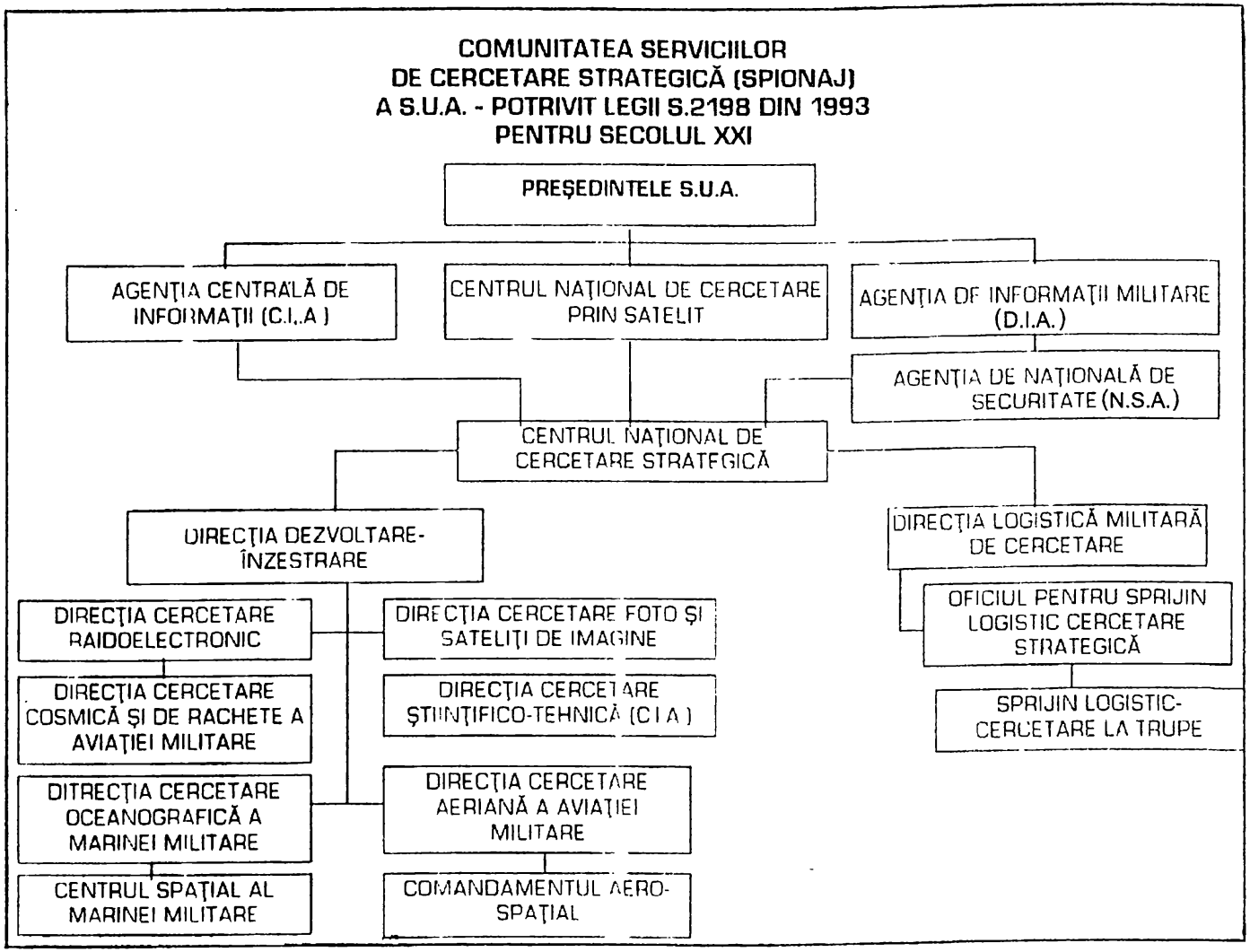
COMUNITATEA SERVICIILOR
DE CERCETARE STRATEGICĂ (SPIONAJ)
A S.U.A. - POTRIVIT LEGII S.2198 DIN 1993
PENTRU SECOLUL XXI
PREŞEDINTELE S.U.A.
AGENŢIA CENTRALĂ DE INFORMAŢII (C.I.A.)
CENTRUL NAŢIONAL DE CERCETARE PRIN SATELIT
AGENŢIA DE INFORMAŢII MILITARE (D.I.A.)
AGENŢIA DE NAŢIONALĂ DE SECURITATE (N.S.A.)
CENTRUL NAŢIONAL DE CERCETARE STRATEGICĂ
DIRECŢIA DEZVOLTARE-ÎNZESTRARE
DIRECŢIA LOGISTICĂ MILITARĂ DE CERCETARE
DIRECŢIA CERCETARE RAIDOELECTRONIC
DIRECŢIA CERCETARE FOTO ŞI SATELIŢI DE IMAGINE
OFICIUL PENTRU SPRIJIN LOGISTIC CERCETARE STRATEGICĂ
DIRECŢIA CERCETARE COSMICĂ ŞI DE RACHETE A AVIAŢIEI MILITARE
DIRECŢIA CERCETARE ŞTIINŢIFICO-TEHNICĂ (C I A)
SPRIJIN LOGISTIC-CERCETARE LA TRUPE
DITRECŢIA CERCETARE OCEANOGRAFICĂ A MARINEI MILITARE
DIRECŢIA CERCETARE AERIANĂ A AVIAŢIEI MILITARE
CENTRUL SPAŢIAL AL MARINEI MILITARE
COMANDAMENTUL AERO-SPAŢIAL

Anexa 12

EVOLUȚIA SERVICIILOR DE INFORMAȚII ȘI DE SECURITATE ALE FEDERAȚIEI RUSE

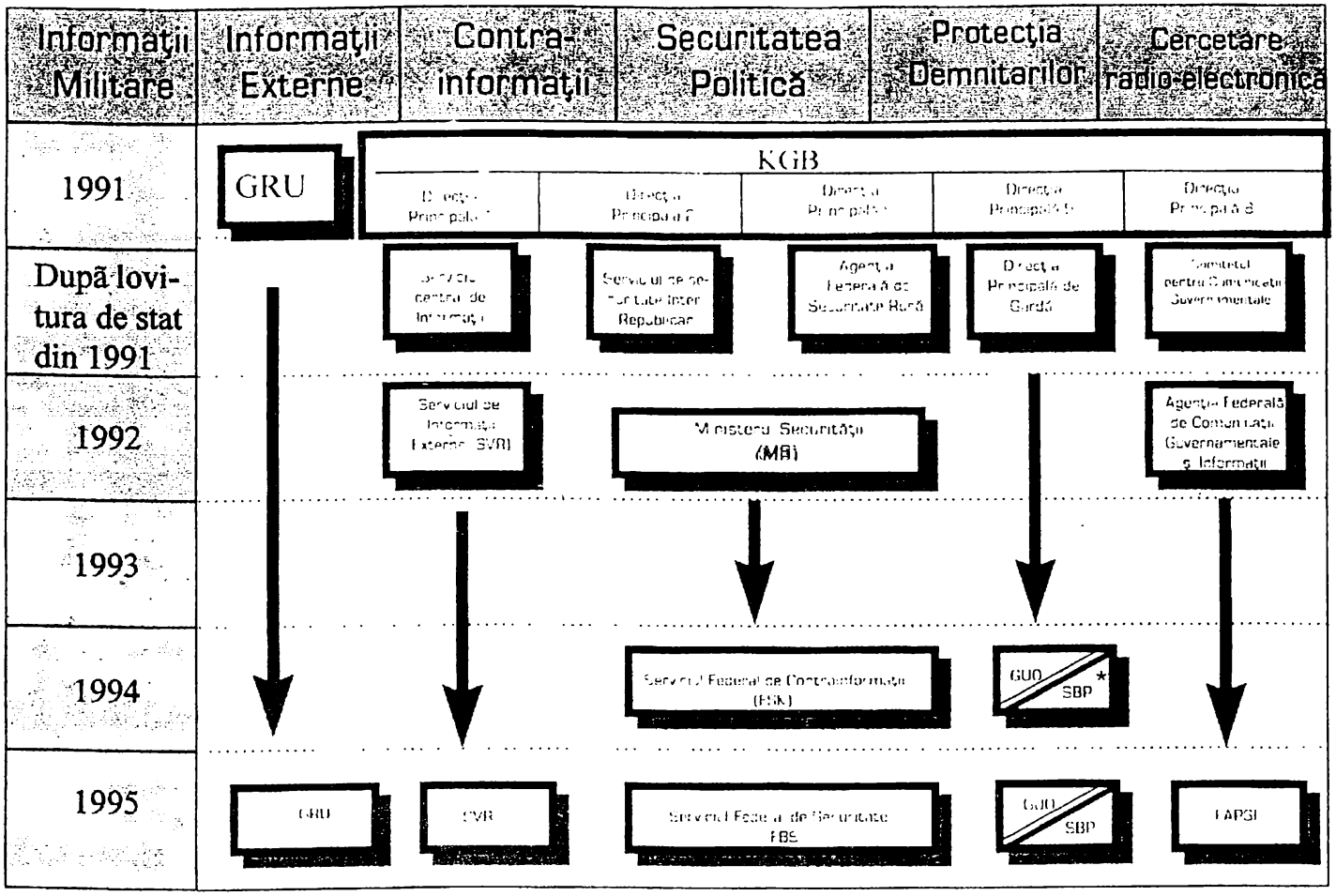

* *Serviciul de Securitate Prezidențial*

Anexa 13

COMUNITATEA SERVICIILOR DE INFORMAȚII (SPIONAJ)
ȘI DE SECURITATE A MARII BRITANII
(După Legea Serviciilor Secrete - 1994)

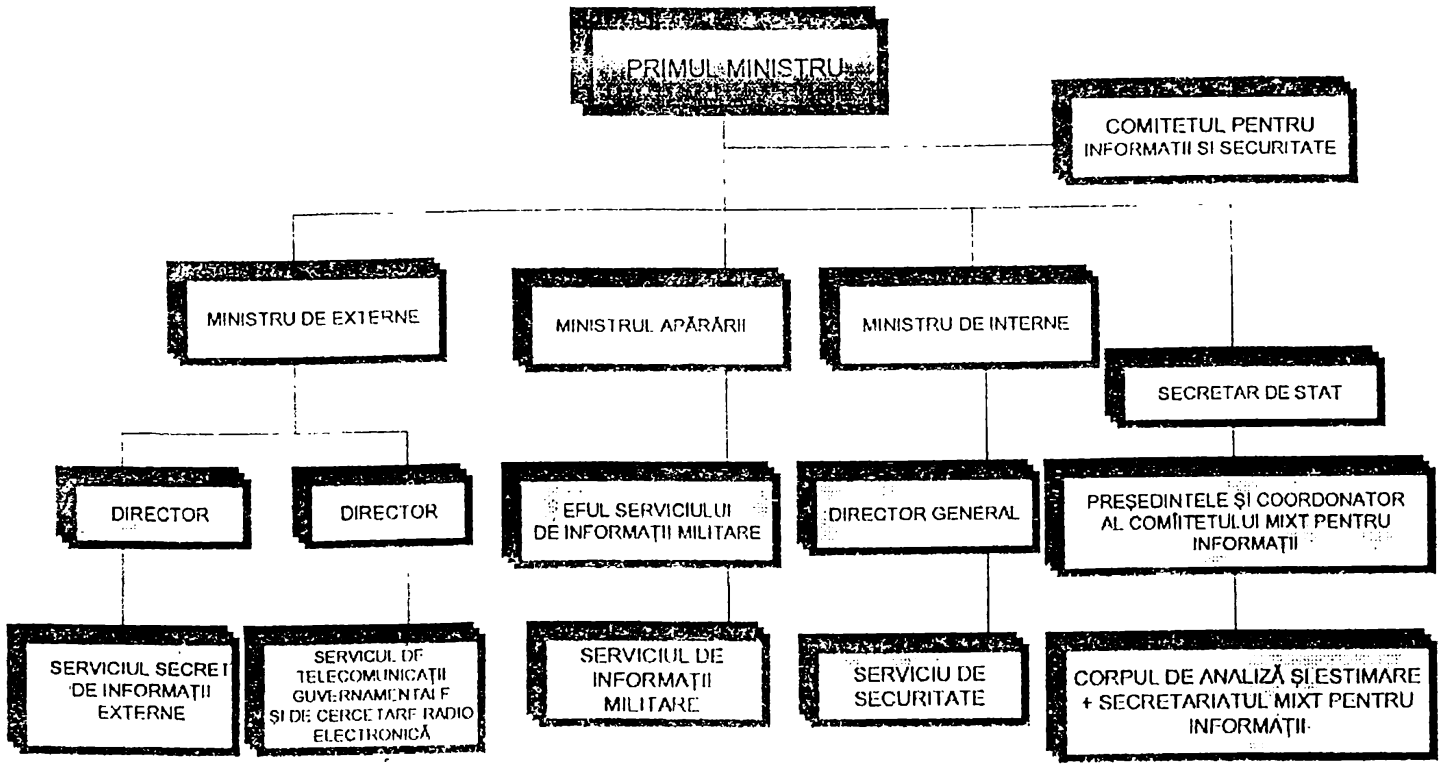
PRIMUL MINISTRU
COMITETUL PENTRU INFORMAȚII ȘI SECURITATE
MINISTRU DE EXTERNE
MINISTRUL APĂRĂRII
MINISTRU DE INTERNE
SECRETAR DE STAT
DIRECTOR
DIRECTOR
ȘEFUL SERVICIULUI DE INFORMAȚII MILITARE
DIRECTOR GENERAL
PREȘEDINTELE ȘI COORDONATOR AL COMITETULUI MIXT PENTRU INFORMAȚII
SERVICIUL SECRET DE INFORMAȚII EXTERNE
SERVICIUL DE TELECOMUNICAȚII GUVERNAMENTALE ȘI DE CERCETARE RADIO ELECTRONICĂ
SERVICIUL DE INFORMAȚII MILITARE
SERVICIU DE SECURITATE
CORPUL DE ANALIZĂ ȘI ESTIMARE + SECRETARIATUL MIXT PENTRU INFORMAȚII

Anexa 14

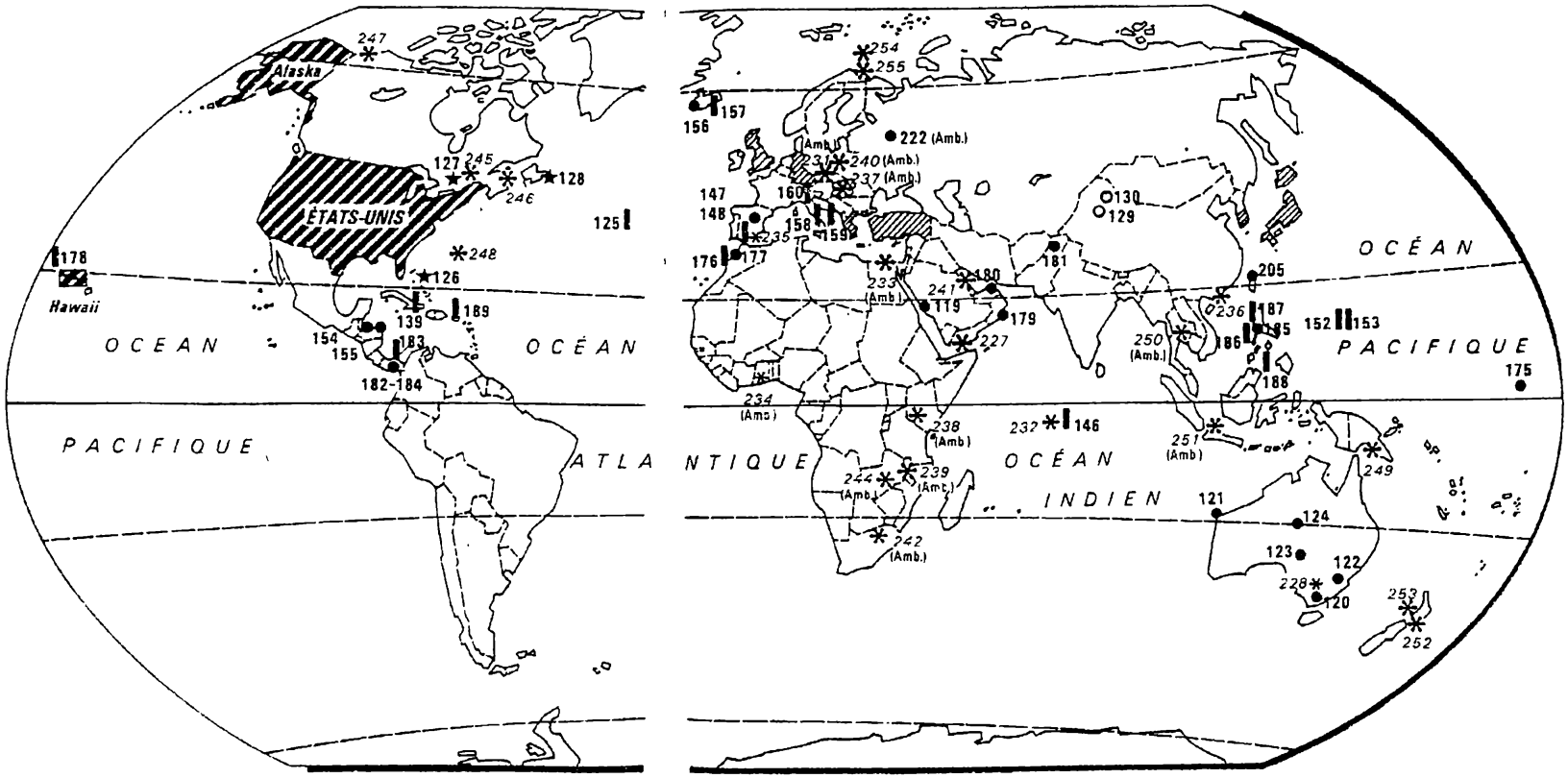

Vedere generală a disputei globale a centrelor de cercetare radio-electronică ale Agenției de Securitate Națională a S.U.A. (N.S.A.).

Anexa 15

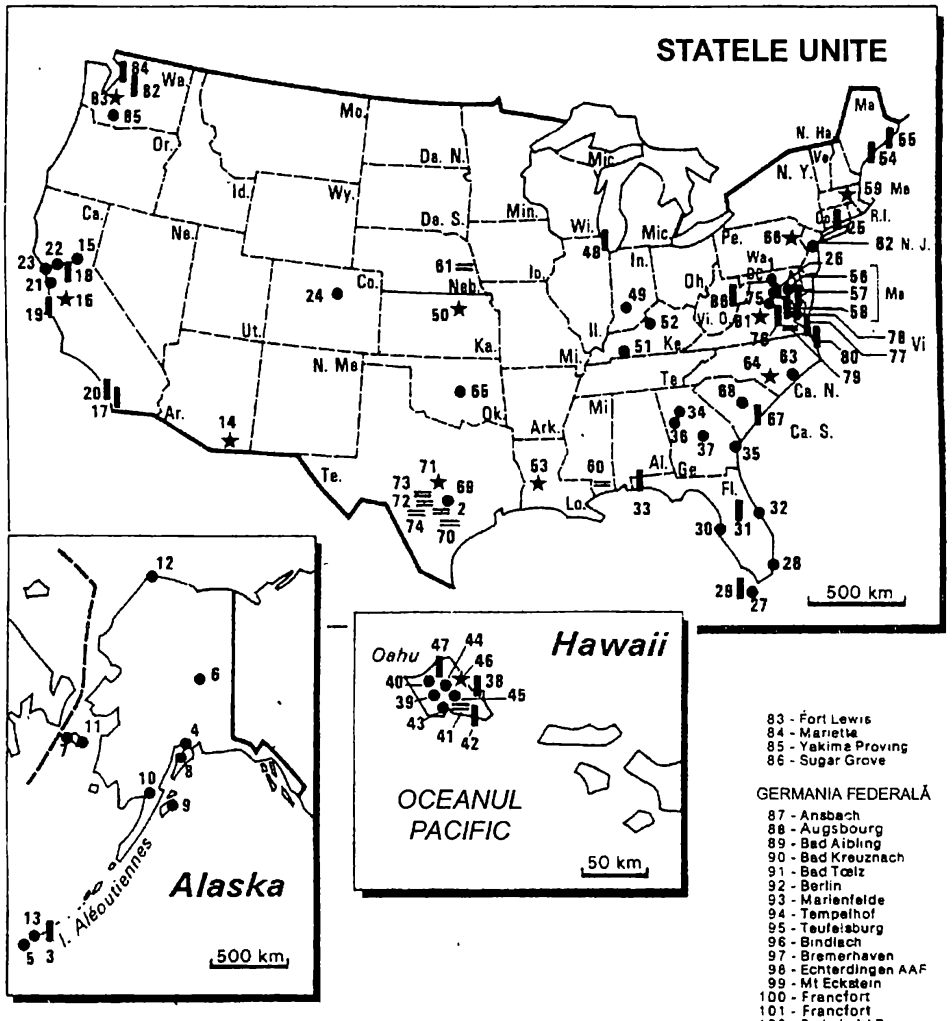

STATELE UNITE

1 - Fort George C. Meade
2 - San Antonio
3 - Adak
4 - Anchorage
5 - Attu Island
6 - Eielson AFB
7 - Gambell
8 - Kenai
9 - Kodiak
10 - King Salmon
11 - North-East Cape
12 - Point Barrow
13 - Shemya AFB
14 - Fort Huachuca
15 - Beale AFB
16 - Fort Ord
17 - Imperial Beach
18 - Vallejo
19 - Monterrey
20 - San Diego
21 - San Francisco
22 - Skaggs Island
23 - Petaluma
24 - Aurora
25 - New London
26 - Washington DC
27 - Perky
28 - Homestead AFB
29 - Key West
30 - Mac Dill AFB
31 - Orlando
32 - Patrick AFB
33 - Pensacola
34 - Atlanta
35 - Hunter AAF
36 - Fort Mc Pherson
37 - Robins AFB
38 - Kaneoche Bay
39 - Kunia
40 - Helemano
41 - Hickam AFB
42 - Honolulu
43 - Pearl Harbor
44 - Schofield Barracks
45 - Fort Shafter
46 - Fort Shafter
47 - Wahiawa
48 - Great Lakes
49 - Crane
50 - Fort Riley
51 - Fort Campbell
52 - Fort Knox
53 - Fort Polk
54 - NAS Brunswick
55 - Winter Harbor
56 - Andrews AFB
57 - Cheltenham
58 - Suitland
59 - Fort Devens
60 - Keesler AFB
61 - Offutt AFB
62 - Fort Monmouth
63 - MCB Camp Lejeune
64 - Fort Bragg
65 - Tinker AFB
66 - Tobyhanne Army Depot
67 - Charleston
68 - Shaw AFB
69 - Bergstrom AFB
70 - Brooks AFB
71 - Fort Hood
72 - Goodfellow AFB
73 - Kelly AFB
74 - Lackland AFB
75 - Arlington
76 - Pentagone
77 - Chesapeake
78 - Kent Island
79 - Langley AFB
80 - Norfolk
81 - Warrenton
82 - Jim Creek, Oso
83 - Fort Lewis
84 - Marietta
85 - Yakima Proving
86 - Sugar Grove

GERMANIA FEDERALĂ

87 - Ansbach
88 - Augsbourg
89 - Bad Aibling
90 - Bad Kreuznach
91 - Bad Tœlz
92 - Berlin
93 - Marienfelde
94 - Tempelhof
95 - Teufelsburg
96 - Bindlach
97 - Bremerhaven
98 - Echterdingen AAF
99 - Mt Eckstein
100 - Francfort
101 - Francfort
102 - Sickels AAF
103 - Giessen AAF
104 - Heidelberg
105 - Heidenheim
106 - Hohenfels
107 - Idar Oberstein
108 - Kaiserslautern
109 - Kitzingen
110 - Landshut
111 - Mt Meissner
112 - Feucht AAF
113 - Primasens
114 - Ramstein AB
115 - Schleswig
116 - Stuttgart-Vaihingen
117 - Wobeck
118 - Zweibrucken AB

ARABIA SAUDITĂ

119 - Djedda

AUSTRALIA

120 - Victoria Barracks
121 - North West Cape
122 - Canberra (Ambassade)
123 - Woomera
124 - Pine Gap

Centrele de cercetare radio-electronică
ale Agenției de Securitate Națională a S.U.A. (N.S.A.).

Anexa 16

AZORE

125 Terceira

BAHAMAS

126 - Grand Bahama

CANADA

127 - Ottawa
128 - Argentia

CHINA

129 - Korla
130 - Qitai

COREA de SUD

131 - Chunchon
132 - Osan AB
133 - Pyongtaek
134 - Camp Humphreys
135 - Kanghwa Do
136 - Seoul
137 - Uijongbu
138 - Camp Coiner

CUBA

139 - Guantanamo

CIPRU

140 - Akrotiri AB
141 - Nicosia
142 - Karavas
143 - Mia Milia
144 - Yerolakkos
145 - Panayia Aphendrika

146 - DIEGO GARCIA

SPANIA

147 - El Caser del Talamanca
148 - Rota

GRECIA

149 - Hellenikon AB
150 - Iraklion AS
151 - Nea Makri

GUAM

152 - NAS Agana
153 - Finnegayan

HONDURAS

154 - Palmerola
155 - La Ceiba

ISLANDA

156 - Keflavik
157 - Stokksnes

ITALIA

158 - Naples
159 - Brindisi
160 - Treviso

JAPONIA

161 - Ashiya AFB
162 - Camp Zama
163 - Fuchu AS
164 - Futenma
165 - Makiminato
166 - Kyoto
167 - Misawa AB
168 - Moriyama
169 - Onna
170 - Sakata
171 - Kadena AB
172 - Tamara Lane Annex
173 - Wakkanai AS
174 - Yokosuka

175 - KWAJALEIN

MAROC

176 - Sidi Yahia
177 - Kenitra

178 - ORIENTUL APROPIAT

OMAN

179 - Masirah Island
180 - Al Khassab

PAKISTAN

181 - Bada Bier

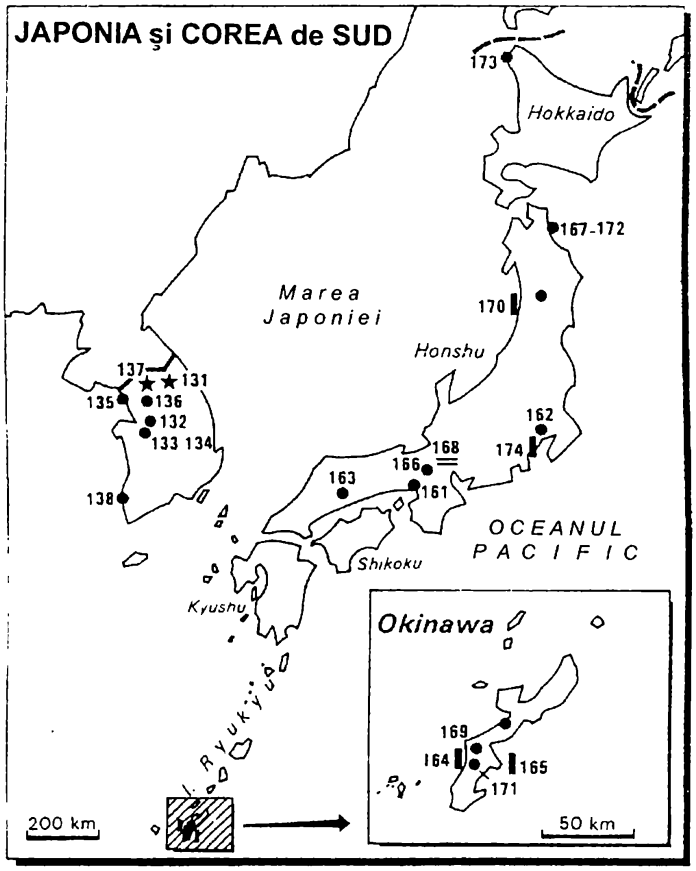

PANAMA

182 - Fort Clayton
183 - Site B
184 - Gaieta Island

FILIPINE

185 - Clark AB
186 - NAS Cubi Point
187 - Subic Bay
188 - San Miguel

PORTO-RICO

189 - Sabana Seca

MAREA BRITANIE

190 - RAF Alconbury
191 - Brawdy
192 - Cheltenham
193 - RAF Chicksands
194 - Edzell
195 - RAF High Wycombe
196 - Holyloch
197 - Londres
198 - Menwith Hill
199 - RAF Mildenhall
200 - RAF Scunthorpe
201 - South Ruislip
202 - Mormon Hill
203 - Thurso
204 - Flingdall

TAIWAN

205 - Shulin-Kon Air Station

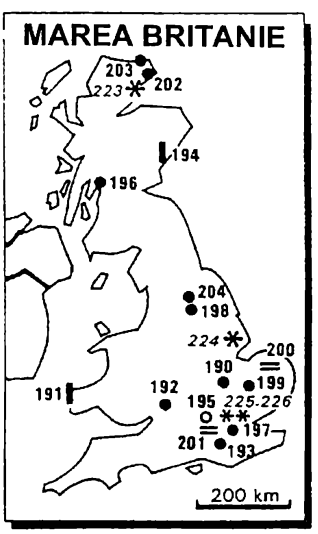

Centrele de cercetare radio-electronică
ale Agenţiei de Securitate Naţională a S.U.A. (N.S.A.).

Anexa 17

TURCIA

206 - Adana
207 - Agr., Mont Ararat
208 - Ankara
209 - Antalya
210 - Diyarbakır
211 - Edirne
212 - Istanbul
213 - Izmit
214 - Karamurse
215 - Kars
216 - Pirinçlik
217 - Samsun
218 - Silte
219 - Sinop
220 - Trabzon
221 - Yamanlar

URSS

222 - Moscou (Ambassade)

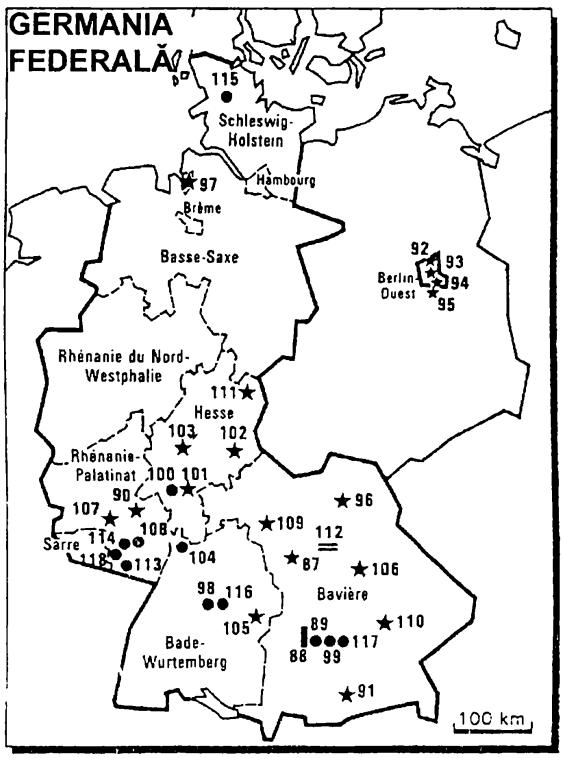

Baze folosite de NSA în străinătate

Britanice

223 - Brora
224 - RAF Digby
225 - Hanslope Park
226 - Palmer Street
227 - Aden
228 - Victoria Barracks
229 - Akrotiri
230 - Episkopi
231 - Ambassade de Prague
232 - Diego Garcia
233 - Ambassade du Caire
234 - Ambassade d'Accra
235 - Gibraltar
236 - Stanley Fort Satellite Station
237 - Ambassade de Budapest
238 - Ambassade Nairobi
239 - Ambassade de Lilongwe
240 - Ambassade de Varsovie
241 - Dahran
242 - Ambassade de Pretoria
243 - Sinop
244 - Ambassade de Lusaka

Canadiene

245 - Ottawa
246 - New Brunswick
247 - Iruvik
248 - Bermudes

Australiene

249 - Port-Moresby
250 - Ambassade de Bangkok
251 - Ambassade de Jakarta

Neo-Zeelandeze

252 - Wellington
253 - Tangimoana

Norvegiene

254 - Vaoso
255 - Vardo

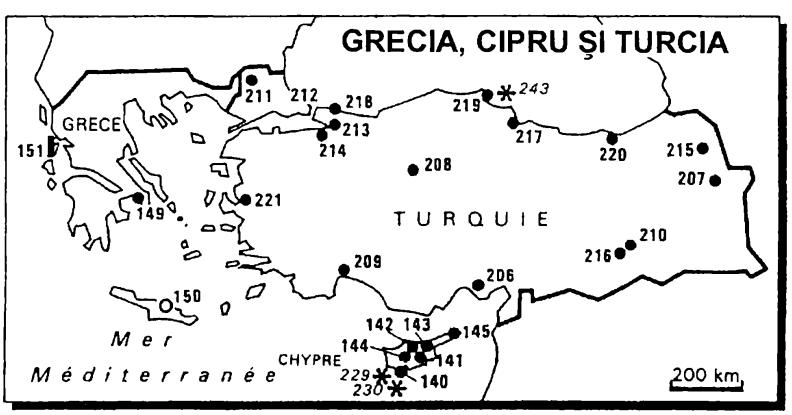

Centrele de cercetare radio-electronică
ale Agenției de Securitate Națională a S.U.A. (N.S.A.).

Anexa 18

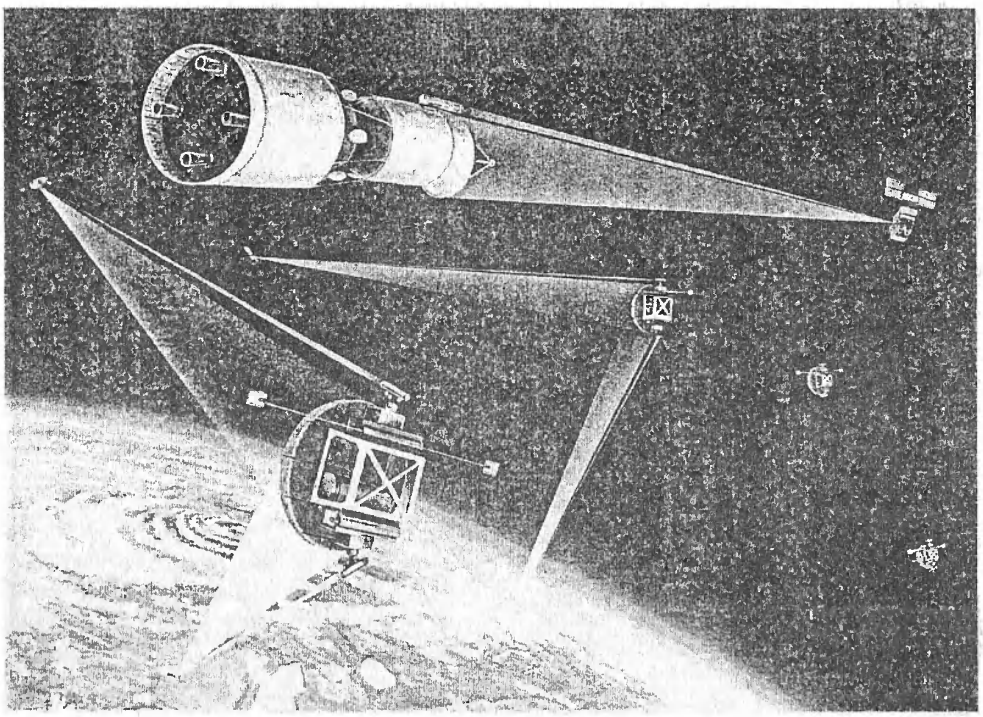

Tehnologie spațială din "Războiul stelelor" a Federației Ruse.

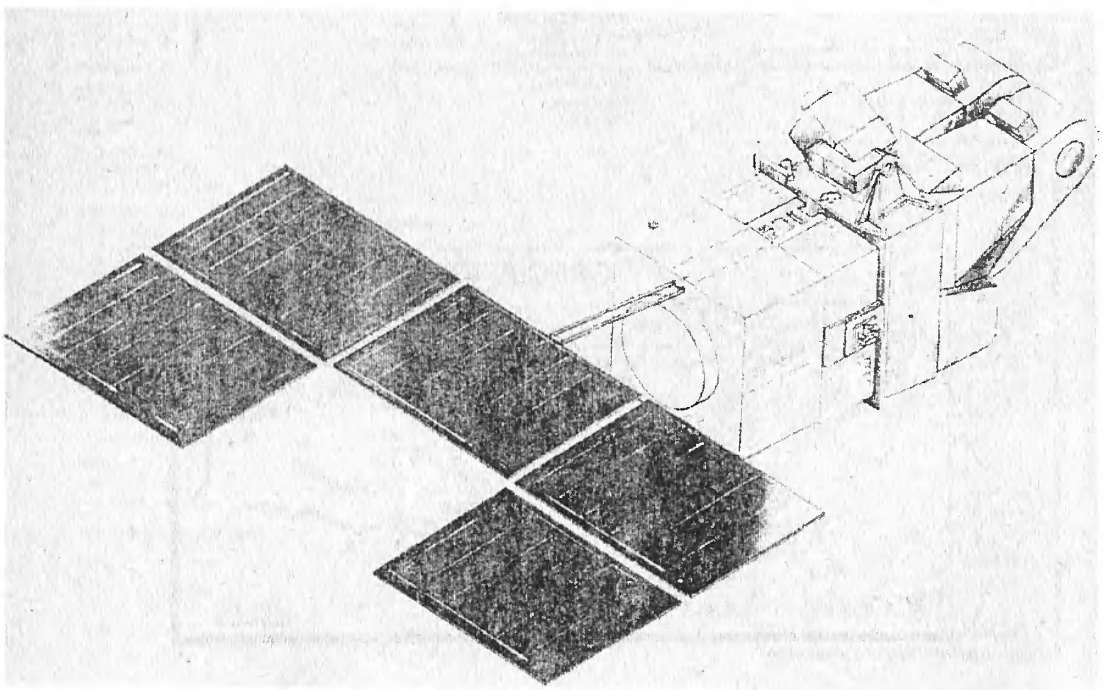

Satelit militar de spionaj al S.U.A. în uz curent -1999.

Anexa 19

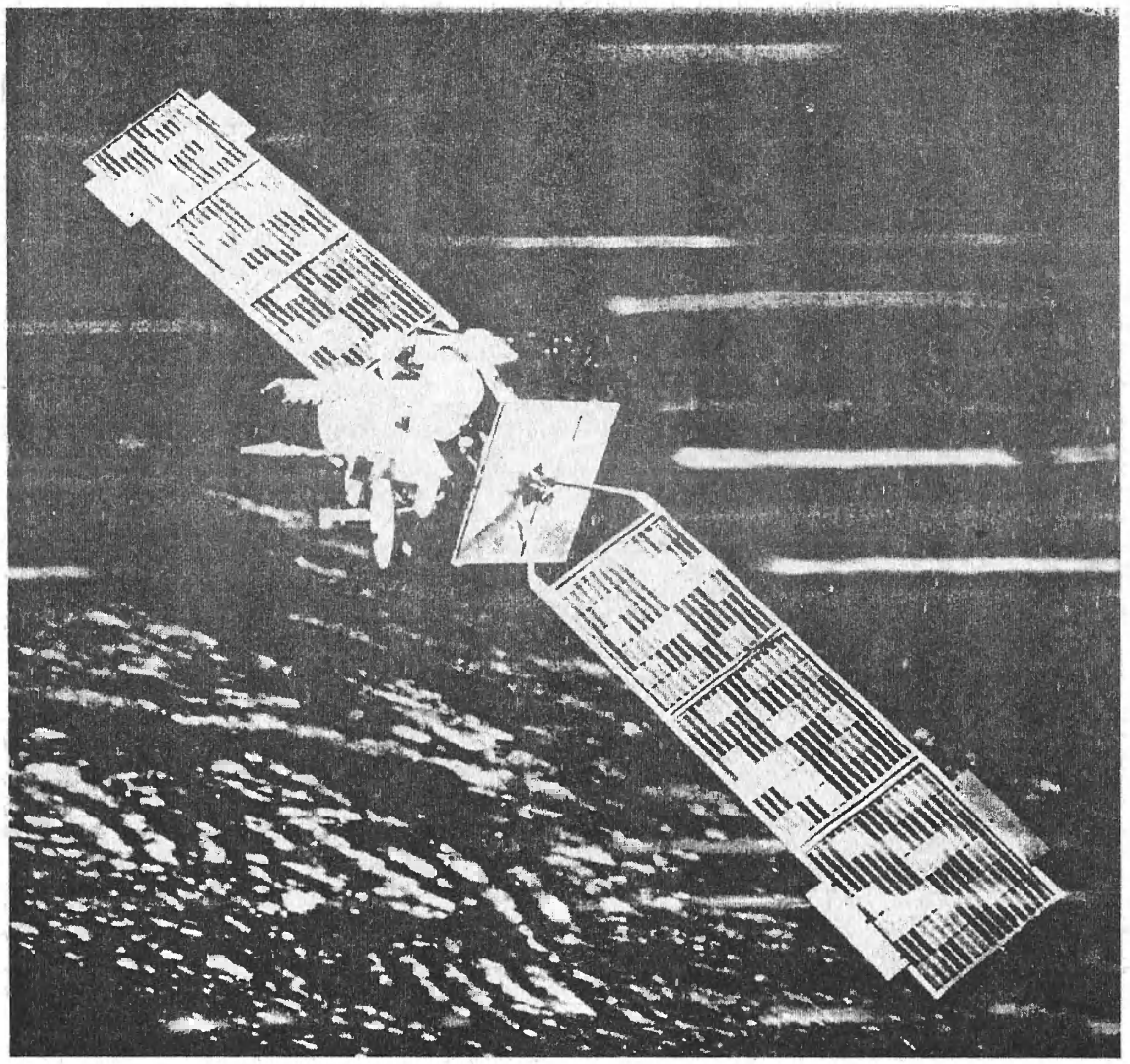

Satelit american de cercetare strategică al C.I.A.,
folosit în războiul din Golful Persic - 1991.

Anexa 20

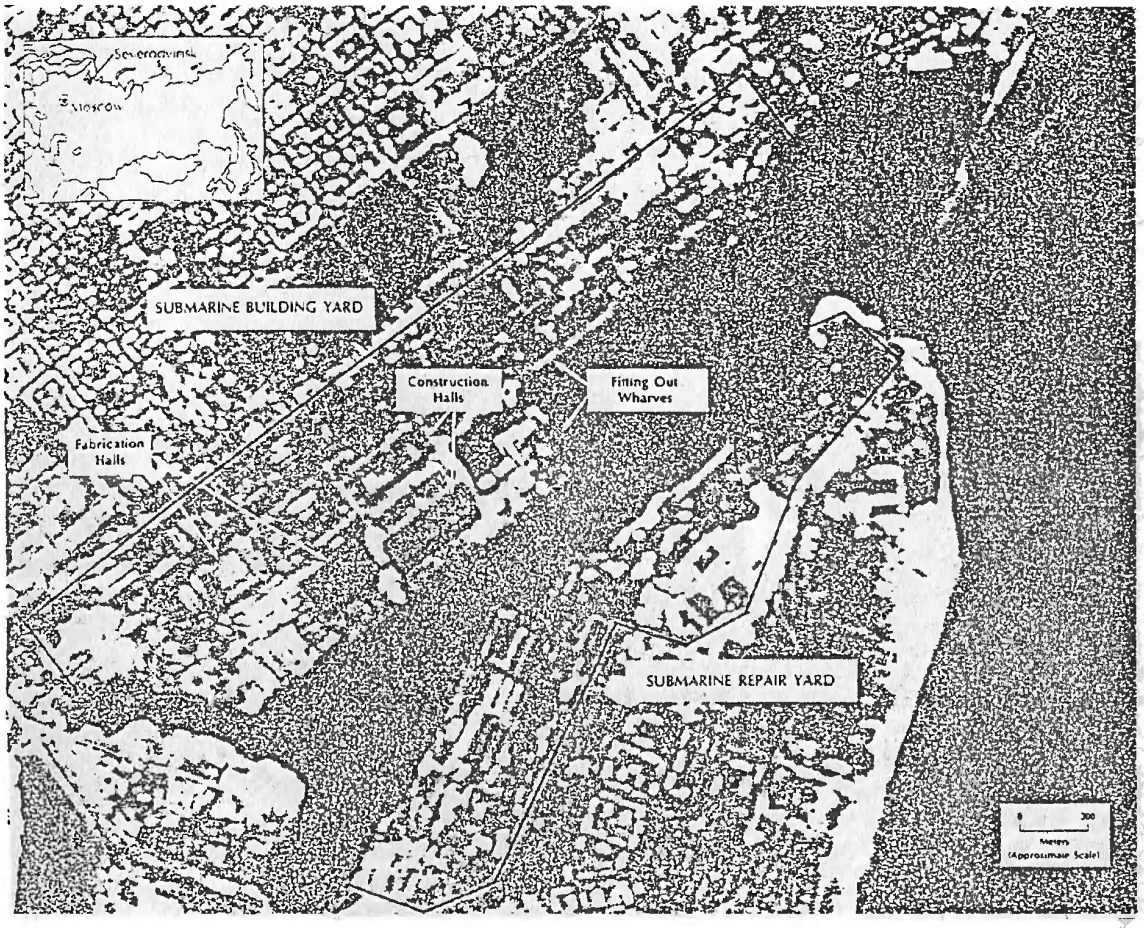

Imagine obținută prin satelit a șantierului naval de la Sverodvinsk, unde se construiesc submarine cu propulsie nucleară, purtătoare de rachete balistice intercontinentale cu încărcături atomice.

Anexa 21

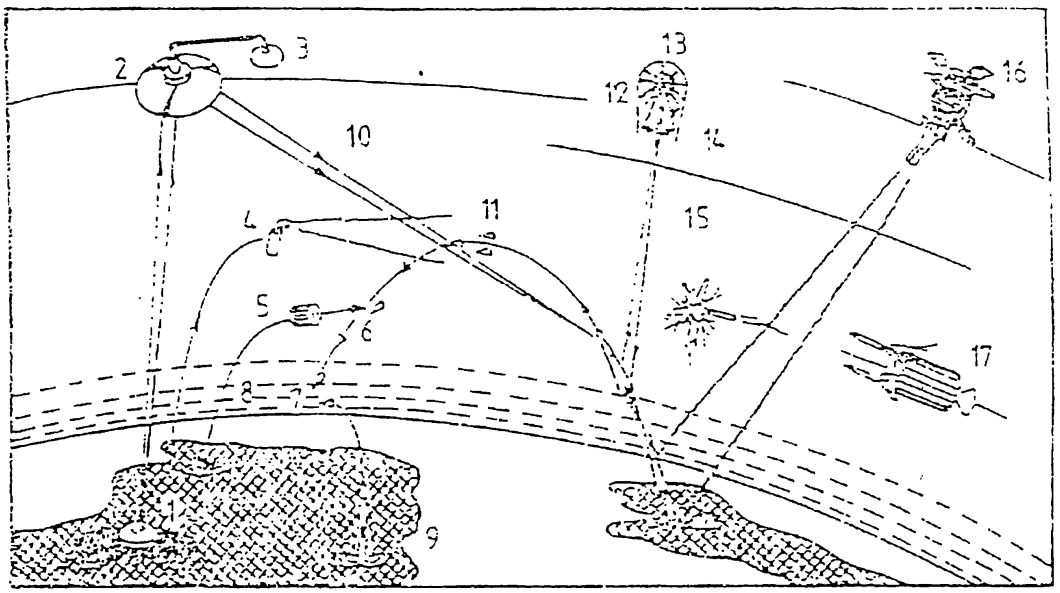

1) Instalaţie laser în amplasament terestru blindat; 2) oglindă reflectoare a fasciculului laser; 3) emiţător şi antenă de transmitere a datelor; 4) sondă spaţială cu telescop în infraroşu; 5) interceptor convenţional (containere distribuitoare de nisip, bile, platforme cu armament convenţional etc.); 6) fază de interceptare extraatmosferică; 7) fază de interceptare endoatmosferică; 8) staţie de radiolocaţie; 9) rachetă antirachetă;lo)fascicul laser reflectat şi focalizat; 11) capete de luptă, desprinse de racheta purtătoare, pe traiectoria balistică spre obiectiv; 12) instalaţie laser cu raze X; 13) încărcătură nucleară de iniţiere a radiaţiei X; 14) sistem de dirijare a fasciculelor de raze X spre obiective; 15) fascicule de raza X; 16) satelit de cercetare-supraveghere-avertizare; 17) platformă cosmică orbitală cu rachete antirachetă interceptoare

Elemente componente ale "Războiului stelelor"
lansat de președintele S.U.A.,
Ronald Reagan, la 23 martie 1983.

Anexa 22

Anexa 23

SS -25 - cea mai temută rachetă intercontinentală din "Trupele de Rachete Strategice" ale Federație Ruse - "Divizia de rachete SS-25" - în raionul pozițiilor de tragere" (vedere panoramică C.I.A.).

Aparat foto de spionaj "MINOX"
- realizat de K.G.B. și utilizat în întreaga lume.

Anexa 24

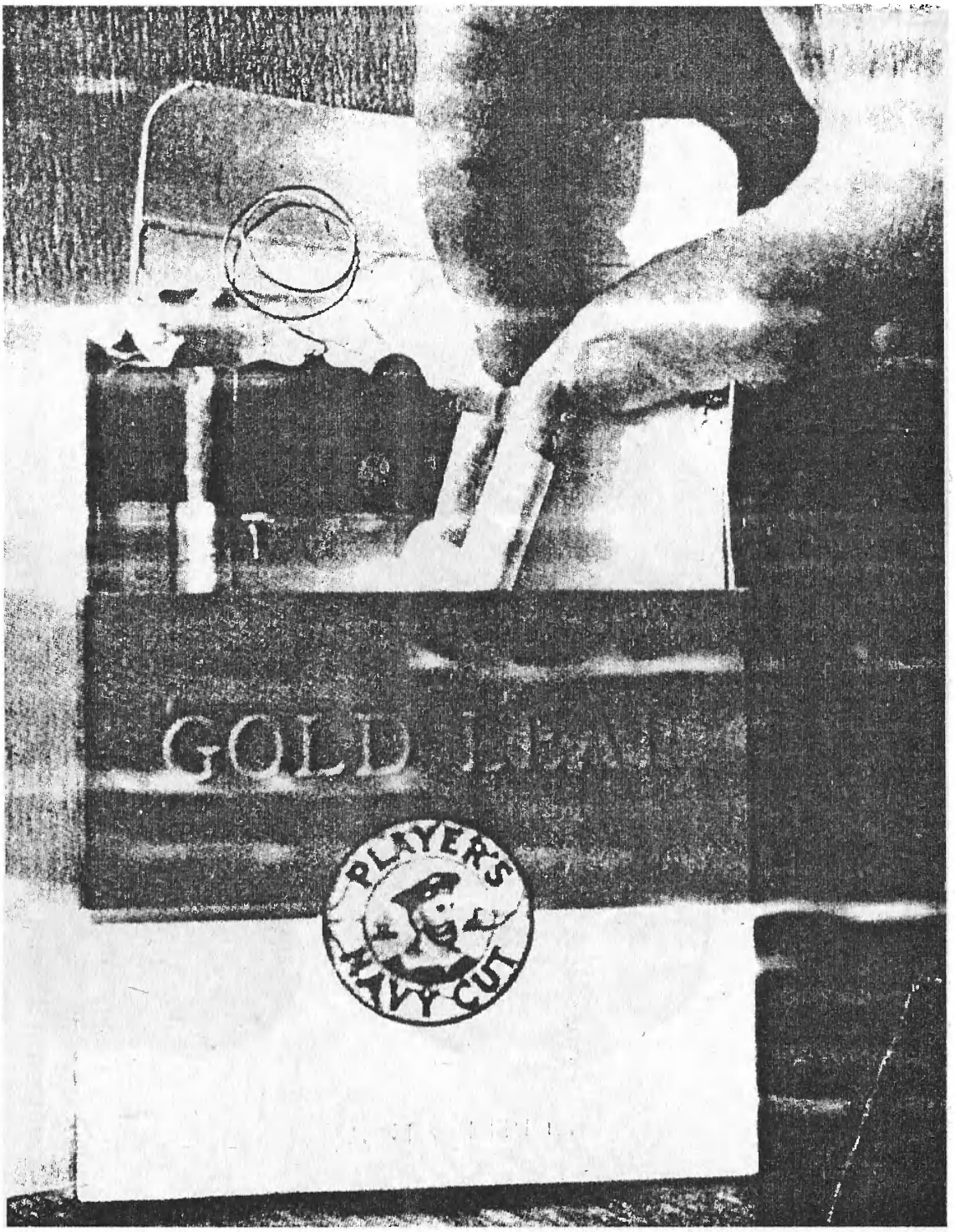

Aparat britanic de ascultare a convorbirilor - model "M.I. 6", mascat într-un pachet de țigări.

Anexa 25

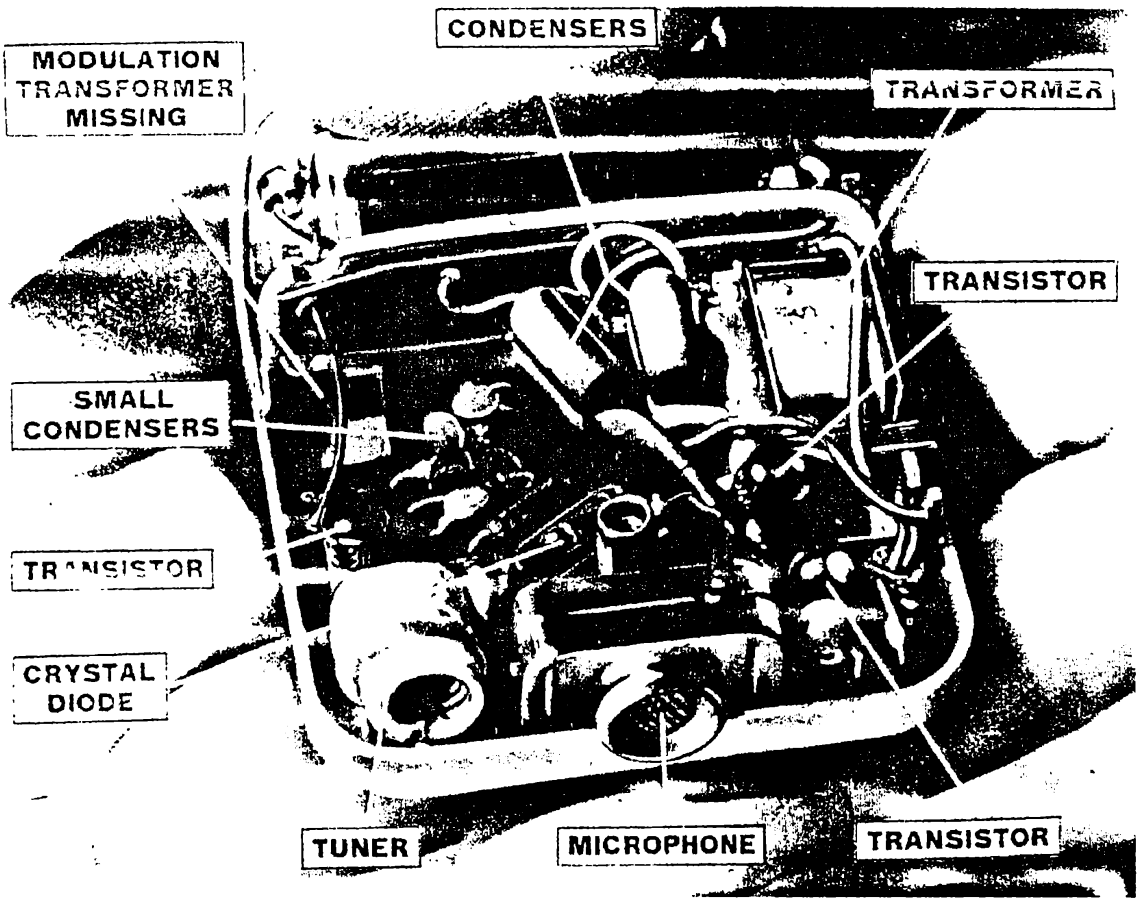

Aparat miniaturizat de ascultare a convorbirilor (model britanic).

Anexa 26

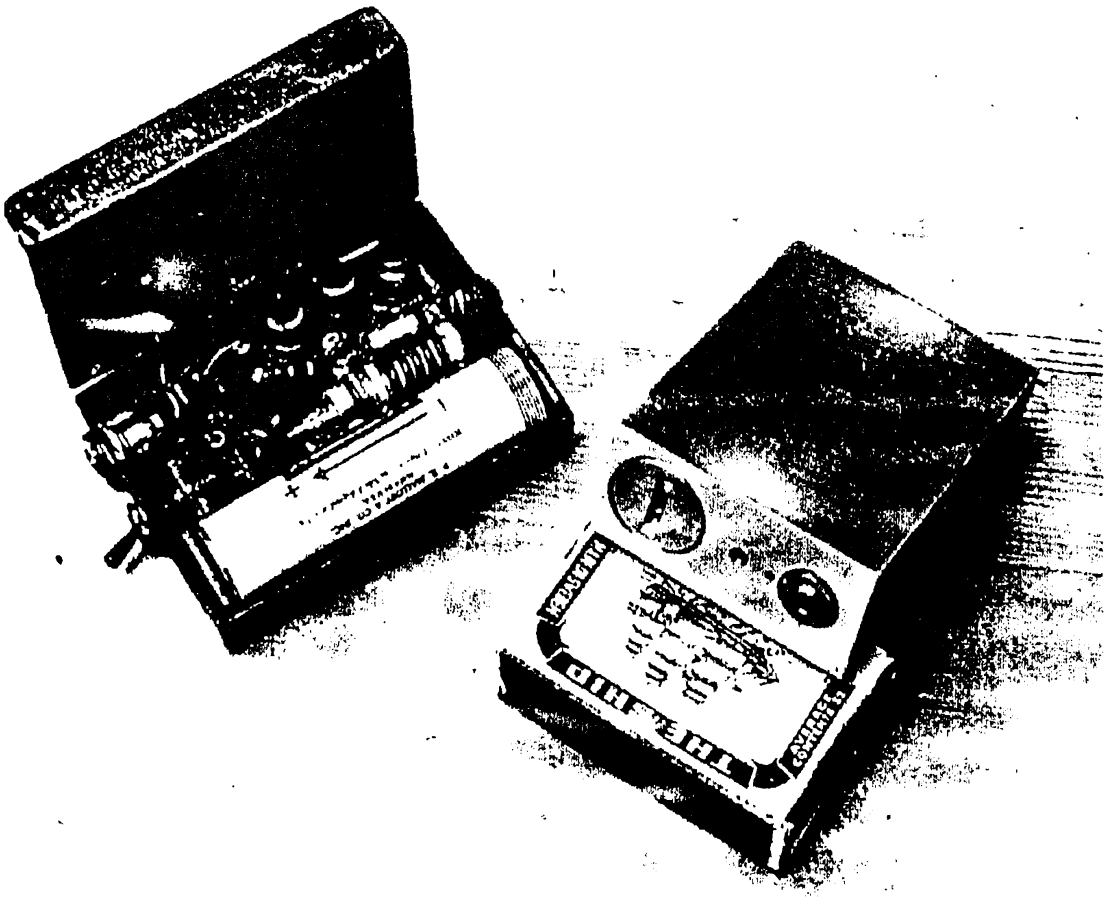

Sistem miniaturizat de emisie - recepție
de spionaj (model britanic).

Anexa 27

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. HARRY HOWE RANSOM - *„CIA și securitatea națională"*
Editura Harvard University Press
Cambridge 1958

2. CHARLES WIGHTON - *„Ei au spionat în Anglia"*
Editura Odhams Press LTD.
Londra 1958

3. SANCHE DE GRAMOND - *„Războiul secret"*
Editura, G.P. Putnam's Sons
New York 1962

4. CHRISTOPHER FELIX - *„Spionul și stăpânii săi"*
Editura Secker și Warburg
Londra 1963

5. ROBERT HAYDEN ALCORN - *„Spionii nu primesc onoruri"*
Editura Jarrold's
New York 1963

6. ALLEN DULLES - *„Profesia de spion"*
Editura Harper - Row
New York 1963

7. ARCH WHITEHOUSE - *„Spionaj și contraspionaj"*
Editura Doubleday
New York 1964

8. MONRO MacCLOKEY - *„Comunitatea serviciilor de informații americane"*
Editura Richard Rosen
New York 1967

9. BRUCE PAGE
PHILLIP KNTLEY
DAVID LEITCH - *„PHILBY: Serviciul de Informații (britanic) pe mâinile unui agent sovietic"*
Editura Robert Laffont Paris 1968

10. ANDREW TULLY - *„Super-spionii"*
Editura Stock
New York 1969

11. RAIMOND SETH - *„Enciclopedia spionajului"*
Editura New English Library"
Londra 1972

12. VICTOR MARCHETI și JOHN D. MARKS - *„CIA - Cultul spionajului"*
Editura Dell Book
New York 1974

13. FORD ROWAN - *„Tehno - spionajul"*
Editura G.P. Putnam's Sons
New York 1978

14. DENNIS EISENBERG URI DAN, ELI LANDAU - *MOSSAD - „Serviciul Secret al Israelului"*
Editura Paddington Press
New York 1978

15. NIGEL WEST - *„M.I.5 - Serviciul Secret de Securitate al Marii Britanii"*
Editura Coronet Books
Stoughtor 1982

16. JOHN BARRON - *„K.G.B. - astăzi"*
Editura Coronet Books
Stroughtor 1983

17. VICTOR SUVOROV - *„În intimitatea Serviciului Militar de Informații Sovietic"*
Editura Berkley Books
New York 1984

18. R.U. JONES - *„Cel mai secret război"*
Editura Coronet Books
Stoughtor 1984

19. BRIAN FREEMANTLE - *„K.G.B."*
Editura Futura Macdonald
Londra 1984

20. JAMES ADAMS - *„Noii spioni"*
Editura Hutchipson
Londra 1994

21. MARK LLOYD - *„Cartea Guiness asupra spionajului"*
Editura Guinnes Publishing
Londra 1994

22. MARK GALEOTTI - *„Agenda Kremlinului"*
Editura Jane's Intelligence Review, Coulsden
Marea Britanie 1995

23. MICHAEL HERMAN - *„INFORMAȚIILE - factor de putere la pace și război"*
Editura Cambridge University Press New York 1995

Cuprins

Capitolul I
RĂZBOAIELE MONDIALE ȘI SPIONAJUL MODERN 7
Trădătorul Sturza, precursorul lui Pacepa 8
Obiectivul lui Canaris: petrolul românesc 9
Războiul spionilor 10
Măcel ruso-german... în folos american 12
Germania - salvată de... insurecția română ! 13
Frontul invizibil 16
Drept recunoștință - generalul Patton-asasinat! 21
SUA - asul din mâneca evreilor 22
Trei Conferințe cruciale care au crucificat România 24
Potsdam - cimitirul Germaniei, Japoniei și Europei de Est 26
„Am câștigat, trăiască războiul rece!" 29

Capitolul II
SERVICIILE SECRETE PE FRONTUL ANTICOMUNISMULUI . 34
Școala germană : Organizația Gehlen 34
Agenția Centrală de Informații – C.I.A. 40
Agenția de Informații a Apărării – D.I.A. 46
Agenția Națională de Securitate – N.S.A. 50
CIA - MI 6, doi frați de cruce 52
Tehno-spionajul 62
Eșecuri multe și dese,... cheia marilor succese! 67
Spionii,... membri de partid? 71

Capitolul III
CULISELE RĂZBOIULUI RECE 77
S.U.A. - militarizare de (10.000) miliarde! 78
Doctrina Truman 82
Directiva N.S.C. - 68 84
„Monstruozitatea" C.I.A. 86
F.B.I. și „pericolul roșu" din S.U.A. 93
„Mai bine mort, decât comunist !" 95
Democrație în stil american: „liste negre",
ascultări ilegale și turnători... 97
„Contractul cu România" aparține...
Partidului Republican din S.U.A.! 100

Dosarele Securității - gestionate de C.I.A.?! 102
„Marca C.I.A." - asasinatul politic 104
Experimentul Jugoslavia 105
Dej - „Vulpea din Carpați" 106
1968 - Marea Sfidare 109
„Dacă era protejat de Securitate,
Kennedy murea de bătrânețe!" 113
Pacepa și alți trădători de Neam 114
Polonia - repetiții pentru '89 116
Reagan - actorul din „Războiul stelelor" 120

Capitolul IV
SERVICIILE DE SPIONAJ ALE SECOLULUI XXI.
PERSPECTIVE. 123
Comunitatea serviciilor de informații ale S.U.A. 128
Strategii și obiective pentru secolul XXI 130
Comunitatea serviciilor de informații ale Federației Ruse 132
Serviciile secrete ale Marii Britanii 140
Serviciile secrete ale Franței 149
Serviciile secrete ale Israelului 153
Alte servicii de spionaj pentru secolul XXI 157
România în angrenajele spionajului străin 159

Anexe 167
Bibliografie 195

20% REDUCERE

min. 3 ex.

TITLURI COMANDATE:

peste 20 ex.

30% REDUCERE

Titlul	Nr. exemplare
1. Secretele lui Pavel Coruț	- 50.000 lei _____
2. Războiul parapsihologic împotriva României	- 50.000 lei _____
3. Marile Mistere ale Piramidei Oculte	- 50.000 lei _____
4. Ghidul spionului român	- 50.000 lei _____
5. Teroriștii printre noi	- 50.000 lei _____
6. Spionajul total în acțiune	- 50.000 lei _____
7. Secretele Terrei / Istoria începe în Carpați - vol. I	- 50.000 lei _____
8-10. Secretele Terrei / Istoria începe în Carpați - vol. II,III,IV	X 60.000 lei _____
11. Revanșa Daciei	- 60.000 lei _____
12. Adevăruri explozive	- 60.000 lei _____
13. Atlanții din Carpați	- 60.000 lei _____
14. Democrația hienelor / Spionaj, sânge și teroare	- 60.000 lei _____
15-16. Experimentul Terra - vol. I-II	X 60.000 lei _____
17. Serviciile secrete și parapsihologia	- 60.000 lei _____
18. Conspirația Satanei - Ținta România - vol. III	- 60.000 lei _____
19. Spionaj și diversiune	- 60.000 lei _____
20. Dacia Preistorică (N. Densușianu) - vol. I	- 60.000 lei _____
21. RAMANIA - Paradisul regăsit	- 60.000 lei _____
22. CIA contra KGB - Secretele serviciilor secrete	- 60.000 lei _____

Destinatar:
Editura "OBIECTIV"
Tel./fax: 0251/418.943; 0744.708.957
OP. 8, CP. 812
Craiova - cod 1100
Județul Dolj

Expeditor _____
Strada _____ Nr. ____
Bl. ____ Sc. ____ Et. ____ Ap. ____
Județ / Sector _____
Cod _____ Localitatea _____
Tel.: _____ /_____

S T III

TALON DE COMANDĂ

Plata ramburs / Taxele poștale se suportă de editură

SECRETE ÎN OBIECTIV

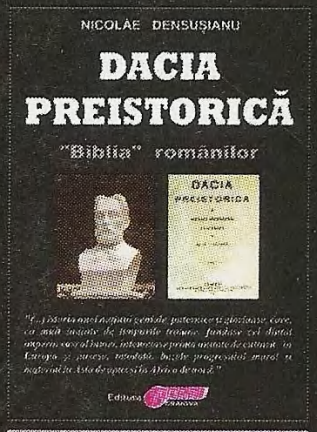

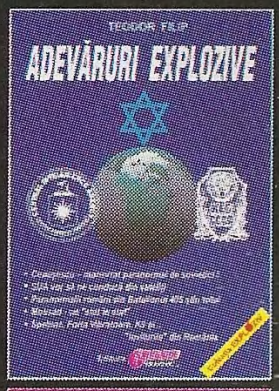

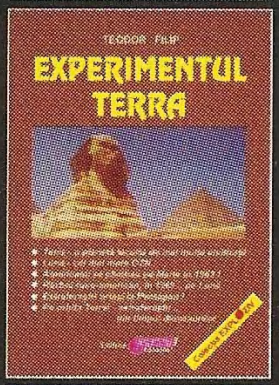

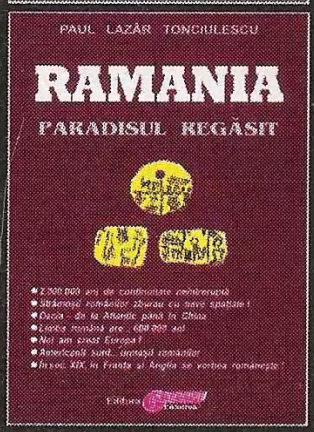

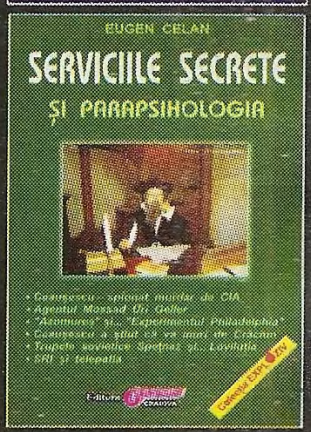

ADEVĂRUL EXPLOZIV !

ISBN: 973-97782-7-5

Pre

15.00.